DANIELLE STEEL

Surprizele vieții

Happy Birthday
Danielle Steel
Copyright © 2011 Danielle Steel

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lirabooks.ro

www.lirabooks.ro

Surprizele vieţii
Danielle Steel
Copyright © 2013 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Andrei Gamarţ
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
STEEL, DANIELLE
Surprizele vieţii / Danielle Steel. trad.: Graal Soft.
–Bucureşti: Litera, 2013
ISBN 978-606-8481-94-4
I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

DANIELLE STEEL
Surprizele vieții

Traducere din limba engleză
Alina Rogojan

Lira

Pentru Beatrix, Trevor, Todd, Nick, Sam, Victoria, Vanessa, Maxx şi Zara

Fie ca „De ce nu?“ să fie un răspuns care să vă aducă bucurie, fericire şi noi orizonturi. Fie ca viaţa să se dovedească bună şi generoasă cu voi, fie ca oamenii de lângă voi să se arate blânzi şi iubitori şi să fiţi *întotdeauna* foarte iubiţi!!

Vă iubesc atât de mult!

Mami/d.s.

Viaţa, o viaţă bună, o viaţă *grozavă* are de-a face cu „De ce nu?“

Să nu uităm niciodată asta!

d.s.

capitolul 1

Întâi noiembrie era ziua de care Valerie Wyatt se îngrozea în fiecare an, sau cel puțin în ultimii douăzeci, de când împlinise patruzeci de ani. Împiedicase cu succes potențialele ravagii ale timpului, și nimeni n-ar fi ghicit că tocmai ce împlinise șaizeci de ani în dimineața aceea. De ceva vreme începuse să scadă discret din ani, și era chiar ușor să crezi vârsta creativă pe care și-o acorda. Revista *People* scrisese recent că avea cincizeci și unu de ani, ceea ce era oricum destul de rău. Șaizeci i se părea de neimaginat, și era recunoscătoare că oamenii păreau să fi uitat cifra corectă. Valerie făcea tot ce putea ca să îi inducă în eroare. Își operase ochii pentru prima oară când împlinise patruzeci de ani, apoi încă o dată, cincisprezece ani mai târziu. Rezultatele erau excelente. Arăta odihnită și revigorată, de parcă tocmai s-ar fi întors dintr-o vacanță grozavă. Se operase în L.A., într-o pauză de-o vară. La cincizeci de ani, își operase și gâtul, care era acum neted, tineresc, fără piele lăsată, iar chirurgul ei plastician era de acord că nu avea nevoie de un lifting facial complet. Avea o structură osoasă excelentă, o piele bună, iar operațiile la ochi și la gât îi conferiseră efectul dorit. Injecțiile cu botox, de patru ori pe an, o întinereau și mai mult. Sportul zilnic și un antrenor personal de trei ori pe săptămână îi păstrau trupul înalt și zvelt tonifiat și neafectat de vârstă. Dacă ar fi vrut, ar fi putut foarte bine să pretindă că avea în jur de patruzeci de ani, dar nu voia să pară ridicolă și se mulțumea să scadă doar nouă ani din vârsta ei reală. În plus, oamenii știau că avea o fiică de treizeci de ani, așa că nu putea să întindă prea tare coarda. Cincizeci și unu era în regulă.

Era nevoie de timp, de efort, de întreținere și de bani ca să își păstreze înfățișarea. Îi era de folos vanității proprii, dar era important și pentru cariera ei. De-a lungul

carierei sale de treizeci şi cinci de ani, Valerie fusese guru numărul unu al stilului şi al unui mod de viaţă elegant. Începuse ca editor pentru o revistă de decoraţiuni, imediat ce terminase facultatea, apoi se dedicase întru totul acesteia. Era marea preoteasă a protocoalelor şi a tot ce se petrecea în casă. Avea contracte de licenţe pentru lenjerii elegante, mobilier, tapet, diverse materiale, ciocolate rare şi o linie de muştaruri. Scrisese şase cărţi despre nunţi, decoraţiuni şi protocoale şi avea o emisiune TV cu unul dintre cele mai ridicate ratinguri. Planificase trei nunţi la Casa Albă, când se căsătoriseră fiice şi nepoate ale preşedintelui, iar cartea ei despre nunţi fusese numărul unu pe lista de cărţi de non-ficţiune a *New York Times* cincizeci şi şapte de săptămâni la rând. Rivala ei supremă era Martha Stewart, dar Valerie făcea parte dintr-o clasă aparte şi îşi respectase întotdeauna rivala. Erau cele mai importante două femei din domeniu.

Valerie trăia exact aşa cum predica. Apartamentul ei de lux de pe Fifth Avenue, cu o priveliştе panoramică asupra Central Park şi o colecţie semnificativă de artă contemporană, era întotdeauna gata să fie fotografiat, la fel ca ea. Valerie era obsedată de frumuseţe. Oamenii voiau să trăiască aşa cum le spunea ea, femeile voiau să arate ca ea, iar fetele tinere voiau o nuntă aşa cum ar fi avut-o Valerie, sau aşa cum le recomanda ea în emisiunea şi în cărţile ei. Valerie Wyatt era arhicunoscută. Era o femeie frumoasă, avea o carieră incredibilă şi ducea o viaţă de lux. Singurul lucru care lipsea din viaţa ei era un bărbat şi nu mai avusese nici o relaţie de trei ani. Gândul o deprima şi în dimineaţa aceasta. Indiferent de cât de bine arăta, vârsta de pe permisul de conducere era cea care era, şi cine ar fi vrut o femeie de şaizeci de ani? Chiar şi bărbaţii octogenari voiau acum fete de douăzeci de ani. Valerie simţea că, odată cu această aniversare a zilei sale de naştere, începea să fie depăşită. Nu era un gând plăcut, şi ea nu era deloc fericită astăzi.

Se privi cu atenţie în oglindă în timp ce se pregătea să iasă din apartament. Trebuia să ajungă la studio pe la prânz, pentru o înregistrare, şi înainte de asta avea două

întâlniri. Spera ca prima să o înveselească. Și singurul motiv pentru care nu făcuse încă un atac de panică era faptul că nimeni nu știa exact câți ani avea. Dar tot era deprimată. Răsuflă ușurată când imaginea din oglindă o asigură că viața ei nu se sfârșise încă. Își purta părul blond într-un bob șic bine tuns, care îi încadra fața, și se vopsea regulat. Nu avea niciodată rădăcini de altă culoare – părul ei avea aceeași nuanță ca întotdeauna. Și avea o siluetă superbă. Alese cu grijă din dulap o haină de lână roșie pe care să o poarte peste rochia neagră scurtă, care îi scotea în evidență picioarele incredibil de lungi, și o pereche de pantofi sexy cu toc înalt de la Manolo Blahnik. Era un look grozav, elegant și la modă, potrivit pentru înregistrarea emisiunii din ziua aceea.

Când ieși din clădire, portarul îi opri un taxi, și ea îi spuse șoferului adresa din Upper West Side. Era într-un cartier mai murdar, și îl observă pe șofer privind-o admirativ în oglinda retrovizoare. O copleșiră o mulțime de gânduri în timp ce goneau prin Central Park. Vremea din New York se răcise cu două săptămâni în urmă, frunzele se ofiliseră și ultimele dintre ele căzuseră din copaci. Haina de lână roșie pe care o purta părea potrivită. Valerie privea pe geamul taxiului în timp ce radioul turuia, și ieșiră din parc pe West Side. Apoi simți un curent electric străbătându-i tot corpul când auzi vocea crainicului.

– Măi să fie, n-aș fi crezut niciodată, și pun pariu că nici voi n-o să credeți. Arată grozav pentru vârsta ei! Ghiciți cine împlinește astăzi șaizeci de ani? Valerie Wyatt! Asta da, surpriză! Bravo, Valerie, zici că ai doar patruzeci și cinci!

Se simți ca și cum crainicul tocmai o pocnise în stomac. Tare! Nu-i venea să creadă. De unde naiba știa? „Probabil că documentariștii lor verifică registrele rutiere", își spuse ea deprimată. Era cel mai popular talk-show de radio din New York, deci toată lumea avea să știe. Îi venea să îi spună șoferului să închidă radioul, dar ce mai conta? Îl auzise deja, la fel ca jumătate din New York. Acum toată lumea știa că avea șaizeci de ani.

Sau cel puţin oamenii mai răsăriţi din New York. Era incredibil de umilitor; fierbea în sinea ei. Chiar nu mai exista pic de intimitate? Nu când erai aşa faimoasă ca Valerie Wyatt şi aveai propria emisiune TV de ani de zile. Ar fi vrut să plângă chiar acolo, pe bancheta din spate a maşinii, întrebându-se câte alte emisiuni de radio aveau să mai preia ştirea, câte emisiuni TV, în ce ziare avea să apară şi pe unde avea să-şi mai audă numele şi vârsta. De ce nu o scriau pur şi simplu pe cerul de deasupra New Yorkului?

Se încruntă când îi plăti şoferului de taxi şi îi lăsă un bacşiş gras. Ziua începuse groaznic pentru ea, şi oricum nu-i plăcuse niciodată ziua ei. Era întotdeauna o zi dezamăgitoare, şi, în pofida faimei şi a succesului, nu avea un bărbat cu care să o petreacă. Nu avea nici întâlnire sau iubit, nici soţ, iar fiica ei era mereu prea ocupată ca să ia cina cu ea. Şi ultimul lucru pe care voia să îl facă era să bată toba pe seama vârstei ei în faţa prietenilor. Plănuia să petreacă noaptea acasă, singură, în pat.

Urcă în grabă scările ponosite din gresie, pe care le cunoştea bine, aproape împiedicându-se de o treaptă ciobită, şi apăsă butonul de la interfon. Numele din dreptul soneriei era Alan Starr. Valerie venea aici de cel puţin două ori pe an, ca să îşi ridice moralul sau când era plictisită. După ce sună, o voce răsună în aerul rece de noiembrie.

– Dragă?

Era o voce veselă, iar bărbatul părea încântat să o vadă.

– Eu sunt, confirmă ea, iar el îi deschise.

Ea împinse uşa grea descuiată şi urcă în grabă scările până la al doilea etaj. Clădirea era veche şi părea cam jerpelită, dar era curată. Bărbatul o aştepta în uşă, şi o cuprinse în braţe, cu un zâmbet larg pe faţă. Era înalt, arătos, pe la patruzeci de ani, cu ochii de un albastru electric şi păr castaniu până la umeri. Şi, în pofida cartierului sărăcăcios, era destul de cunoscut în oraş.

– La mulţi ani! spuse el, strângând-o tare la piept, şi zâmbi, cu adevărat bucuros că o vedea.

Ea se trase în spate, încruntându-se nefericită la el.

– O, mai taci! Un cretin de la radio tocmai a spus lumii întregi câți ani împlinesc azi. Părea pe punctul de a izbucni în plâns când intră apăsat în salonul cunoscut, unde, de-o parte și de alta a două canapele albe, cu o măsuță de cafea neagră lăcuită între ele, se aflau statui mari ale lui Buddha și o statuie de marmură albă a lui Quan Yin. În cameră se simțea un miros puternic de tămâie.

– Ce-ți pasă? Oricum nu îți arăți vârsta! E doar un număr, dragă, o asigură el, în timp ce ea își azvârli haina pe canapea.

– Ba îmi pasă. Și cel mai rău e că chiar *am* o asemenea vârstă. Mă simt de parcă aș avea o sută de ani azi.

– Nu fi prostuță, zise Alan, în timp ce se așeză pe canapeaua de vizavi. Pe masă se aflau două seturi de cărți.

Se spunea că Alan era unul dintre cele mai bune mediumuri din New York. Se simțea ca o bleagă fiindcă venea la el, dar avea încredere în unele dintre prezicerile lui, și, de cele mai multe ori, reușea să o înveselească. Era o persoană iubitoare, caldă, cu simțul umorului foarte dezvoltat și cu mai mulți clienți faimoși. Valerie venea la el de ani de zile, și multe dintre lucrurile pe care le prezisese el se adeveriseră. În fiecare an își începea aniversarea cu o întâlnire cu el. Îi mai îndulcea ziua și, dacă citirea era bună, îi oferea și un strop de speranță.

– Vei avea un an grozav, îi spuse el pe un ton încrezător, în timp ce amesteca bine cărțile. Toate planetele sunt aliniate pentru tine. Am făcut și o citire astrologică pentru tine ieri, și acesta va fi, categoric, cel mai bun an al tău. Arătă înspre cărți.

Valeria știa ce avea de făcut. O făcuse de multe ori.

– Alege cinci și pune-le cu fața în jos, îi spuse el, în timp ce așeză pachetul de cărți în fața ei, iar ea oftă.

Alese cele cinci cărți, le lăsă cu fața în jos, iar Alan le întoarse una câte una. Doiași, un zece de treflă, un doi de inimă roșie și un valet de pică.

– Vei face mulți bani anul acesta, spuse el cu o expresie serioasă. Niște contracte noi. Și ratingurile emisiunii tale vor fi fantastice.

În mare, în fiecare an îi spunea cam acelaşi lucru şi, până acum, avusese dreptate. Dar, în cazul ei, asta era uşor de prezis. Imperiul stilului de viaţă elegant al lui Valerie era trainic.

– Ce-i cu valetul de pică?

Ştiau amândoi că îşi dorea un bărbat în viaţa ei încă de când se încheiase ultima ei relaţie. Era divorţată de douăzeci şi trei de ani şi îşi dedicase mai mult timp şi energie carierei decât dragostei. Dar îi era dor să fie cu cineva şi se simţea dezamăgită că nu se ivise nimeni de ani de zile. Începea să creadă că nici nu mai avea să apară cineva. Poate că era prea bătrână. Cu siguranţă se simţea aşa.

– Cred că unul dintre avocaţii tăi se va pensiona, spuse Alan în legătură cu valetul de pică. Mai pune-mi încă cinci.

De data aceasta apărură regele de inimă roşie şi dama de caro. Alan zâmbi.

– Ei bine, asta-i chiar interesant. Văd un bărbat nou, spuse el, zâmbind tot mai tare, dar ea ridică din umeri, neimpresionată.

– Spui asta de trei ani.

– Răbdare, draga mea, răbdare. Merită să-l aştepţi pe cel potrivit. Îmi place de el. E important, puternic, foarte înalt şi arătos. Cred c-o să-l cunoşti la serviciu.

Valerie râse.

– Nu şi în domeniul meu. Orice tip preocupat de decoraţiuni, stilul de viaţă casnic sau industria nunţilor mai mult ca sigur nu e hetero. Va trebui să-l cunosc în altă parte.

– Poate e unul dintre producătorii tăi, spuse Alan, concentrându-se pe cărţi. Sunt aproape sigur că-l vei cunoaşte prin intermediul muncii tale.

Mai spusese asta, şi nu apăruse nimeni. Celelalte preziceri ale lui fuseseră deseori adevărate, dar, în ultima vreme, nu şi cele despre bărbaţi. S-ar putea ca fiica ta să aibă un copil anul acesta, spuse el, întorcând dama de caro şi înmânându-i din nou pachetul de cărţi. Valerie zâmbi şi clătină din cap.

– Nu prea cred. Muncește mai mult ca mine. Nici măcar n-are timp de întâlniri. Nu e căsătorită și nici măcar nu sunt sigură că își dorește soț sau copil. Și nici Valerie nu era nerăbdătoare să devină bunică – asta categoric nu era pe lista ei de dorințe, nici măcar pe radarul ei și, din fericire, nici pe al fiicei sale. Alan nu nimerise chiar deloc la faza asta.

– Cred că s-ar putea să te surprindă, spuse Alan, în timp ce Valerie întoarse alte cinci cărți și continuă.

Erau chestii pe care i le prezisese întotdeauna – succes în afaceri, un nou bărbat în viața ei și mai multe avertizări mărunte despre proiectele și tranzacțiile viitoare și oamenii cu care lucra. Dar, de data aceea, bărbatul acesta nou apăru de mai multe ori. Alan era neînduplecat, iar Valerie oftă în timp ce asculta. Oamenii îi spuneau tot timpul că nu le putea avea pe toate: și o carieră fabuloasă, și dragoste. Viața pur și simplu nu funcționa așa. Nimeni nu obținea tot ce voia, îi spuneau ei – și nici Valerie nu reușise. Ca majoritatea oamenilor, lucrase din greu ca să aibă succes și sfârșise și ea singură. Cei doi continuară să pălăvrăgească, în timp ce ea întorcea cărți, iar Alan îi zicea ce vedea în viitorul ei. În mare, erau lucruri de bine. Nu urma să aibă probleme de sănătate și, ca de obicei, ratingurile aveau să crească. El văzu o oportunitate de afaceri în Orientul Îndepărtat, posibil o linie de mobilier, care avea să fie avantajoasă pentru ea; pe măsură ce îi citea, era evident că o plăcea cu adevărat. Era sinceră, directă și corectă. Unii spuneau că era cam dură, dar era vorba mai degrabă despre un standard de excelență pe care și-l aplica ei înseși și tuturor celorlalți. Valerie era exigentă cu ea însăși și cu cei din jurul ei. Nu întâmplător ajunsese cea mai bună din domeniu. Urcase târâș muntele timp de treizeci și cinci de ani, cu multă muncă și cu un instinct genial și infailibil pentru ceea ce făcea. Alan o admira pentru asta. Îi plăcea la nebunie cât de directă era. Nu se juca, nu avea nimic de ascuns. Era exact ceea ce pretindea a fi. Și nu avea nevoie de cărți ca să știe cât de supărată era din cauza vârstei ei. Valerie îi spusese de câteva ori

că şaizeci de ani părea pur şi simplu atât de al naibii de mult, iar acum toată lumea avea să ştie. El observă că simplul gând la asta o aducea pe Valerie pe punctul de-a izbucni în plâns.

În timp ce Valerie asculta predicţiile lui Alan în apartamentul lui din West Side, Jack Adams se târa la propriu pe podeaua dormitorului său, cu lacrimi în ochi. Nu mai simţise niciodată o asemenea durere. Niciodată. Ei bine, poate că mai simţise ceva similar o dată sau de două ori, în tinereţe când juca fotbal profesionist, dar niciodată de atunci – şi cu siguranţă nu în ultimii ani. Ziceai că îi împlântase cineva un tomahawk în spate. Durerile ascuţite îi trecură direct spre creier şi apoi în jos, prin picioare. Nu putea să stea în picioare sau să meargă. Ajunse la baie şi se ridică încet, agăţându-se de chiuvetă. Îşi înşfăcă telefonul de pe un raft şi se aşeză pe toaletă cu un ţipăt.

– Dumnezeule mare, spuse el, când găsi numărul în telefon.

Când se privi în oglindă, arăta de parcă ar fi supravieţuit unui naufragiu şi se simţea ca de o mie de ani.

Jack fusese la o petrecere de Halloween cu o noapte în urmă şi cunoscuse o fată incredibilă la bar. El purta costum de Superman, iar ea era Catwoman, cu un costum de piele strâmt lucios, cizme până la şold şi mustăţi. Avea un corp de neuitat, şi când îşi dăduse masca jos, văzuse că nu era nici urâtă. Îi spusese că era model, dar el nu auzise niciodată de ea. Avea douăzeci şi doi de ani, părul vopsit negru metalic şi ochii verzi. El avea un metru nouăzeci şi trei, iar ea era cu doar câţiva centimetri mai scundă. Şi partida de sex de mai târziu, când merseseră în apartamentul lui, fusese mai mult decât acrobatic. Amândoi băuseră destul de mult, şi nu-şi amintea să se mai fi distrat aşa bine de multă vreme. Era tipul de fată cu care se întâlnea de obicei, invariabil la vreo douăzeci de ani, deseori fotomodele, uneori actriţe şi, în general, orice fată drăguţă care-i ieşea în cale. Nu-i fusese niciodată greu să întâlnească femei sau să le seducă.

Fetele i se aruncaseră în brațe încă din adolescență, uneori chiar mai mult decât putea duce. Și, la fel ca în cazul dulciurilor, nu le putuse rezista niciodată, iar Catwoman nu făcuse nici ea excepție. Singurul lucru diferit fusese faptul că, ultima dată când făcuse dragoste cu ea îi trosnise ceva la spate, și nu mai putuse să se miște. Țipase atât de groaznic din cauza durerii, încât fata se oferise să sune la 911, dar el refuzase îngrozit, încercând să pretindă că nu îl durea chiar așa tare. Îi sugerase să se ducă acasă, și fata ascultase. Iar el își petrecuse restul nopții în agonie, așteptând să își sune chiropractorul, ceea ce făcea acum. Recepționera răspunse și când auzi că la telefon era Jack Adams promise să-i facă pe dată legătura. Până și ea își dădu seama că era într-o stare groaznică. Iar el îi spuse că era o urgență.

Bărbatul care îi răspunse lui Jack părea vesel și fericit să îl audă. Jack Adams îi era pacient de doisprezece ani.

– Care-i treaba, Jack? Asistenta mi-a zis că-i important.

– Așa cred, spuse acesta aproape în șoaptă. Și să vorbească îl durea. Să respire îl durea. Își imagină că avea să stea într-un scaun cu rotile tot restul vieții. Nu știu ce dracu' am făcut azi-noapte. Cred că o întindere de mușchi la spate sau așa ceva. Poate mi-am rupt un ligament. Abia pot merge.

Se vedea deja paralizat. Durerea era de neimaginat. La început, aproape crezuse că era un atac de cord. Oricе-ar fi, îl omora cu zile.

– Cum ai mai reușit-o și pe asta? Sau nu vreau să știu? îl tachină Frank Barker.

Știa ce viață sexuală activă avea Jack. Uneori mai râdeau pe tema asta, dar acum lui Jack nu-i ardea de râs. Era pe punctul de a izbucni în lacrimi, și chiropractorul lui își dădu seama.

– Probabil că nu. Pot să vin la tine?

– Cât de repede poți ajunge aici?

Jack Adams era un pacient foarte important, iar Frank era fericit să-i facă loc în program, mai ales pentru o asemenea urgență.

– Douăzeci de minute, spuse Jack strângând din dinți.

Nu avea nici cea mai vagă idee cum avea să iasă din apartament, dar trebuia să ajungă acolo cumva. Închise și sună la compania de mașini pe care o folosea, apoi se târî în hainele de sală care stăteau aruncate pe jos în baie. S-ar fi dus și în chiloți dacă era nevoie. Se întrebă dacă ar fi trebuit să se ducă la spital, dar Frank avea să știe ce trebuia făcut. Întotdeauna știa. Și nu se putea să fie chiar atât de rău pe cât părea. Pur și simplu nu se putea. Eliminase odată o piatră la rinichi, însă acum era mult mai rău.

Zece minute mai târziu, era deja jos, în fața clădirii, mișcându-se încet și aplecat de spate. Portarul îl văzu și îl ajută să urce în mașină. Îl întrebă ce se întâmplase, iar Jack îi dădu un răspuns vag. După alte zece minute, ajunse la cabinetul chiropractorului, iar șoferul îl ajută să intre, apoi fu condus într-o sală. Frank veni să îl vadă în cinci minute și îl examină. Jack abia de se putea mișca. După examinare, chiropractorul se uită pe fișa lui și zâmbi.

– E ziua ta, Jack! La mulți ani!

– Ah, te rog... nici nu-mi aminti... Ce naiba am pățit azi-noapte?

Își dorea să fie ceva minor, dar nu părea așa. Părea să se fi rănit grav. Îi spuse doctorului exact cum și când se întâmplase, iar Frank nu se abținu să nu-l tachineze.

– Fetele astea tinere, Jack... sunt o pacoste!

– Cred că-i gimnastă, sau contorsionistă. Sunt într-o formă destul de bună, și ea aproape m-a ucis. Ce mi-am rupt?

Se simțea ca un boșorog, dacă o noapte de sex acrobatic îl lăsase într-o astfel de stare și chiar de ziua lui. Împlinea cincizeci de ani azi. Ce număr urât! Brusc, se întrebă dacă avea să mai facă vreodată sex. Poate că totuși nu ca noaptea trecută.

– Te trimit să-ți faci un RMN. Presimt că e posibil să-ți fi rupt un disc. Sper că nu, sper că e doar o hernie. Dar stai să vedem.

– La naiba, spuse Jack, de parcă ar fi fost condamnat la moarte. O să am nevoie de operație?

Părea panicat.

– Sper că nu. Să vedem ce spune RMN-ul. Te programez imediat. Frank era un geniu când venea vorba să îi facă pe tehnicieni și pe medici să îi primească pe clienții lui importanți. Un lucru e clar: ar trebui s-o lași mai moale o noapte sau două.

Zâmbi larg, în timp ce Jack se ridică, crispat de durere. Își invitase în seara aceea la Cipriani câțiva prieteni, printre care și niște fotomodele tinere, dar știa deja că trebuia să anuleze. N-avea nici o șansă să reziste în timpul cinei. Și trebuia să se ducă la birou, măcar câteva minute. Sunase în drum spre chiropractor, să anunțe că avea să întârzie, dar nu spusese de ce. Nu voia să recunoască în ce stare era, cel puțin nu înainte de a afla mai multe.

Jack se întoarse la mașină și merse la spital pentru RMN. Frank aranjase totul pentru el, și, când intră în spital, aplecat de spate ca un bătrânel, doi bărbați îi cerură autograful, ceea ce fu și mai umilitor. Fusese unul dintre cei mai importanți jucători din NFL, câștigase șase premii MVP ca pasator, participase la Super Bowl de douăsprezece ori, câștigase patru dintre ele pentru echipa lui și era în Hall of Fame. Și acum de-abia de putea să stea în picioare sau să meargă după o noapte cu o tipă de douăzeci și doi de ani. Le spuse celor doi fani cărora le dăduse autografe că avusese un accident de mașină. Aceștia fuseseră încântați să îl vadă, indiferent de starea lui.

RMN-ul dură o oră și jumătate și se spuse că avusese noroc. Din câte vedea tehnicianul, era doar o hernie de disc, nu o ruptură, deci nu avea nevoie de operație, ci doar de odihnă și de niște terapie fizică după ce se calma durerea. Ce mai mod de a-și începe ziua de naștere! Avea cincizeci de ani, iar cariera lui de iubit sălbatic și nebunatic se încheiase în forță cu o hernie de disc. Asta îl făcea să se simtă chiar mai prost.

Luase un calmant până să ajungă la serviciu, încă îmbrăcat în hainele de sală și arătând cam jerpelit. Nu se bărbierise și nici nu se pieptănase, dar, mort sau viu,

trebuia să meargă la birou câteva minute. Trebuia să discute cu producătorul despre o ediție specială pentru ziua următoare. Jack fusese unul dintre cei mai importanți prezentatori de sport încă de când se retrăsese, cu doisprezece ani în urmă, la treizeci și opt de ani. Se rănise grav la genunchi, ceea ce îl scosese în cele din urmă de tot din joc, dar nici măcar atunci nu îl duruse nici pe departe ca acum. Avusese o carieră strălucită, care se încheiase într-un mod respectabil. Și cariera lui de prezentator de sport și de erou al rețelei de televiziune fusese la rândul ei satisfăcătoare. Îi plăcea ce făcea, iar rețeaua, fanii și ratingurile îl iubeau. Arăta bine pe ecran, ceea ce îi adusese alți fani, pe lângă cei vechi, iar pentru femei fusese întotdeauna în egală măsură irezistibil și incapabil să le reziste. Divorțase cu cinci ani înainte să se retragă. O înșelase constant pe soția lui, și o admira pe Debbie pentru că se despărțiseră prieteni. Fusese un soț jalnic, și o știa. Oportunitățile și tentațiile cu care se confruntase constant ca superstar NFL fuseseră prea mari pentru el și pentru căsnicia lui.

Debbie se căsătorise cu unul dintre medicii echipei la un an de la divorțul lor, era fericită și mai avusese trei copii, toți băieți. Ea și Jack aveau un fiu de douăzeci și unu de ani, student în ultimul an la Universitatea din Boston, care nu era absolut deloc interesat de fotbal, în afară de faptul că admira realizările tatălui său. Baschetul era sportul lui, fiind și el înalt, dar era un student mai bun decât fusese Jack vreodată și voia să facă Dreptul. Nu îl interesau nicicum sporturile profesioniste. Nici măcar nu se uita la fotbal la televizor.

Când ajunse la muncă, Jack șchiopătă prin lobby, aproape că intră târâș în lift și se aplecă de spate după ce apăsă butonul pentru etajul lui. Nu se putea îndrepta, așa că nu văzu chipul femeii care urcă în lift după el. Văzu doar niște pantofi negri cu toc, o bluză roșie și o pereche de picioare frumoase. Dar nu voia să se gândească la asta acum. Mai bine se gândea la o mănăstire pentru anii lui de glorie.

Femeia cu bluză roșie și pantofi negri apăsă butonul pentru etajul ei și se așeză lângă el.

– Te simți bine? întrebă ea îngrijorată.

– Nu prea, dar o să supraviețuiesc, spuse el, încercând să-și ridice privirea spre ea, crispându-se de durere.

Îi părea vag cunoscută, dar nu-și amintea exact cine era, până când îi pică fisa. Era guru mondial al unui stil de viață elegant, iar el era cocoșat mai ceva ca Quasimodo, în haine de sală, șlapi, nepieptănat și nebărbierit. Îl durea așa tare, că aproape nu-i păsa. Întotdeauna crezuse că Valerie arăta puțin prea perfect la televizor, dar femeia îl privea acum cu o compasiune care îi confirmă starea lui jalnică. Era patetic. Și, când o privi, observă câte o urmă mică de sânge de fiecare parte a gurii, aproape inobservabile, dar care îi săriră totuși în ochi.

– M-am ales c-o hernie de disc, explică el, iar tu cred că te-ai tăiat când te bărbiereai, adăugă el.

Ea își atinse fața speriată.

– Nu-i nimic grav, spuse ea vag, referindu-se la împunsături, pe când se opriră la etajul lui.

Nu se întâmpla tot timpul, dar astăzi se întâmplase. Fusese să își facă injecțiile cu Botox după ce îl văzuse pe medium, înainte de serviciu. Nu avea de gând să-i explice și lui, dar se întrebă dacă oare nu cumva știa oricum. Și ea știa cine era el și îl mai văzuse pe acolo, chipeș și aranjat. Astăzi era terminat și părea foarte bolnav și foarte grav rănit.

– Ai nevoie de ajutor ca să ieși din lift?

Îi părea tare rău pentru el. Era evident cât de tare suferea.

– Dacă ai putea să ții ușa de la lift, până ies. Dacă mă lovește și ea, probabil o să ajung un tetraplegic. Am întrecut puțin măsura de Halloween, noaptea trecută, spuse el în timp ce se târî pe ușa liftului.

Sperase să întreacă puțin măsura și de ziua lui, dar, evident, asta nu-i mai era scris în cărți și posibil nici să nu mai fie vreodată, se gândi el trist, în timp ce îi mulțumi, iar ușile se închiseră în urma lui.

Abia se mai putea mişca în momentul când ajunse în biroul lui; se prăbuşi pe canapea şi rămase întins, gemând. Asistentul lui de producţie favorit, Norman Waterman, intră şi îl privi uimit. Norman îl adorase când fusese copil şi cunoştea toate statisticile despre el mai bine chiar decât Jack. Încă avea toate cartonaşele de fotbal cu el, şi Jack i le semnase pe toate.

– La naiba, Jack! Ce-ai păţit? Arăţi de parcă te-a lovit un tren!

– Mda, aşa-i. Am avut un accident azi-noapte. M-am ales cu o hernie de disc. George e aici? Trebuie să vorbesc cu el despre emisiunea de mâine.

– Îl chem. Hei, apropo, la mulţi ani!

– De unde ştii? îl întrebă Jack, suferind.

– Glumeşti? Eşti o legendă, omule. Am ştiut întotdeauna când e ziua ta, şi-au anunţat şi la ştiri azi-dimineaţă.

– Că este ziua mea sau câţi ani am? întrebă Jack, uşor panicat.

– Amândouă, bineînţeles. Oricum oamenii ştiau. Orice pasionat de fotbal ştie câţi ani ai. Eşti în istoria NFL-ului.

– Asta-i tot ce-mi lipsea. O să-mi petrec restul vieţii într-un scaun cu rotile, şi ei le amintesc tuturor cât sunt de bătrân. Grozav! Spunea că avea treizeci şi nouă de ani la mai toate fetele cu care ieşea, care oricum nu erau destul de bătrâne ca să îi fi urmărit cariera sau ca să le pese. O mare parte îl credeau şi toate erau încântate să iasă cu Jack Adams. Faptul că se anunţase la ştiri că împlinea cincizeci de ani nu avea să-i fie de folos carierei sale amoroase, dar nici domnişoara Catwoman nu prea îl ajutase cu asta, făcându-l praf într-o noapte. Se simţea de toată jena.

– Cum o să sărbătoreşti azi? întrebă Norman inocent, în timp ce Jack gemea.

– Probabil o să mă sinucid. Cheamă-l pe George.

– Sigur, Jack... şi la mulţi ani din nou.

O spusese cu sinceritate, în timp ce Jack închise ochii, întins pe canapea în agonie, şi nu mai zise nimic. Îl emoţiona admiraţia pe care i-o purta Norman, dar,

în ziua aceea, voia doar să nu mai aibă dureri și să-și recapete viața. O viață plină de sex și de femei.

La biroul ei, câteva etaje mai sus, Valerie se uita la un teanc de mostre de materiale pe care voia să le folosească într-o emisiune despre redecorarea sufrageriei și la alt teanc pentru un segment despre decorațiunile de Crăciun. Unele dintre ele păreau chiar bune. Biroul ei era plin de mostre și de fotografii. Toate lucrurile erau într-o ordine meticuloasă, și își organizase emisiunile cu mult timp înainte. O aștepta o săptămână plină. Se uitase în oglindă când intrase, să caute punctulețele de sânge pe care le menționase Jack. Erau niște picături minuscule; se spălase, gândindu-se că fusese nepoliticos din partea lui să pomenească despre ele, mai ales la cum arăta el. Întotdeauna i se păruse foarte îngâmfat și parcă mereu desprins de pe coperta revistei *Sports Illustrated* sau GQ. De data asta îi păruse complet diferit, de parcă ar fi locuit într-o cușcă sau de parcă ar fi eșuat pe o plajă după un naufragiu, dar era evident că avea dureri groaznice. Apoi uită de el, în timp ce își făcu notițe pentru emisiunile viitoare. Avea doar două ore în care să lucreze înainte să iasă cu fiica ei, să ia prânzul, de ziua lor, la restaurantul La Grenouille. Era o tradiție anuală să ia prânzul la restaurantul francez, fiind singura sărbătorire a zilei ei de naștere.

Apoi secretara ei, Marilyn, impecabil de eficientă, îi aduse niște vești proaste, spunându-i că se anunțase la televizor în dimineața aceea, de mai multe ori, că era ziua ei. Deci nu doar toți cei care ascultau radioul știau câți ani are, ci și oricine urmărea știrile de dimineață. Cutia Pandorei fusese deschisă. Și nu o consolă cu nimic faptul că Marilyn îi spuse că era și ziua lui Jack Adams, fost pasator, acum prezentator la sport. Valerie nu se obosi să-i spună că tocmai îl văzuse în lift, îndoit de durere. Lui Valerie nu-i păsa nici cât negru sub unghie dacă era și ziua lui sau câți ani avea. Era suficient de rău faptul că ea împlinise șaizeci de ani și că acum toată lumea știa acest adevăr. Oare lucrurile ar fi putut

să se înrăutățească? Toată planeta știa acum că era bătrână, și nici măcar prezicerile lui Alan Starr de dragoste și succes pentru anul următor nu o consolau cu nimic. Oricum, cine știe dacă aveau să se împlinească?! Realitatea vârstei ei o deprima incredibil. Pentru ea, șaizeci de ani erau ca nouăzeci.

capitolul 2

April Wyatt se rostogoli din pat fără ca măcar să își amintească în prima fază ce zi era. Alarma se declanșă, dar ea era deja în picioare, și se târșâi încet spre baie. Era doar patru și câteva minute dimineața. Voia să ajungă la piața de pește din South Bronx pe la cinci, apoi la piața de alimente până la șase. Avea multe de cumpărat pentru restaurantul ei. Aproape terminase cu spălatul pe dinți, când își aminti că era ziua ei de naștere. În mod normal, nu prea-i păsa, dar anul acesta era cam supărată. Împlinea treizeci de ani și era îngrozită. Ura acele „zile de naștere reper". Te făceau să te măsori după etalonul celorlalți, și, după standardele tradiționale, ea nu era la înălțime. Până la treizeci de ani trebuia să fii căsătorită, să ai copii și/sau o slujbă de succes și poate chiar și o casă. April avea un restaurant, dar nu tu soț, nu tu iubit, și se afla la ani-lumină distanță de a avea copii sau de a se gândi la așa ceva. Îi era îndatorată până peste cap mamei sale, care îi dăduse bani să cumpere clădirea în care April își deschise restaurantul ce fusese visul ei și care acum era bucuria vieții ei. Afacerile mergeau bine, dar încă își plătea datoria față de mama ei. Aceasta nu o presa niciodată, dar April voia să își respecte cuvântul. Se gândi că, dacă restaurantul continua să aducă același profit, putea scăpa de datorie în cinci ani. Clădirea – cu apartamentul de deasupra localului, care era deopotrivă locuința și biroul ei – se afla în districtul de ambalare a cărnurilor din New York. Fusese o mahala cu ani în urmă, și clădirea necesitase renovări masive pentru a se conforma standardelor, renovări pe care April le făcuse

cu cât mai puțini bani posibil. Investise tot ce putuse în restaurant. Apartamentul părea mai degrabă o groapă de gunoi.

Gândindu-se la așteptările asociate vârstei de treizeci de ani, constată că avea o afacere și o carieră și cam atât. Nici bărbat, nici copil, nici o casă a ei, ci doar o grămadă de datorii. Dar avea un vis care îi plăcea la nebunie. Își numise restaurantul „April in New York". Era plin aproape în fiecare seară și obținuse câteva recenzii bune în cei trei ani de când se deschisese. Și era copilașul ei, sută la sută. Era exact așa cum voia ea să fie, și aveau fanii lor loiali. Era deschis șapte zile pe săptămână, și April era acolo zi și noapte. Ea cumpăra toată mâncarea, era bucătarul-șef și trecea și pe la mesele oaspeților, deși cel mai bine se simțise în bucătărie. Trebuia să se mai arate din când în când, mai ales pentru fanii loiali. Alegea chiar ea toate vinurile, și aveau o listă interesantă la prețuri moderate. Cei care iubeau restaurantul spuneau că e cel mai bun din New York.

April se lăsase de facultate după primul an și își luase un an sabatic din care nu se mai întorsese, în pofida aspirațiilor părinților ei pentru ea. Tatăl ei era profesor de istorie medievală la Universitatea Columbia, și ea studiase acolo un an de zile și fusese tristă tot timpul. Nu-și dorea decât să fie bucătar. Nu avusese niciodată pasiunea mamei ei pentru un stil de viață elegant – o interesa doar lumea din bucătărie. Nunțile extravagante și aranjamentele sau cât de bine arăta sufrageria nu însemnau nimic pentru ea. Dar îi plăcea la nebunie să pregătească mâncare delicioasă, pe gustul tuturor.

Petrecuse șase ani în Franța și în Italia, studiind, apoi ca ajutor de bucătar, și în cele din urmă lucrase la unele dintre cele mai bune restaurante din Europa. Fusese ucenicul lui Alain Ducasse în Paris și mai târziu patisier-șef adjunct la Tour d'Argent. Lucrase în Florența și în Roma, și, până să se întoarcă în Statele Unite, la vârsta de douăzeci și cinci de ani, avea deja experiență serioasă în domeniu. Lucrase un an de zile la unul dintre cele mai bune restaurante din New York, după care,

mulţumită mamei sale, îşi petrecuse un an punând pe picioare restaurantul viselor ei. Plecase la drum cu ideea de a servi ce era mai bun din toate, atât delicatese favorite, *cât şi* mâncăruri simple care le plăceau oamenilor, fără să le înece în sosuri complicate sau să opteze pentru un meniu cu care oamenii voiau să aibă de-a face doar o dată la nu ştiu cât timp. Oferea paste incredibile pe care le gătea chiar ea, aşa cum învăţase în Roma şi în Florenţa, biftec tartar exact cum îl pregăteau în Franţa. Servea *escargots* celor care le plăceau, *foie gras* cald şi rece şi *boudin noir*. Oferea cel mai bun somon, cheeseburgeri de neuitat cu chifle făcute în casă, macaroane cu brânză, friptură din carne tocată şi carne de vită ca la bunica acasă, pizza *gourmet*, friptură şi pui prăjit, pulpă de miel în stil francez şi un piure de cartofi care ţi se topea în gură. Plus caviar, clătite ruseşti, pachetele de primăvară şi *dim sum*, homar şi crab în stil Maine şi crab cu carapace moale vara, creveţi incredibili şi stridii pe care le alegea chiar ea. Meniul era o combinaţie de mâncăruri preferate ale oamenilor, iar ei îi plăcea la nebunie să gătească; avea şi o întreagă secţiune de mâncăruri tradiţionale, de la supă *matzoh-ball*, la mămăligă, tăiţei, clătite, pâine prăjită şi vafe, la orice oră din zi, nu doar pentru gustările de duminică. Îl adusese pe patisierul-şef de la Hotel Ritz din Paris ca să pregătească produse de patiserie excelente, deserturi şi sufleuri. Mai avea şi o listă de vinuri bune la preţuri moderate, din toată lumea, şi un somelier excelent care să o ajute să le aleagă.

Restaurantul avusese succes nu doar în rândul clienţilor, ci şi al copiilor acestora. Meniul pentru copii includea sendvişuri cu brânză la grătar devorate atât de cei mici, cât şi de adulţi, hotdogi şi hamburgeri, pizza mică, paste simple, macaroane cu brânză, bucăţele de pui fript şi cartofi prăjiţi aşa cum învăţase să facă în Franţa, care plăceau la toată lumea. Şi ca desert pentru copii, îngheţată Hot Fudge Sundae, s'mores[1], banana split, milkshake şi băuturi Root Beer Floats. Când părinţii le spuneau copiilor că merg la April's, aceştia erau în culmea

[1] Bezele cu ciocolată, topite între doi biscuiţi (n.tr.)

fericirii. Și era în regulă și dacă un adult voia să comande din meniul pentru copii. Era genul de restaurant la care i-ar fi plăcut și lui April să meargă pe când era copil și care îi plăcea și acum, ca adult. Același lucru era valabil pentru toți cei care mergeau acolo.

Aveau mereu rezervări făcute pentru prânz, cină și gustările de duminică. Iar în perioada aceasta a anului, în noiembrie, le servea doritorilor trufe albe cu paste sau cu ouă jumări. Plătea o avere pentru trufele albe, care se găseau doar într-o anumită zonă din Italia și pe care le aduceau cu avionul din Elba în fiecare noiembrie pentru un sezon scurt, de trei săptămâni. Tocmai sosiseră din Italia cu două zile în urmă și doar gurmanzii entuziaști cunoșteau și iubeau aceste rădăcini delicate care cresc sub pământ și au gust aromatic și înțepător când le razi peste paste sau pe risotto. Avea să înceapă să le servească chiar în seara aceea. Unul dintre lucrurile care îi plăceau la ziua ei de naștere era faptul că se nimerea în sezonul trufelor albe, după care era înnebunită. Erau o investiție mare pentru ea, din moment ce trufele albe costă o avere.

„April in New York" era un adevărat succes și era viața ei. Nu avea timp și nici nu era interesată de orice altceva. Doar într-o zi ca asta își permitea să se gândească la ceea ce nu avea. De fapt, nu avea nimic altceva, dar nici nu își dorea altceva în afară de un restaurant. Nu mai avusese o relație serioasă de cinci ani, și oricum nu avea timp de asta. Ultima ei legătură amoroasă fusese în Paris, cu un alt bucătar abuziv care o părăsea la fiecare cinci minute și o amenințase o dată cu un cuțit de măcelar. Îi trebuiseră doi ani, un psihiatru și optsprezece luni de Prozac ca să îl uite și de atunci devenise mai fricoasă decât un iepure. Relațiile ei ulterioare fuseseră scurte, ocazionale și superficiale. Momentan, restaurantul părea să îi satisfacă toate nevoile.

Ceea ce o șocă însă și o trezi oarecum la realitate era faptul că astăzi împlinea treizeci de ani. La treizeci de ani păreai atât de matur – sau chiar bătrân. Brusc, se întrebă dacă avea să se căsătorească vreodată, dacă urma

să aibă copii şi cum s-ar simţi în caz că nu. Dacă, în schimb, ar fi avut doar un lanţ de restaurante? Voia ca într-o zi să mai deschidă unul, dar nu încă. Mai întâi trebuia să-l pună la punct pe ăsta. Chiar şi după trei ani, mai erau lucruri de îmbunătăţit, sisteme de perfecţionat şi de modificat. Tocmai angajase un al doilea somelier pentru că unul singur nu mai făcea faţă şi, spre deosebire de ea, nu voia să lucreze şapte zile pe săptămână. Pe April nu o deranja deloc să muncească atât de mult. Aşa era în afacerea asta. Habar n-avea ce-ar putea face într-o zi liberă, aşa că nu-şi lua niciodată una.

În timp ce conducea spre noua piaţă de peşte Fulton din Bronx, se gândi din nou la ziua ei de naştere. Mamei ei îi plăcuse întotdeauna că erau născute în aceeaşi dată, dar, copil fiind, pe April o deranjase mereu acest lucru. Ura să împartă „ziua ei" cu altcineva, dar acum, că era mai în vârstă, nu o mai deranja. Ştia deja că anul acesta avea să fie greu şi pentru mama ei. Aceasta se îngrozea deja de luni de zile că împlinea şaizeci de ani. Şi, dacă April se simţea puţin nervoasă la treizeci, putea doar să îşi imagineze cât de rău era pentru mama ei, al cărei succes se datora în parte imaginii sale tinereşti. Lui April îi păru rău pentru ea, şi ştia că şi pe mama ei o deranja faptul că, de ani de zile, nu mai avusese o relaţie serioasă sau măcar o relaţie. Îşi făcea griji şi pentru April în privinţa aceasta şi o mai bătea la cap din când în când. April nu avea timp să se gândească la aşa ceva, şi îşi amintea doar în asemenea zile. Îşi alungă asta din minte în clipa când se dădu jos din camion şi se alătură zarvei din piaţa de peşte, unde alţi bucătari selectau fructe de mare pentru restaurantele lor. Până pe la ora şase fu ocupată să aleagă toate cele necesare, după care conduse spre piaţa de alimente şi petrecu o oră şi jumătate acolo. Se întoarse pe Little West Twelfth Street cu câteva minute înainte de ora opt şi îşi pregăti o ceaşcă aburindă de cafea cu lapte. Exact de asta avea nevoie după o dimineaţă rece petrecută cumpărând peşte. Porni radioul din bucătăria restaurantului şi se sperie când îl auzi pe crainicul unuia dintre talk-show-urile

matinale vorbind despre vârsta mamei ei. Știa că asta avea să o supere și mai mult, în caz că auzise anunțul. Dar măcar nu spunea nimeni că April Wyatt, fiica ei, împlinea astăzi treizeci de ani. Era de-ajuns că trebuia să înfrunte realitatea și fără să afle toată lumea. Nu invidia deloc acest aspect din viața mamei sale. Dar mamei ei îi plăceau toate celelalte lucruri care veneau la pachet cu asta – gloria, succesul, banii, laudele –, așa că, dacă își dorea toate acestea, trebuia să îndure și partea negativă. April nu își dorea deloc să fie faimoasă, nu voia să fie un alt Alain Ducasse sau Joël Robuchon. Voia doar să conducă un restaurant unde tuturor să le placă să mănânce, și până acum se descurcase foarte bine.

April moștenise discreția și simplitatea naturale ale tatălui ei și pasiunea mamei sale pentru munca grea. Nimeni nu muncea cu mai multă dăruire decât mama ei, și April știa foarte bine. Tatăl ei avea o perspectivă de viață mai temperată, mai puțin ambițioasă. Viața academică i se potrivea foarte bine. Și ambii ei părinți recunoșteau fără strângere de inimă că uniunea lor fusese nepotrivită de la bun început. Căsnicia lor durase doar opt ani, și divorțaseră când April avea șapte ani. Pe atunci, mama ei începuse deja să își clădească o carieră, iar tatăl ei îi spusese că nu reușise să reziste. Îl depășea lumea ei. Erau prieteni buni acum, și divorțul nu se lăsase cu chestii urâte. Pur și simplu nu se potriveau deloc, și Valerie îi spusese întotdeauna lui April că tatăl ei era un om bun. Acesta se căsătorise cu mama ei vitregă în decurs de doi ani de la divorț. Maddie era logoped și lucra cu copiii din școlile publice, fiind foarte diferită de Valerie cu emisiunea ei TV, cariera ei importantă, contractele ei interminabile, cărțile ei de succes și imaginea publică fascinantă. Când se căsătoriseră, Valerie nu ajunsese pe culmile succesului, deși se îndrepta într-acolo, dar reușise asta odată cu trecerea anilor. Maddie și tatăl lui April mai avuseseră doi copii, două fete, Annie și Heather, care aveau acum nouăsprezece și respectiv șaptesprezece ani; ambele erau fete cuminți. Heather o ajuta uneori pe April la restaurant, vara, și voia să predea.

Annie era un geniu în matematică şi studentă în anul al doilea la MIT. Erau toţi oameni normali, de treabă, drăguţi, şi ambilor ei părinţi le plăcea să ia masa la restaurant. Tatăl ei le aducea deseori pe Maddie şi pe Heather la cină duminica, sau la o gustare, şi pe Annie când era acasă. Era foarte mândru de April, şi Valerie la fel. Iar lui April îi plăcea că nu exista duşmănie între ei şi că toată lumea se înţelegea bine. Asta îi făcea viaţa mult mai uşoară. Nu îşi imagina cum este să trăieşti într-o familie cu părinţi care se urăsc unul pe celălalt după divorţ, deşi avea prieteni care păţiseră asta. Singurul lucru rău care i se întâmplase vreodată fusese relaţia chinuitoare pe care o avusese cu bucătarul acela din Franţa, motiv pentru care o şi şocase şi o afectase atât de tare. Până atunci, nimeni nu se purtase abuziv cu ea, nici măcar neprietenos. Spunea mereu că nu voia să mai audă de vreun alt bucătar şi că majoritatea pe care îi cunoştea erau cam duşi cu pluta.

În timp ce îşi bea cafeaua în bucătăria liniştită, imaculată, a restaurantului, îşi notă adăugirile pe care voia să le facă la meniul din ziua aceea. Aveau să introducă pastele cu trufe albe la cină şi mai aveau şi două feluri speciale de peşte pentru ziua aceea, plus un sufleu Grand Marnier, doar de distracţie. Angajaţii din bucătărie aveau să înceapă să apară pe la nouă, ca să se apuce de pregătiri. Chelnerii veneau pe la unsprezece, iar restaurantul se deschidea la prânz.

April plecă exact când ajunse primul bucătar adjunct. Avea o programare la acupunctură la ora nouă. Se ducea cu religiozitate la şedinţe, de două ori pe săptămână, în general ca să o ajute să elimine stresul.

Acupuncturista la care mergea locuia pe Charles Street, trei străzi mai încolo. Şi, de-a lungul anilor în care mersese la ea, se împrieteniseră. Spre deosebire de April, Ellen Puccinelli era căsătorită şi avea trei copii. Se pregătise în Anglia, cu un profesor chinez, şi spunea că muncea doar ca să nu îşi piardă minţile şi să mai scape de ei câteva ore. Lui April îi plăcea întotdeauna timpul petrecut cu ea, o combinaţie între relaxare, stat

la taclale cu o prietenă și o ședință la psihiatru. Ellen cina de obicei la restaurant, împreună cu soțul ei, Larry, și cu copiii lor. Era cu patru ani mai în vârstă decât April și avea trei băieți gălăgioși tare drăgălași. Era căsătorită de zece ani. Soțul ei era contractor în construcții, așa că viața lor era o permanentă jonglerie, mai ales că locuiau în New York.

Ellen zâmbi larg imediat ce April își făcu apariția, îmbrăcată cu o pereche de blugi și un pulover gros și încălțată cu saboții pe care îi purta la serviciu. Ambelor femei le plăceau slujbele lor.

April își dădu jos pantofii, ceasul și puloverul gros și se întinse, lungă și slabă, pe masa învelită impecabil. Cabinetul lui Ellen era întotdeauna primitor și intim. Era locul perfect în care se putea relaxa. Părul lung și brunet al lui April era prins într-o coadă împletită care atârna pe lângă masă. Ellen era o femeie mică de statură, cu păr blond scurt și ochi albaștri mari. Părea un elf, și la fel și copiii ei. Avea fotografii cu ei pe birou.

– Nu e ziua ta de naștere azi? o întrebă Ellen, apucând încheietura lui April să-i ia pulsul.

Așa afla întotdeauna ce se întâmpla cu ea, care parte din corpul ei era mai afectată de stres, de programul prelungit sau de prea multă muncă.

– Ba da, recunoscu April zâmbind melancolic, așa e. M-am gândit la asta azi-dimineață și-am început să mă deprim rău de tot, după care mi-am spus că n-are rost. Sunt norocoasă că am restaurantul, nu pot să-mi fac griji pentru ce nu am.

Ellen se încruntă în timp ce-i lua pulsul, dar nu spuse nimic.

– OK, ce nu-i în regulă? Ficatul, plămânii, inima? Am fost răcită weekendul trecut, dar am scăpat în două zile, spuse April cu mândrie, și Ellen zâmbi.

– Neh, ca de obicei. Ellen îi zâmbi prietenei sale. Sistemul imunitar e cam slăbit, lucru normal pentru această perioadă a anului. O să folosim niște moxa.

April iubea mirosul cald înțepător al cerii moxa pe care Ellen o aprindea pe burta ei, îndepărtând-o apoi

cu dexteritate înainte să îi ardă pielea. O încălzea şi o vindeca în acelaşi timp şi era partea ei preferată, deşi nu-i displăceau nici altele. Ellen era aşa pricepută, că nu o rănise niciodată, iar April pleca mereu relaxată de acolo. Mersese la şedinţe de acupunctură încă de când se întorsese din Europa, şi era ferm convinsă că funcţionau.

– A apărut vreun tip nou în viaţa ta? întrebă aceasta interesată, şi April râse.

– Patru chiar. Trei ospătari noi de weekend şi un somelier pe care l-am furat de la Daniel Boulud.

Chicoti, şi Ellen clătină din cap.

– Mă referem la tipi reali. Să ştii că viaţa nu se rezumă doar la gătit.

– Aşa-mi tot zice lumea, spuse April şi închise ochii în timp ce Ellen continua să încălzească moxa pe burta ei. Era grozav. Chiar mă gândeam azi-dimineaţă la asta. Obişnuiam să cred că la treizeci de ani voi fi deja căsătorită şi voi avea copii. Acum, nici măcar nu-mi imaginez aşa ceva în următorii câţiva ani. Poate pe la treizeci şi cinci. Credeam că la treizeci eşti deja bătrân. Dar eu încă mă simt ca un copil.

Şi arăta ca unul. La fel ca mama ei, April nu îşi trăda vârsta şi moştenise înfăţişarea mamei, cu excepţia părului brunet. Aveau aceiaşi ochi ca aluna şi aceeaşi piele neridată, perfectă. Erau norocoase. April nu se machia niciodată; nu vedea sensul. Oricum n-ar rezista în căldura din bucătărie. Se machia doar când se gătea pentru o petrecere sau pentru o întâlnire amoroasă, ceea ce nu se întâmplase de ani de zile.

– Ai multe motive să te simţi bine, îi aminti Ellen. Majoritatea oamenilor nu au restaurante de succes la treizeci de ani. Eu zic că te-ai descurcat destul de bine.

– Mulţumesc, spuse April încet, în timp ce Ellen îndepărtă moxa şi începu cu acele. Se opri după un minut şi îi luă din nou pulsul lui April. Avea un simţ supranatural care-o ajuta să detecteze orice dereglare, şi doar rareori se înşela.

– Iar ți s-a dat peste cap menstruația? întrebă ea după alte două ace, și April zâmbi.

Avea o menstruație neregulată de ani de zile. Era unul dintre modurile în care se manifesta stresul generat de munca ei. Uneori nu îi venea menstruația cu lunile. Lua anticoncepționale ca să-și regleze ciclul și ca să fie acoperită pentru ocazionalele „scăpări", deși nu prea era cazul. Însă prefera să nu riște. Și nu mai avusese o „scăpare" sexuală de ceva vreme.

– Nu mi-a mai venit de două luni, spuse April fără pic de îngrijorare. De fiecare dată când lucrez foarte mult, lipsește luni la rândul. M-am forțat destul de tare în ultima vreme. Am adăugat câteva lucruri noi în meniu luna trecută.

– Poate ar trebui să verifici, spuse Ellen cu dezinvoltură, în timp ce înfigea ace pe antebrațele lui April.

– Crezi că e ceva în neregulă?

April păru surprinsă.

– Nu, nu cred, o asigură ea, dar ai un puls ciudat. Mi se pare că tot captez ceva.

– Cum ar fi?

– Când ai făcut ultima dată sex?

– Nu-mi amintesc. De ce?

– Probabil mi-am pierdut mințile. Și știu că iei anticoncepționale. Dar poate ar trebui să-ți faci un test de sarcină. Ai uitat cumva să iei o pilulă sau două ultima dată când ai făcut sex?

– Crezi că sunt însărcinată? April se ridică în șezut, șocată. E ridicol. M-am culcat cu un tip pe care nici măcar nu-l plac. Un critic culinar. Era drăguț și deștept. L-am îndopat cu cele mai bune vinuri ca să-l impresionez și am băut și eu prea mult, încercând să fiu prietenoasă. După care a doua zi dimineața m-am trezit cu el în pat. N-am mai făcut așa ceva de ani de zile. Și nenorocitul ne-a făcut și o recenzie nefavorabilă. A spus că meniul e copilăros și prea simplist și că nu mă folosesc de instruirea sau de abilitățile mele. Ce ticălos!

– Nu cred că faptul că nu-ţi place un tip se consideră măsură de contracepţie, spuse Ellen calmă, în timp ce April se întinse din nou, tulburată.

– Dacă mă gândesc bine, am ratat o pilulă. În ziua următoare aveam o migrenă îngrozitoare, aşa că am uitat complet şi mai aveam şi roşu în gât. Sper că a păţit şi el acelaşi lucru. Aveam streptococ.

Acum îşi amintea totul, deşi, la momentul respectiv, îşi trecuse cu vederea indiscreţia şi făcuse tot posibilul să uite. Aproape reuşise, dar acum, cu toate întrebările lui Ellen, îi revenise în memorie.

– Luai antibiotice?

– Mda. Penicilină.

– Asta poate anula efectul pilulei. Eu zic să verifici.

– Nu sunt însărcinată, spuse April hotărât.

– Sunt sigură că nu eşti. Dar nu strică niciodată să verifici.

– Nu mă băga în sperieţi. Azi e ziua mea, îi aminti April, şi râseră amândouă.

– Sunt sigură că nu-i nimic, o asigură Ellen, dar era prea târziu. April era deja stresată.

– Şi eu, spuse April hotărât, încercând să se convingă atât pe ea, cât şi pe Ellen.

Apoi vorbiră despre alte lucruri, dar Ellen îi aminti din nou când plecă. April nu voia să se gândească la asta, fiind convinsă că nu rămăsese însărcinată. Nu avea simptome, în afară de lipsa menstruaţiei, care oricum nu era ceva nou. Încă era nervoasă că se culcase cu tipul ăla. Mike Steinman. Fusese o prostie. Era destul de matură cât să ştie ce să facă şi ce nu, dar era chipeş şi inteligent. Se întâmplase în weekendul cu Ziua Muncii, la începutul lui septembrie, cu două luni în urmă. De atunci nu îşi mai permisese să se gândească la el.

În drum spre serviciu trecu pe lângă o farmacie şi, chiar dacă se simţi jenată, intră şi cumpără un test de sarcină. Nu se mai îngrijorase cu privire la aşa ceva de ani de zile. Se speriase o dată în Paris, dar, din fericire, nu fusese însărcinată. Era sigură că nici acum nu era, dar cumpără totuşi testul, doar ca să-i spună lui Ellen

că se înșelase și să se poată liniști și ea. Numai de asta nu avea nevoie!

Se opri în bucătărie în drum spre apartamentul ei. Totul era în ordine și pregătirile pentru prânz mergeau bine. Mai erau vreo două ore până se deschidea restaurantul și trebuia să urce să se îmbrace pentru masa de prânz pe care avea să o ia împreună cu mama ei. Camerele de deasupra restaurantului care formau apartamentul ei erau aproape nemobilate. Găseai acolo tot felul de lăzi de lemn, cutii de carton și câteva lămpi urâte. Cumpărase de la Goodwill tot mobilierul: biroul, canapeaua, masa de toaletă și patul dublu. Refuza să cheltuiască pe decor. Achiziționase, în schimb, cel mai bun echipament la mâna a doua pentru bucătărie. Mama ei se oferise să îi mobileze apartamentul, dar ea refuzase. Acolo doar dormea și lucra la calculator; nu primea niciodată oaspeți. Din punctul ăsta de vedere, nu semăna deloc cu mama ei. Ziceai că era în tabără tot timpul.

Verifică facturile comenzilor primite și se duse să facă un duș. Uită complet de testul de sarcină pe care îl cumpărase, până când era deja pe jumătate îmbrăcată. Aproape se hotărâse să nu-l facă, apoi se răzgândi. Dacă Ellen tot ridicase întrebarea, mai bine să aibă confirmarea că nu era însărcinată, decât să lase chestia asta să o macine. Urmă instrucțiunile, puse testul pe tejghea după ce îl folosi și termină de îmbrăcat. Purta pantaloni negri și un pulover tot negru, pantofi cu talpă plată și părul prins într-o coadă. Părul ei lung, brunet, era neted și lucios, și se dădu cu ruj, privindu-se în oglindă. Apoi își coborî privirea spre test. Îl ridică și se holbă la el, după care îl puse din nou jos. Ieși din cameră, se întoarse și se holbă din nou la el. Nu se putea așa ceva! N-avea cum! Lua anticoncepționale. Uitase să ia o singură pastilă, pentru numele lui Dumnzeu... Sau două? Fusese atât de al naibii de beată în noaptea aia că nu își amintea. Nu i se putea întâmpla chiar ei. Pur și simplu, nu se putea. Nu cu un bărbat pe care abia de-l cunoștea și pe care îl ura, căruia nici măcar nu-i plăcea restaurantul ei și care nu înțelegea ce făcea ea de fapt. Era ziua ei,

pentru numele lui Dumnezeu! N-ar fi trebuit să se întâmple astfel de lucruri. Dar uneori se întâmplau. Era însărcinată, cu un străin. Şi ce naiba avea să facă acum? În viaţa ei nu mai era loc şi pentru asta. Cum de făcuse o greşeală atât de groaznică? Şi cum de se putea ca viaţa să fie atât de crudă?

Se aşeză pe patul din camera goală, cu lacrimile şiroaie pe obraji. Era chiar patul în care se culcase cu el. Acum regreta amarnic. Ce mai preţ pentru o greşeală incredibil de prostească!

Părea panicată în timp ce lua pe ea o haină neagră pe care i-o dăruise mama ei; îşi strânse bine cureaua în jurul taliei, parcă pentru a dovedi că încă putea să o facă. Îşi luă geanta şi coborî grăbită scările.

Nu se opri în bucătărie, lucru neobişnuit pentru ea. Ieşi direct în stradă şi chemă un taxi, dându-i şoferului adresa pentru La Grenouille. Ultimul lucru pe care voia să-l facă acum era să ia prânzul cu cineva sau să sărbătorească împreună cu mama ei. Nu avea de gând să-i spună nimic, dar, în timp ce maşina înainta spre centru, April nu se putea gândi decât la faptul că era cea mai îngrozitoare aniversare din viaţa ei.

capitolul 3

April ajunse la restaurant cu două minute înaintea mamei ei şi fu condusă la masa pe care o rezervase Valerie. Mama ei mergea deseori acolo cu prietenii – era localul ei favorit, în afară de restaurantul lui April, pe care îl iubea de asemenea. Dar La Grenouille era mai mult în stilul ei. Era elegant, şic şi la modă de ani de zile. Aranjamentele florale erau fabuloase, serviciul impecabil, iar April şi Valerie căzuseră de acord că mâncarea era excelentă, cea mai bună din oraş.

Când ajunse mama ei, April stătea la masă, pierdută în gânduri, şocată. Valerie arăta încântător, şi o sărută pe April pe obraz, cu un zâmbet larg pe faţă, după care se aşeză.

– Scuză-mă că am întârziat. Am avut o dimineață plină. Încerc să finalizez emisiunea de Crăciun. La mulți ani! Sper că ai avut o zi bună până acum.

Sub nici o formă nu avea să îi spună mamei ei adevărul. Poate că da, într-un final, dar clar nu acum. Mai întâi trebuia să îl digere chiar ea și să-și dea seama ce avea să facă. Poate că, la urma urmei, n-avea să-i spună niciodată.

– A fost în regulă. M-am dus cu noaptea în cap la piața de pește, apoi la cea de produse alimentare. Diseară începem sezonul trufelor albe. Au ajuns acum două zile. Ar trebui să vii la cină weekendul ăsta.

Îi zâmbi mamei ei. Aveau o relație bună, avuseseră întotdeauna, și se plăceau chiar mai mult acum că erau adulte. Iar April avea să îi fie întotdeauna recunoscătoare pentru că o ajutase să își împlinească visul și că îi împrumutase banii pentru restaurant. Fusese un gest extrem de generos. La mulți ani și ție, adăugă ea.

Valerie comandă șampanie pentru amândouă și își coborî vocea, privind-o pe fiica ei peste masă.

– Mi-au anunțat vârsta la radio azi, spuse ea, părând la fel de nefericită cum fusese din clipa în care auzise.

– Știu. Mă gândeam c-o să fii supărată. Îmi pare rău, mamă. Nu contează. Oricum n-ar crede nimeni. Arăți aproape la fel de tânără ca mine.

– Mulțumesc, spuse Valerie mâhnită, dar acum toată lumea știe adevărul.

– Poți să spui c-au făcut o greșeală.

April încercă să o consoleze, dar era prea zdruncinată ca să o mai poată liniști.

– Nu pot să cred că am șaizeci de ani, spuse Valerie, în timp ce April îi zâmbea.

– Nu-mi vine să cred că am treizeci! „Și că sunt însărcinată", adăugă ea în gând.

Nu era un capăt de lume faptul că împlinea treizeci de ani, dar să fie însărcinată cu un bărbat pe care nu-l cunoștea sau iubea era cât se poate de rău.

– Nici tu nu arăți de atâta, spuse Valerie, zâmbindu-i. Mai ales cu părul împletit și fără machiaj.

Renunţase s-o mai convingă să se machieze. April spunea că nu avea nici un sens, ţinând cont de munca şi de stilul ei de viaţă. Chiar dacă trăsăturile şi siluetele lor erau incredibil de asemănătoare, cele două femei erau cât se poate de diferite. Una părea desprinsă de prin paginile revistei *Vogue*, iar cealaltă era o frumuseţe complet naturală. La cât se îngrijea Valerie de felul în care arăta, ar fi putut foarte bine să fie luate drept surori.

Îşi băură şampania, apoi ospătarul le luă comanda. O salută călduros pe Valerie şi îi ură la mulţi ani. Aceasta îi spuse că era şi ziua lui April, iar el zâmbi. Valerie comandă crab, şi April – momiţe de viţel; îi plăcea la nebunie cum le făceau acolo. Atunci îşi dădu seama că nu avusese senzaţia de greaţă în ultimele două luni şi nici vreun alt simptom, doar o sensibilitate a sânilor, pe care o pusese pe baza faptului că îi întârzia menstruaţia. Acum ştia care era, de fapt, cauza şi îi era greu să se gândească la altceva. Chiar imposibil. Îi scăpa cam două treimi din ce-i spunea mama ei. Ospătarul îi turnă încă un pahar de şampanie, şi April îl bău. Încerca să nege că era însărcinată. Până le sosi mâncarea, se simţea deja puţin ameţită. Şi când terminară, Valerie o privi îngrijorată. April părea zăpăcită şi fusese îngrijorată şi distrasă pe tot parcursul prânzului. Şi se ameţise puţin.

– Eşti supărată din cauza zilei tale de naştere sau s-a întâmplat ceva? o întrebă mama ei cu blândeţe, iar April clătină din cap şi încercă să zâmbească.

– Nu, sunt bine. Cred că sunt mai afectată decât mă aşteptam de faptul că fac treizeci de ani. Şi de şampanie.

Băuseră Cristal, preferata lor. April nu o avea la restaurant – era mult prea scumpă pentru clienţii ei. Nu aveau nici Château d'Yquem pe care li-l turnă ospătarul după masă, din partea casei. Era cel mai bun vin de Sauternes, şi April nu voi să-i rănească sentimentele, aşa că îl bău.

– O să mă întorc la serviciu beată, spuse Valerie, râzând, iar April o privi ameţită.

– Mda, şi eu, spuse April vag, apoi o privi pe mama ei printr-o ceaţă de vin şi-i spuse exact ceea ce îşi propusese să nu-i spună: Sunt însărcinată.

Îi ieși pur și simplu din gură, și anunțul rămase între ele ca un elefant pe masă, în timp ce Valerie o privea uimită.

– Ești însărcinată? Cum de? Adică... nu contează. Cine-i tipul? Te întâlnești cu cineva?

Dacă da, April nu-i spusese nimic despre asta. Valerie părea uluită. Era ultimul lucru la care se așteptase.

– Nu. A fost o greșeală prostească pe care am făcut-o în weekendul cu Ziua Muncii. Nici măcar nu-l cunosc. L-am văzut o singură dată. Am aflat azi.

Valerie o privi, după care o atinse pe mână. Era la fel de șocată cum fusese April când se uitase la test.

– Și ce-o să faci? Sau mai bine zis... când?

– Nu știu ce sau când. Nu mi s-a mai întâmplat așa ceva. Am treizeci de ani, și azi-dimineață mă dădeam de ceasul morții că nu sunt căsătorită și n-am copii. Și poftim! Nu știu ce să fac, ce ar trebui sau ce vreau.

– L-ai păstra?

Valerie părea și mai șocată de această posibilitate. Nu se mai gândise la asta, dar nu se gândise nici că April ar putea rămâne însărcinată cu un străin.

– Nu știu. Nici măcar nu sunt sigură că vreau un copil. Dar uite că s-a întâmplat. Poate ar trebui să profit de asta, chiar dacă mi-ar complica viața.

– O să-i spui tatălui?

Erau întrebări pe care Valerie nu crezuse că avea să i le pună vreodată fiicei ei. April fusese întotdeauna atât de cuminte și de bine-crescută. Și acum era însărcinată cu un bărbat pe care nu-l cunoștea. Era un coșmar pentru April. Mamei ei îi părea rău pentru ea.

– Nu știu. Probabil nici măcar nu-și amintește de mine sau de ce s-a întâmplat. Eram amândoi jenant de beți. Poate că ar fi mai bine să nu-i spun. O să mă descurc singură.

– E o persoană bună?

– N-am idee. Îl cheamă Mike Steinman și mi-a făcut o recenzie îngrozitoare.

– După ce s-a culcat cu tine? Ce nepoliticos!

Valerie părea din nou şocată, şi April râse brusc. Faptul că îi mărturisise mamei ei o trezise puţin la realitate. Hotărâră să nu comande desert şi cerură cafea. April se simţi mai coerentă după aceea.

– Mi-e greu să cred ce s-a întâmplat. Am luat antibiotice pentru un streptococ localizat la nivelul gâtului şi acupuncturista mi-a spus că s-ar putea să fi anulat efectul pastilei. Ea a bănuit prima că aş fi însărcinată. Eu nici nu m-am gândit la asta. Nici măcar nu mi-a trecut prin cap.

– Când s-a întâmplat? întrebă Valerie îngrijorată. Uitase că îi spusese deja. Fusese un anunţ de coşmar şi un şoc enorm pentru amândouă.

– Acum două luni. Weekendul cu Ziua Muncii, repetă April, şi mama ei încuviinţă din cap.

– Dacă vrei să faci ceva în privinţa asta, va trebui s-o faci curând.

– Ştiu. O să mă duc la medicul meu.

Dar decizia îi aparţinea. Şi nu avea de ce să-i spună lui Mike Steinman, decât dacă se hotăra să-l păstreze. În cazul ăla, avea şi el dreptul să afle, deşi nu voia nimic de la el.

– Cu ce te pot ajuta? se oferi Valerie.

– Cu nimic momentan. Trebuie să-mi dau seama ce vreau să fac.

– Bănuiesc că, în zilele noastre, multe femei necăsătorite au copii, mai ales la vârsta ta. Nu mai e o chestiune tabu, ca înainte, şi măcar nu trebuie să te căsătoreşti cu cineva pe care nu-l placi dacă te hotărăşti să-l păstrezi. Dar, la cum munceşti tu, nu văd cum te-ai descurca de una singură cu un copil.

– Nici eu, spuse April cu sinceritate.

Nu plănuise asta. Nu avea nici un sens ca April să păstreze copilul, şi o ştiau amândouă, dar, la urma urmei, era decizia ei. April ştia că mama ei avea să o sprijine, indiferent ce hotăra.

– Te anunţ când mă hotărăsc. Aş zice că avem o aniversare pe care n-o s-o uităm prea curând. Intenţionam să-ţi spun doar după ce mă hotăram.

– Mă bucur că mi-ai zis, replică Valerie pe un ton liniștitor. Este în totalitate decizia ta, April. Eu și tatăl tău te vom susține oricum.

– Nu-i spune nimic lui tati, momentan, zise April, părând supărată.

Nu-și imagina cum ar fi fost să-i spună lui sau lui Maddie. Dacă păstra copilul, toată lumea avea să fie șocată. Sau poate că nu. Și, la urma urmei, conta? Singurul lucru care conta pentru ea era să aleagă ceea ce simțea că era cea mai bună opțiune în circumstanțele date, și încă nu știa care ar fi asta. Ideea era încă prea nouă și prea greu de acceptat. Atunci se uită la ceas, și Valerie ceru nota de plată.

– Mai bine mă întorc la lucru.

– Și eu, spuse Valerie, uimită de anunțul lui April.

– Ce faci diseară? o întrebă April. Ieși cu prietenii?

– O să stau în pat și-o să plâng că toată lumea îmi știe vârsta, spuse ea zâmbind trist.

– Vrei să vii să cinezi la restaurant? O să avem paste cu trufe albe. Sau îți pot pregăti cu risotto, dacă preferi.

– Cred că ar fi mai bine să stau singură, spuse Valerie cu sinceritate, și April o înțelegea.

În momentul de față, cu mintea plină de lucruri ce nu suportau amânare, și ea ar fi preferat același lucru, dar trebuia să muncească.

– Te iubesc, mamă. Mulțumesc c-ai reacționat așa bine. Îmi pare rău să te anunț fix azi, de ziua ta, spuse April recunoscătoare, în timp ce se îmbrăcau.

– Mie îmi pare rău pentru ce ți s-a întâmplat.

Nu o invidia pe fiica ei pentru decizia pe care trebuia să o ia, dar, din punctul ei de vedere, avea o singură opțiune validă. Pur și simplu, ar fi fost prea mult pentru ea să se ocupe singură de un copil și de un restaurant, fără nici un ajutor. Exista o singură opțiune rezonabilă din punctul de vedere al lui Valerie. April nu putea să păstreze copilul, nu fără un tată. Dar îi respecta dreptul de a lua ea decizia. Era sigură că și April avea să ajungă la aceeași concluzie și știa că fiica ei nu se grăbea să aibă copii.

– La mulţi ani, mamă, spuse April tristă, în timp ce se îmbrăţişau în faţa restaurantului La Grenouille. Mulţumesc că te porţi aşa frumos cu mine. Şi, crede-mă, nimeni n-ar zice că ai şaizeci de ani.

– Tu fă bine şi nu mă face încă bunică, spuse Valerie mâhnită. Nu sunt pregătită.

– Nici eu, spuse April cu sinceritate. Nu m-am aşteptat niciodată la aşa ceva.

– Păi, la mulţi ani oricum, draga mea. Valerie îi trimise un sărut, după care se urcară în câte un taxi şi se întoarse fiecare la treaba ei.

Când April ajunse la restaurant, urcă să se schimbe, şi cinci minute mai târziu era în bucătărie, recunoscătoare pentru faptul că avea ce să-i distragă atenţia. Munci încontinuu toată după-amiaza, făcând chiar ea pregătirile pentru cină, şi abia la miezul nopţii se opri şi se aşeză. Fusese cel mai bun mod de a-şi petrece ziua de naştere, prea ocupată şi prea obosită ca să mai gândească.

Vânduseră şapte porţii de paste cu trufe albe, în pofida preţului. Şi sufleurile Grand Marnier fuseseră delicioase. Personalul îi înmânase un tort aniversar şi întregul restaurant îi cântase „La mulţi ani". Dacă testul de sarcină n-ar fi ieşit pozitiv, ar fi fost o seară frumoasă. Dar îi era imposibil să se gândească la altceva. Asta schimba totul, şi April se simţea de parcă ar fi cărat o povară de cinci sute de kilograme pe umeri. Avea impresia că îmbătrânise cu zece ani într-o singură zi, acum, că se confrunta cu această decizie îngrozitoare. Suflă în lumânările de pe tort, rugându-se ca totul să se termine cu bine.

În noaptea aceea, în patul ei, Valerie se rugă pentru acelaşi lucru. Brusc, faptul că împlinea şaizeci de ani nu mai părea chiar atât de devastator. Îşi făcea griji pentru fiica ei. Şi, în timp ce stinse lumina, îşi aminti dintr-odată prezicerea lui Alan cu privire la April, cum că urma să aibă un copil. Un fior îi străbătu şira spinării când se gândi la asta. Avusese dreptate, cel puţin în legătură cu sarcina. Mai rămânea de văzut dacă avea să vină şi un copil sau nu. Acest lucru o făcu să se gândească

și la bărbatul nou din viața ei, pe care i-l prezisese Alan. Dacă avusese dreptate cu April, poate avea și în privința aceea. Ar fi fost frumos. Dar, momentan, nu se putea gândit decât la April.

Jack Adams stătea întins în patul lui, îndopat cu calmante. Nu mai ajunsese la Cipriani. Se târâse acasă de la birou și se culcase. Fără sex acrobatic, fără fotomodele de douăzeci și doi de ani care să îl ajute să își sărbătorească aniversarea de cincizeci de ani. Era în pat, în agonie, uitându-se la televizor, gândindu-se ce bine se distrase atâția ani de zile, convins că viața așa cum o știuse el se încheiase pentru totdeauna. Fusese o aniversare dată naibii. Se simțea de parcă ar fi fost în doliu pentru tinerețea lui care se încheiase noaptea trecută în brațele lui Catwoman. Era convins că aceasta îl ucisese pe Superman pentru totdeauna. Aniversarea lui de cincizeci de ani se dovedi exact atât de groaznică pe cât își imaginase că avea să fie – ba chiar mai groaznică.

capitolul 4

April trecu pe la Ellen în aceeași zi în care avea programare la medic. Imediat ce intră, o anunță pe Ellen că avusese dreptate: era însărcinată.

– Îmi pare rău, spuse Ellen cu compătimire. Speram să mă înșel. Pulsul tău mi-a dat de bănuit că ai putea fi.

– Ești mai pricepută decât crezi. April îi zâmbi trist și se întinse pe masă. Și eu speram să te înșeli.

– Ce-o să faci?

Ellen era îngrijorată pentru prietena ei.

– Nu cred că am de ales, spuse April cu tristețe. Se frământase toată săptămâna, și nu îi plăcea nici una dintre concluziile la care ajunsese. Era cea mai grea decizie din viața ei. Nu pot să mă ocup și de restaurant, și de un copil. Trebuie să fac avort. Am programare azi la doctor.

– Să știi că nu-i chiar atât de greu pe cât crezi să te ocupi de un copil, în caz că te hotărăști să-l păstrezi.

– Tu ai un soţ care te ajută, îi aminti April. Eu nu. Nici măcar nu-l ştiu pe tipul ăsta şi probabil că nici măcar nu i-aş spune de copil.

– Larry nu mă prea ajută cu copiii. De cele mai multe ori mă ocup singură de ei, şi am trei. Am şi alte prietene care s-au descurcat singure. Unele dintre ele au apelat la bănci de spermă pentru că voiau copii, chiar dacă nu aveau soţ. Începutul e puţin mai nesigur, dar, după aceea, lucrurile se aşază de la sine.

– Lucrez douăzeci de ore pe zi, de cele mai multe ori şapte zile pe săptămână. Când o să am timp şi pentru un bebeluş sau pentru un copilaş de doi ani? Nu cred c-aş putea s-o fac. Poate că niciodată. Restaurantul e copilul meu.

April ştia ce avea de făcut sau ce ar fi trebuit să facă. Doar că nu prea o încânta ideea.

– O să-ţi dai tu seama, spuse Ellen încet. Fă ce-i bine pentru tine.

– Încerc să înţeleg cam ce-ar presupune asta.

Dar încă de când aflase fusese îngrijorată şi supărată. Mama ei o sunase de câteva ori, încercând să-şi ofere sprijinul, dar era de părere că April nu ar trebui să păstreze sarcina, şi uneori şi April credea acelaşi lucru. În rest, nu era sigură de nimic. Era o decizie monumentală. Era uşurată că mergea la doctor în după-amiaza aceea. Plânsese toată săptămâna, chiar şi când muncise în bucătărie. Toţi angajaţii de la bucătărie care o cunoşteau bine erau îngrijoraţi pentru ea. Fusese neobişnuit de tăcută încă de la ziua ei de naştere.

După ce ajunse la cabinet, April vorbi aproape o oră cu doctoriţa, care se arătă blândă şi înţelegătoare. Îi explică lui April variantele medicale şi îi spuse că ar putea merge la un consilier care să o ajute să ia o decizie. Înţelegea cât îi era de greu. April îi spusese că abia de îl cunoştea pe tatăl copilului şi că nu aveau nici o relaţie. Fusese, în esenţă, o aventură de-o noapte sub influenţa unei cantităţi mari de vin. Nu era cea mai bună cale de a avea un copil şi nici ceea ce îşi dorise. Doctoriţa înţelegea şi asta. Îi explică procedurile de avort, şi ajunseră

la concluzia că, raportat la data ultimei menstruații, April era în a zecea săptămână de sarcină. Doctorița îi sugeră o ecografie pentru a verifica situația. Era procedura standard pentru un consult normal la zece săptămâni de sarcină. April fu de acord și se simți ușurată să afle că aveau echipamentul necesar chiar în cabinet.

O asistentă o conduse într-o cameră slab luminată, îi dădu să bea trei pahare cu apă și îi spuse să aștepte douăzeci de minute, să nu își golească vezica și să se îmbrace cu un halat. După ce se întinse pe masă, tehniciana îi aplică gel pe burtă, porni mașinăria și mișcă o baghetă de metal prin gel, în timp ce April privea ecranul. Și apoi o văzu: ființa minusculă adăpostită în interiorul ei. Avea forma și înfățișarea unui bebeluș, dar era micuță de tot, și inima îi bătea regulat. Tehniciana îi spuse că totul era în regulă și îi arătă unde erau capul, „șezutul" – cum îl numise ea – și micuțele tulpini care aveau să devină brațe și picioare. Era un bebeluș real, nu doar o idee sau o greșeală pe care o făcuse cu un străin. Era deja o viață, cu o inimă proprie și, într-o zi, cu un suflet și cu o minte proprii. În timp ce privea ecranul, lui April i se făcu rău, și lacrimi i se rostogoliră pe obraji. Nu se simțise niciodată atât de copleșită sau de singură și, în același timp, atât de aproape de ceva sau de cineva în toată viața ei. O năpădi o avalanșă de emoții conflictuale, toate odată. Nu fusese pregătită pentru ceea ce urma să simtă când avea să îl vadă. Asta schimbase toate gândurile ei legate de un bebeluș pe care le avusese săptămâna trecută.

– Totul este în regulă, o asigură tehniciana bătând-o ușor pe braț, apoi îi înmână o imagine a ceea ce văzuseră pe ecran.

April încă ținea fotografia în mână când intră din nou în cabinetul doctoriței.

– Îl păstrez, spuse ea răgușit, când se așeză din nou de partea cealaltă a biroului, și doctorița o privi atent.

– Ești sigură? o întrebă aceasta, și April încuviință din cap.

– Sunt sigură. Mă descurc eu cumva.

Nu putea să se descotorocească de el şi acum nici nu voia.

– Atunci ne vedem într-o lună, spuse doctoriţa ridicându-se şi zâmbindu-i. Dacă te răzgândeşti, anunţă-mă. Încă mai avem o marjă de timp, nu prea mare, vreo câteva săptămâni, în caz că te hotărăşti totuşi să întrerupi sarcina.

Dar pentru April nu mai era o simplă sarcină, nu după ceea ce văzuse la ecograf, ci era un copil. Nu asta îşi propusese în viaţă, dar era însărcinată în luna a doua. Data probabilă a naşterii era în iunie. Acum avea un bebeluş şi o dată probabilă. Ieşi din cabinetul doctoriţei simţindu-se ameţită, uluită. Se hotărâse. Şi April ştia că nu avea să se răzgândească.

Chemă un taxi şi se întoarse la restaurant. Imediat ce ajunse, se duse sus şi o sună pe mama ei.

– Îl păstrez, spuse ea încet.

Valerie era încă la serviciu.

– Ce anume, draga mea? Tocmai ieşise de la o şedinţă şi avea o mie de lucruri în minte. Dumnezeule! exclamă ea, înainte ca April să-i răspundă la întrebare. Da? Eşti sigură că asta vrei să faci?

Nu era prea fericită să audă asta, şi April îşi dădu seama.

– L-am văzut la ecograf, mamă. Arată ca un bebeluş. Nu pot s-o fac. Vreau să-l păstrez.

Plângea în timp ce-o spunea şi, ascultând-o, Valerie începu să plângă şi ea.

– Ai de gând să-i spui tatălui?

Era îngrijorată până la disperare pentru fiica ei.

– Nu ştiu încă. Ştiu doar că o să am un copil. Va trebui să mă ocup de restul lucrurilor pe parcurs.

– În regulă, spuse Valerie cu fermitate, să-mi zici cu ce te pot ajuta. Slavă Domnului că nu ai greţuri. Eu am vărsat la greu când eram însărcinată cu tine. Nu era alegerea pe care sperase că avea s-o facă April, dar era pregătită să o accepte şi să o sprijine. Eşti sigură?

– Sunt sigură, spuse April hotărâtă.

– Şi când se va întâmpla? întrebă Valerie cu groază.

– În iunie, răspunse April, zâmbind pentru prima dată după o săptămână.

– Trebuie să recunosc, replică Valerie, părând tulburată de veşti, e cam greu ca, în doar o săptămână, să împlineşti şaizeci de ani şi să afli că ai să devii şi bunică. Încerca să nu se plângă.

Fusese o săptămână ruptă din iad, dar cu siguranţă că la fel stăteau lucrurile şi pentru April. Cea de-a treizecea ei aniversare îi adusese un cadou neaşteptat. Valerie spera că asta avea să fie, nu doar o povară intolerabilă pentru fiica ei. Nu avea să fie uşor. Avea o afacere solicitantă de condus, iar mama ei ştia cât însemna restaurantul pentru ea. Fusese gata să renunţe la viaţa ei personală patru ani de zile ca să îl pună pe picioare, şi acum, brusc, urma să aibă şi un copil de care să se ocupe, fără vreun bărbat care să o ajute. Cu siguranţă nu era ceea ce Valerie şi-ar fi dorit pentru ea.

– Aveam aceeaşi vârstă ca tine când te-am născut, spuse ea, aparent gânditoare. Dar tatăl tău m-a ajutat şi s-a purtat foarte bine cu tine.

– O să mă descurc, mamă. Şi alte femei o fac. Nu este un capăt de lume.

Şi poate, doar poate, era începutul unei vieţi complet noi pentru ea şi era dornică să facă tot posibilul să păstreze şi restaurantul, şi copilul. La început, cel puţin, putea să-l ţină pe copil în restaurant cu ea. Şi după aceea, existau şi creşe. Alte mame necăsătorite se descurcau. Avea să se descurce şi ea.

După aceea, April o sună pe Ellen ca să-i spună că hotărâse să păstreze copilul, şi Ellen fu încântată. Îi promise să îi împrumute haine de bebeluş şi un cărucior. Când închise, April se simţi liniştită şi mai puţin speriată. Îşi aminti să o ia pas cu pas. Trebuia să hotărască dacă voia să-i spună lui Mike Steinman, dar încă nu era pregătită pentru a da marea veste – lui sau oricui altcuiva, la o adică. Mai întâi trebuia să se obişnuiască ea însăşi cu ideea. Şi nu era chiar floare la ureche. Continuă să se uite la ecografie după ce vorbi cu Ellen. Încă nu i se părea real. Puse imaginea în sertarul biroului, apoi

își leagă șorțul, se încălță cu șlapii de lucru și coborî să muncească. Dar de data aceasta zâmbea, și toată lumea din bucătărie se simțea ușurată să vadă că era din nou în apele ei. Se temea, dar era entuziasmată și își repetă o noapte întreagă că avea șapte luni la dispoziție să găsească o soluție.

În noaptea aceea, Valerie se gândea la fiica ei în timp ce stătea întinsă în pat și se uita la televizor. Schimba canalele și își făcea griji din cauza deciziei lui April de a păstra bebelușul, când îl văzu pe Jack Adams, prezentatorul de emisiuni sportive, luându-i interviu unui renumit fotbalist și îl recunoscu în el pe bărbatul pe care îl văzuse în lift de ziua ei, cel care de-abia se putea mișca. Îl privi câteva minute. Acesta menționă că se rănise de curând la spate, care părea să se fi recuperat și se mișca acum cu lejeritate, dar recunoscu faptul că fusese tare chinuitor.

Ea zâmbi, gândindu-se la starea în care îl văzuse. Arăta foarte diferit acum, pe ecran și elegant. Părea amuzant și vesel, spre deosebire de creatura răvășită care abia putea merge în ziua aceea, în hainele lui sport și în șlapi. Pe ecran arăta destul de atrăgător și se exprima mai bine decât majoritatea prezentatorilor sportivi. Trebuia să admită că, acum când îl privea mai bine, era chiar arătos. Știa că rețeaua făcuse o afacere mare când îl angajase. O afacere *foarte* mare. Mai auzise și de reputația lui cum că ieșea cu femei foarte tinere. Era amuzant să îl vadă pe ecran după ce fusese cu el în ascensor în ziua aceea. Îndoit de spate de durere, arătase ca Rumpelstiltskin; fără să se mai gândească la asta, schimbă pe o comedie pe care o urmărea ocazional, dar, câteva minute mai târziu, închise televizorul. Când stinse lumina să se culce, își aminti să îl sune pe Alan să îi spună că avusese dreptate în legătură cu bebelușul lui April. Îl crezuse nebun când îi spusese că April urma să aibă un copil. Dar avusese dreptate. Era clar că se pricepea la ceea ce făcea. Adormi gândindu-se la el și la April. O visă toată noaptea cu un bebeluș în brațe, plângând și spunând

că fusese o greșeală îngrozitoare și implorând-o pe mama ei să o ajute – și Valerie nu putea face nimic.

Valerie se trezi dimineața convinsă că April făcea o greșeală imensă, dar la fel de sigură că nu avea să o convingă să își schimbe părerea. Imediat ce April se hotăra într-o privință, rareori se răzgândea. Așa fusese și cu restaurantul – mersese înainte și perseverase pas cu pas, depășind orice provocare și orice obstacol. Valerie era exact la fel și așa fusese întotdeauna în ceea ce privea cariera ei. Era o femeie care știa mereu ce voia, și fiica ei îi semăna. Era o calitate, nu un defect, dar, în cazul acesta, Valerie era convinsă că April greșea. În dimineața aceea o sună să discute din nou cu ea. Era încă supărată din cauza visului tulburător pe care îl avusese.

– Ești sigură că asta vrei să faci? insistă Valerie. Era încă devreme, și April era la biroul ei, uitându-se atent peste facturi.

Se trezise din nou la patru dimineața, ca să ajungă la piața de pește la ora cinci.

– Da, sunt sigură, mamă, spuse April încet. Nu este o alegere pe care aș fi făcut-o intenționat, dar acum, că s-a întâmplat, nu simt că aș avea o altă opțiune validă. Am treizeci de ani, nu știu dacă mi se va mai da posibilitatea să am copii. N-am mai avut o relație de cinci ani, cel puțin nu una serioasă, ci doar de genul celei în cauză, deși de obicei nu e chiar un străin absolut. Muncesc tot timpul. Când să găsesc timp ca să ies în oraș și să cunosc pe cineva? Muncesc non-stop. Și nu va fi niciodată momentul potrivit să am un copil. Vreau ca într-o zi să mai deschid un restaurant, și atunci voi munci și mai mult. Și, dacă chiar întâlnesc pe cineva, nici măcar nu sunt sigură c-aș vrea să rămân însărcinată. N-am fost niciodată sută la sută sigură că aș putea face loc unui copil în viața mea sau că m-aș pricepe la asta. Dar acum, că s-a întâmplat, nu am tupeul să renunț pur și simplu și să-mi văd de drumul meu. Dacă nu mai rămân niciodată însărcinată sau nu mai întâlnesc niciodată pe nimeni? Voi fi avut această oportunitate căreia îi voi fi dat cu piciorul, și poate nu mi se va oferi o a doua șansă.

Poate că, dacă aş avea douăzeci şi doi de ani, ar fi diferit. Dar nu la treizeci. Sunt prea bătrână ca să refuz un dar ca ăsta. Şi nici măcar nu sunt sigură că m-aş fi simţit diferit la douăzeci de ani. Persoana aceea micuţă al cărei puls apare pe sonogramă este destul de convingătoare. E un bebeluş, o fiinţă umană vie, nu doar o deformare a stilului meu de viaţă sau o perturbare a programului meu. E o persoană şi, dintr-un motiv incredibil de prostesc, este ceea ce mi s-a întâmplat mie. Acum trebuie să mă ridic la nivelul provocării, chiar dacă mă sperie al naibii de tare, aşa cum e şi normal de altfel. Pur şi simplu va trebui să îmi dau seama din mers. Şi, din fericire, nu mai e cine ştie ce să ai un copil chiar dacă eşti necăsătorită. Oamenii o fac tot timpul. Femeile se duc la bănci de spermă şi aleg să fie inseminate cu sperma unor străini. Eu măcar ştiu cine e tatăl acestui bebeluş. E un tip deştept, educat, cu serviciu şi destul de arătos. L-oi considera eu un nesimţit şi mi-o urî el restaurantul, dar nu pare o persoană chiar atât de îngrozitoare încât să mă sperie gândul că e înrudit cu acest copil. Şi, momentan, cu asta am de-a face. În circumstanţele date, nu-mi rămâne decât să mă confrunt cu ceea ce s-a întâmplat. Responsabilitatea îmi aparţine.

– Dar nici măcar nu-l cunoşti pe acest bărbat, April, îi spuse mama ei pe un ton trist.

Exact de asta se temea şi April.

– Nu, nu-l cunosc, mamă. Nu am ales eu cum să se întâmple şi nici n-aş fi făcut-o aşa. Dar vreau să scot ce-i mai bun din asta, în loc să fac ceva ce s-ar putea să regret tot restul vieţii mele, avortând.

– Şi dacă o să regreţi tot restul vieţii tale că l-ai păstrat? întrebă mama ei cu sinceritate, şi April închise ochii şi se gândi la asta, după care îi deschise şi zâmbi.

Oricât de puternice erau îndoielile mamei ei cu privire la acest subiect, decizia fusese luată.

– Îl trimit să locuiască la tine. Le poţi spune tuturor că-i al tău, ba chiar ai putea să pari uşor jenată. Atunci *nimeni* n-o să creadă că ai şaizeci de ani. Cred că este soluţia perfectă.

– Foarte amuzant, spuse Valerie.

Hotărâse deja că nu avea să admită public, sub nici un chip, că urma să devină bunică. Unele lucruri erau pur și simplu mai mult decât putea ea îndura, și acesta era unul dintre ele. Voia să își ajute fiica, dar nu avea să admită statutul de bunică asociat cu „imaginea" sau cu vârsta ei.

– Vreau doar să fii sigură că știi ce faci.

– Nu știu, recunoscu April fără ezitare. N-am nici cea mai vagă idee ce fac sau ce se va întâmpla când se va naște copilul. Voi face tot posibilul să mă descurc. Oamenii pățesc tot timpul lucruri de astea. Sper să o conving pe Heather să vină să mă ajute în weekenduri. Sau poate va trebui să angajez pe cineva. Știa că mama ei o va ajuta dacă va fi nevoie, dar voia să încerce să se descurce singură. Era copilul ei, și decizia de a-l păstra îi aparținea. Era o femeie de treizeci de ani, trăise pe cont propriu în Europa timp de șase ani, avea o afacere de succes, părea destul de improbabil să nu se descurce cu un copil. Când încerca să se gândească la asta, calm, se simțea când încrezătoare, când la fel de îngrozită pe cât părea mama ei acum. Totul era foarte nou pentru ea. Dar avea șapte luni la dispoziție pentru a se obișnui cu ideea și a face niște planuri.

– Cred c-ar trebui să-l suni pe tatăl copilului, îi spuse mama ei, în continuare îngrijorată, și April privi gânditoare înainte să răspundă.

– S-ar putea s-o fac. Nu m-am hotărât încă. Am aflat și eu doar de opt zile. Și nu e ca și cum am fi prieteni. Am făcut o prostie. O aventură de-o noapte clasică, și l-am îmbătat pentru că era deștept, atrăgător și pentru că era posibil să ne facă o recenzie bună. Și uite cu ce m-am ales! Un copil și o recenzie de tot rahatul. Și ce să-i spun dacă îl sun? „Hei, ți-aminteşti de mine? Eu sunt cea căreia i-ai făcut recenzia aia de toată jena, cea care a creat meniul mult prea simplist, care nu știe dacă să servească delicatese sau mâncăruri tradiționale și care gătește sub nivelul abilităților ei. Ei bine, ce-ai zice dacă am împărți un copil tot restul vieții tale?" Tot zicea

el c-ar trebui să gătesc doar pentru copii, aşa că aş putea porni de la asta şi să-i spun că, din moment ce mi-a spus asta, am decis să fac chiar eu un copil. Nici nu-mi imaginez ce i-aş putea spune sau ce vreau de la el. Nici măcar nu ştiu dacă-mi place de el. Momentan, nu prea cred, în afară de faptul că-i drăguţ şi că s-a descurcat destul de bine în pat, dacă îmi amintesc bine, dar nu ştiu dacă aş vrea să se implice în viaţa copilului nostru. Poate că, de fapt, e un nesimţit, sau urăşte copiii, sau există un milion de lucruri pe care le-aş urî eu la el. Pur şi simplu nu ştiu.

– Dar oricum o să ai un copil cu el, spuse Valerie cu voce tremurată. Toată treaba asta e puţin cam modernă pentru mine, recunoscu ea. Poate sunt chiar mai bătrână decât credeam. Încă îmi place ideea de a-l iubi pe cel cu care ai un copil şi de a vrea să îţi fie alături.

– Şi mie. Dar uite că nu a fost să fie. Nu sunt prima căreia i se întâmplă, şi măcar în zilele noastre nu trebuie să te căsătoreşti cu un bărbat pe care nu-l placi sau pe care de-abia îl cunoşti. Nu trebuie să te ascunzi în alt oraş şi să renunţi la copil. Şi nu trebuie să fac avort dacă nu vreau. Sunt o mulţime de femei care fac copii cu oameni pe care abia de-i cunosc sau pe care nu-i cunosc chiar deloc. Nu spun că aşa-i cel mai bine, nici măcar că aşa ar fi corect, dar cred că sunt norocoasă că trăiesc într-o lume, într-o societate şi chiar într-un oraş unde pot să mă ocup de asta aşa cum vreau. Va fi doar problema mea, a nimănui altcuiva, şi sunt dornică să-i fac faţă. Nu ştiu dacă vreau ca tatăl copilului să mă ajute sau să aibă vreo legătură cu mine – sau chiar să se implice în viaţa copilului meu. Momentan e copilul meu, nu „al nostru". Şi singurul motiv pentru care i-aş spune e pentru că îi respect dreptul de a şti despre asta. Dar, în afară de asta, nu cred că vreau ceva de la el. Nu m-a mai sunat după noaptea pe care am petrecut-o împreună, nici măcar nu mi-a mulţumit pentru cină, aşa că nici el n-a investit în mine. Dacă ar fi fost interesat de mine, m-ar fi sunat.

Valerie își dădu seama că April avea dreptate și că se gândise toată săptămâna la asta. Din moment ce nu primise nici un semn de la Mike Steinman după recenzia proastă pe care i-o făcuse, bănuise fie că se simțea jenat, fie că nu dădea doi bani pe ea. De aceea îi era și mai greu să îl sune acum. Ar fi fost destul de greu și dacă ar fi ieșit împreună, dar, din moment ce nu era așa, nu știa dacă ar trebui să-l sune acum, după nașterea copilului sau deloc. Și nu își dorise ca el să îi influențeze hotărârea de a păstra copilul. Nu se baza pe el. Se baza pe ea însăși. Și mama ei o admira pentru asta, chiar dacă ea nu ar fi ales să păstreze copilul, mai ales nu de una singură. Era mai mult decât dispusă să recunoască faptul că nu era atât de curajoasă.

– Bine, draga mea. Vreau doar să mă asigur că știi în ce te bagi. Oftă. Când ai de gând să-i spui tatălui tău?

Valerie părea din nou îngrijorată. Îl cunoștea pe fostul ei soț, Pat, căreia nu avea să-i placă deloc. Era foarte conservator și tradițional și sigur nu se aștepta ca fiica lui cea mare să îi facă un nepot din flori. Dar mai era și înnebunit după April.

– Nu știu încă, spuse April, uitându-se la ceasul de mână.

Avea o întâlnire cu măcelarul în dimineața aceea și voia să dea comanda pentru întreaga lună. În plus, trebuia să se întâlnească și cu furnizorul de carne de pasăre pentru Ziua Recunoștinței. Săptămâna trecută slăbise puțin frâiele, luptându-se cu decizia referitoare la copil. Acum trebuia să se concentreze din nou pe restaurant. Știa că viața ei avea să fie o mare jonglerie între restaurant și copil. Trebuia să se obișnuiască de acum cu ideea, dar măcar deocamdată, se putea concentra doar pe restaurant.

– Trebuie să mă duc la serviciu, mamă. Vii de Ziua Recunoștinței, da?

– Bineînțeles. În ultimii trei ani, April organizase cinele lor de Ziua Recunoștinței la restaurant, și tuturor le plăcea. Maddie nu mai trebuia să gătească de Ziua Recunoștinței când era rândul ei și Valerie nu mai trebuia

să angajeze o firmă de catering. Acum tata, Maddie, cele două surori şi mama ei sărbătoreau cu toţii Ziua Recunoştinţei la restaurantul ei. În seara respectivă servea o cină specifică Zilei Recunoştinţei şi atât. Şi făcea la fel în Ajunul Crăciunului. Aveau deschis şi de sărbători şi, de obicei, era plin până la refuz. Voia să fie disponibilă pentru cei singuri sau pentru cei care nu aveau unde altundeva să se ducă. Ziua Recunoştinţei era peste trei săptămâni, şi restaurantul era deja aproape complet rezervat. Într-o clipă de nebunie se gândi să îl invite pe Mike Steinman la cina de Ziua Recunoştinţei şi să le spună atunci tuturor. Era o fantezie frumoasă sau cel puţin interesantă, dar nu avea nici o logică să îl cheme pe Mike la o cină în familie – şi avea să aibă cu-atât mai puţină logică pentru el. Dacă se hotăra să-i spună, ştia că trebuia să se întâlnească doar ei doi.

– Te sun cât de curând, mamă, promise April. Trebuie să mă apuc de treabă.

– Şi eu. Astfel înregistrăm emisiunea de Crăciun. Am o mie de lucruri de făcut. Vom vorbi despre decoraţiuni, meniuri de sărbători, cum să împodobeşti pomul şi cadouri neobişnuite. O să avem chiar şi un căţeluş în emisiune. I-l voi dărui lui Marilyn de Crăciun, dar nu ştie încă. Mă gândeam s-o fac în emisiune! April o ştia pe Marilyn şi o plăcea şi ea. De patru ani era asistenta mamei sale, şi nu numai că o ajuta cu detaliile de producţie, dar se ocupa şi de comisioanele ei personale. Avea patruzeci şi doi de ani, nu avea iubit şi era căsătorită cu slujba ei. Lui April i se păru o idee grozavă faza cu căţelul.

Valerie stătea în biroul ei, îmbrăcată într-o rochie roşie, cu cercei de aur şi un colier de perle, gata să înceapă emisiunea chiar în timp ce vorbeau. Mai târziu în cursul săptămânii, avea o filmare despre nunţile de Crăciun. Pregătise nişte rochii de catifea frumoase.

– Ce căţeluş îi dai? întrebă April cu interes.

I se părea un gest drăguţ şi ştia că spectatorilor mamei ei avea să le placă la nebunie. Mama ei era genială când venea vorba despre astfel de lucruri: să adauge

o doză de umor, de surpriză și de emoție emisiunii sale. Întotdeauna era vorba despre mai mult decât eleganță sau decor. Emisiunea ei era din inimă și avea un stil aparte, ceea ce le plăcea oamenilor.

– E un Yorkshire terrier. E adorabil. L-am ales săptămâna trecută.

– Oamenilor le va plăcea la nebunie, mamă. Probabil vei spori vânzările magazinelor de animale sau ale crescătorilor din toată țara și adopțiile.

Valerie zâmbi. Abia aștepta să-i dea cadoul lui Marilyn.

Cele două femei închiseră câteva minute mai târziu, iar Valerie se așeză la biroul ei și oftă, gândindu-se din nou la April. Nu era ceea ce își dorise pentru fiica ei, chiar deloc. Un copil fără tată, nici un bărbat care să o ajute, nimeni cu care să împărtășească aceste momente atât de importante. Valerie nu se îndoia nici o clipă și nu se îndoise vreodată că April era o fată foarte curajoasă. Spera doar că nu avea să regrete această alegere tot restul vieții sale.

capitolul 5

De Ziua Recunoștinței, April se trezi devreme ca să gătească chiar ea aproape totul. Asistenții ei veniră mai târziu și se ocupară de detalii. Clienții soseau devreme în seara aceea, așa că le spusese alor ei să vină la ora opt, când nebunia din bucătărie se mai liniștea puțin.

Valerie apăru cu o jumătate de oră mai devreme, ca de obicei, cu două pungi pline de decorațiuni pentru masă și, în timp ce alți clienți își mâncau curcanul, umplutura, jeleul de merișoare și piureul de castane, ea transformă masa familiei Wyatt într-o operă de artă. Oamenii de la mesele alăturate o priveau încântați. Așezase sfeșnice de argint pe masă, adusese propria față de masă și șervete brodate cu imagini de curcani și crea întotdeauna decorațiuni uimitoare. Majoritatea oamenilor din restaurant o recunoscură, și ea semnă autografe în timp ce pregătea

masa, iar April se plimba prin sală salutând oaspeţii. În noaptea aceea erau o mulţime de copii în restaurant şi April le dădea curcani de ciocolată făcuţi chiar de ea. Atmosfera din restaurant era întotdeauna prietenoasă şi festivă. „April in New York" părea locul perfect în care să îţi petreci Ziua Recunoştinţei, şi mulţi dintre clienţii ei fideli erau prezenţi în fiecare an. Câteva mese lungi, pregătite pentru familii, erau pline ochi.

Grupul de la masa lui April era acelaşi în fiecare an. Mama ei, tatăl, mama vitregă, două surori vitrege şi April stăteau la o masă rotundă în partea din spate a sălii de mese. Ellen şi familia ei veneau în fiecare an la ora şase şi plecau exact când ajungeau membrii familiei Wyatt. April le făcuse cunoştinţă unora cu ceilalţi de câteva ori, şi, de data asta, la plecare, copiii Puccinelli păreau beţi de atâta mâncare şi strângeau tare curcanii de ciocolată din mâini. Lui April îi era greu să îşi imagineze că, în câţiva ani, urma să aibă chiar ea un copil şi că la următoarea Zi a Recunoştinţei avea să ţină un bebeluş în braţe.

Ea şi Ellen se uitară una la cealaltă cu subînţeles când April o sărută de rămas-bun. Ellen se gândise fix la acelaşi lucru şi se bucura sincer pentru prietena ei. Se simţea direct implicată, din moment ce fusese prima care ghicise ce se întâmpla. Cele două femei schimbară câteva cuvinte în şoaptă înainte ca Ellen să plece, şi April zâmbi. Mama ei nu mai pomenise nimic despre sarcină în ultimele trei săptămâni. Fusese prea ocupată ca să se mai gândească la asta, şi momentan prefera negarea în locul concentrării asupra viitorului ei nepot. „Fiecare lucru la rândul lui", îşi spunea ea. April fusese şi ea prea ocupată pentru a se gândi. Nici măcar nu îşi putea imagina cum ar fi ca burta să înceapă să se vadă, iar şorţul de-abia să o mai cuprindă. Momentan, la treisprezece săptămâni, nu se observa nimic. Era însărcinată în luna a treia şi mai avea şase luni.

Tatăl lui April şi familia lui sosiră în vreme ce ea sporovăia cu mama ei şi se uitau la fotografiile făcute când Valerie îi dăduse asistentei ei căţelușul. Marilyn plânsese

și îl botezase Napoleon în direct. Părea adorabil și ratingul emisiunii lor depășise orice așteptări chiar înainte de difuzarea părții dedicate Crăciunului.

April era entuziasmată să o întâlnească pe sora ei, Annie, pe care nu o mai văzuse de când aceasta se întorsese la școală în Boston, la sfârșitul lui august. Visul lui Annie era să aibă cândva o slujbă în cadrul guvernului, în care să își folosească aptitudinile matematice extraordinare. Mama ei spunea întotdeauna că era evident că o înlocuiseră la spital, la naștere, din moment ce nimeni din familie nu știa să adune sau să scadă sau să își țină în regulă carnetul de cecuri, chiar dacă April se descurca foarte bine cu registrele restaurantului. Annie fusese un geniu matematic încă de la șase ani. Annie și April semănau foarte mult, și Annie ar fi putut foarte bine să fie înrudită cu mama lui April, însă Maddie și Valerie chiar aveau trăsături asemănătoare. Întregul grup emana aerul unei familii adevărate, și era foarte greu să îți dai seama cine cu cine se înrudea și cum. Maddie era mai tânără decât Valerie, dar își arăta mai mult vârsta, la cei cincizeci și doi de ani ai ei, și cele două femei ar fi putut foarte ușor să treacă drept surori. Erau un grup vorbăreț, plăcut. În timp ce se așezau pentru cină, Maddie îi ceru lui Valerie sfatul despre cum să servească friptura de gâscă la cina de Anul Nou pe care ea și Pat o plănuiau pentru niște colegi de-ai lui. Valerie o ajută să pună la punct un meniu interesant și făcu un comentariu amabil despre coafura lui Maddie. Chiar dacă nu o spuse, se gândi că ar trebui să acopere cumva firele gri. Din anumite puncte de vedere, Maddie părea mai în vârstă decât mama lui April. Chiar dacă aveau trăsături similare, femeia nu avea nimic din fascinația lui Valerie. Toate cele cinci femei de la masa Wyatt erau înalte și slabe și ieșeau ușor în evidență. Iar Pat, singurul bărbat din familie, era ca un ursuleț de pluș mare și corpolent, cu ochi blânzi și zâmbet cald. Îi plăcea să stea împreună cu „femeile lui". April rămăsese fără bunici încă de mic copil. Acum se așezase între tatăl ei și Heather, sora ei mai mică, elevă în ultimul an la liceu, care spera să studieze

la Universitatea Columbia, la fel ca April. La cei şaizeci şi cinci de ani ai săi, Pat era profesor acolo de mai bine de patruzeci.

– Să sperăm c-o să rămâi acolo mai mult ca mine, o tachină April, privind apologetic spre tatăl ei. Ştia cât de supărat fusese când se lăsase de şcoală ca să studieze arta culinară în Europa. El avusese aspiraţii academice pentru ea, dar April nu îşi dorise niciodată asta. Fiicele lui mai tinere aveau şanse mai mari să îi calce pe urme, ambele fiind eleve bune. Cea de-a doua familie a sa avea o înclinaţie academică, intelectuală mult mai puternică decât prima. Dar el şi Valerie ţineau încă foarte mult unul la celălalt şi se purtau mai degrabă ca frate şi soră decât ca foşti soţi. Chiar şi acum, Pat continua să fie uimit de imensitatea carierei lui Valerie. Când fusese căsătorit cu ea, ambiţia şi entuziasmul ei îl copleşiseră. Acum putea să râdă de asta, dar la momentul respectiv se simţise complet inadecvat şi incapabil să ţină pasul cu ea. Avusese nevoie de câţiva ani foarte nefericiţi ca să recunoască faptul că nu era bărbatul potrivit pentru ea. Era mult mai fericit acum, şi timp de douăzeci şi unu de ani minunaţi Maddie fusese genul de soţie de care avea nevoie. Dar nutrea doar sentimente bune pentru Valerie şi pentru fiica lor şi o admiraţie enormă pentru tot ce realizase prima lui soţie. Era o legendă şi o vedetă, şi arăta aşa chiar şi la o cină liniştită în familie. Purta un pulover de angora de un bej pal ţesut cu fire aurii, cu pantaloni de piele întoarsă bej, cizme italiene cu toc înalt foarte sexy, cercei cu diamante şi un păr blond tuns la perfecţie. Maddie purta un costum de catifea maro foarte conservator. Nu avea nimic bătător la ochi. Şi fetele se îmbrăcaseră cu fuste scurte, tocuri şi pulovere drăguţe. Pat părea mândru şi fericit în timp ce April îl puse să guste două dintre noile lor vinuri ca să vadă care îi plăcea mai mult. Era întotdeauna impresionat de vinurile pe care reuşea să le aducă din Europa şi din Chile, la preţuri pe care clienţii ei şi le puteau permite. Întotdeauna îi trimitea o ladă cu orice îi plăcea.

Cina pe care April le-o servi în seara aceea fu mai bună ca niciodată. Conversația de la masă fu animată, și Heather le spuse că avea un nou iubit. Annie era cu același tip de patru ani, un alt geniu, student și el la MIT, iar April începea să se întrebe dacă nu cumva aveau să se logodească și să se căsătorească, deși sora ei negase. Pat era întotdeauna uimit că fosta lui soție nu ieșea cu nici un bărbat. Era o femeie atât de frumoasă, dar cariera fusese prioritatea ei atât de multă vreme, încât renunțase la multe pentru succes și faimă. La cei șaizeci de ani ai ei, era tot singură. Nu își dorea ca fiica lor să aibă aceeași soartă și se îngrijora uneori că într-acolo se îndrepta. April se concentra atât de mult pe restaurant, că, la fel ca mama ei, părea să nu aibă o viață personală. Nu vorbea niciodată despre vreun bărbat, ceea ce nu era deloc surprinzător din moment ce muncea o sută patruzeci de ore pe săptămână la restaurant.

La ora unsprezece încă mai stăteau la masă, în timp ce restaurantul începu să se golească. Annie și Heather se duseseră la bucătărie să stea de vorbă cu angajații pe care îi cunoșteau, îndeosebi cu un tip foarte drăguț din Franța. April tocmai le turnase celor trei părinți ai ei un vin de Sauternes extrem de bun din Napa Valley, despre care mama ei spuse că se cam ridică la nivelul vinului Château d'Yquem. Tatăl ei încuviință numaidecât, în timp ce ținu un toast pentru fiica lui, cele două femei mai în vârstă alăturându-i-se.

– Mulțumesc pentru o altă cină fantastică de Ziua Recunoștinței.

Îi zâmbi drăgăstos lui April și se aplecă să o sărute pe obraz.

– Mulțumesc, tati, spuse ea, zâmbind aproape sfios.

– Cred că a fost cea mai bună de până acum, continuă el mândru.

Întotdeauna era recunoscător că Valerie o ajutase să își deschidă restaurantul. El n-ar fi putut să o facă, dar își dădea foarte ușor seama cât de talentată era. Și era încântat de fiecare recenzie pozitivă pe care o citea despre „April in New York". Întotdeauna se bucura

pentru ea. Primise o singură recenzie proastă în septembrie, iar cel care o scrisese părea un morocănos şi un snob şi era clar că nu îşi dădea seama ce mâncare bună şi hrănitoare servise aici. În rest, Pat nu citise niciodată ceva negativ despre restaurantul ei. Tot ce îşi mai dorea acum era să o vadă cu un bărbat bun. Nu voia să sfârşească singură, ca mama ei, renunţând la toate celelalte lucruri de dragul slujbei ei. Nu era prea târziu nici pentru Valerie, ştia asta, dar nu şi-o mai putea imagina pe fosta lui soţie ajustându-se după un bărbat, aşa cum nu se ajustase nici după el. Era foarte fixistă de mult prea multă vreme. Era atât de perfecţionistă în tot ce făcea, că doar câţiva bărbaţi se ridicau la standardele pe care şi le stabilea. April avea un stil mult mai relaxat şi mai puţin exigent, dar nici ea nu avea vreme să cunoască pe cineva. Muncea tot timpul, şi un asemenea restaurant era un angajament enorm. Dacă nu se cupla cu unul dintre bucătari, cu somelierul, cu vreun ospătar sau cu unul dintre furnizori, Pat nu vedea cum avea să întâlnească vreodată un bărbat. Pe când terminau vinul, i se adresă din nou:

– Îţi faci timp şi de joacă şi distracţie? o întrebă Pat îngrijorat.

April muncea atât de mult, dar părea să-i priască, la fel ca mamei ei. Cea de-a doua soţie a lui era mult mai relaxată şi avea alte priorităţi. Era un bărbat fericit.

– Nu în ultima vreme, recunoscu April.

Întotdeauna îi plăcuse să muncească.

– Nu crezi că ar cam fi timpul? Restaurantul e plin de fiecare dată când venim aici. Oamenii îmi spun că ai nevoie de trei săptămâni ca să obţii o rezervare. N-ai putea să mai bagi oameni în el nici cu ranga. Ştia că restaurantul câştiga bine şi că ea progresa mult în restituirea datoriei către mama ei. De ce nu pleci într-o călătorie? O vacanţă în Franţa? Ceva. Nu poţi munci *tot timpul*, April. Nu e sănătos. Dar amândoi ştiau cum este în afacerea cu restaurante, şi al ei avea succes tocmai pentru că ea era acolo zi şi noapte, supraveghind totul, până la ultimul detaliu, şi chiar salutându-i pe oaspeţi

ori de câte ori avea timp să iasă din bucătărie. Își propusese să facă asta o dată sau de două ori pe seară. April era la cârmă și controla mereu totul. Și el avea dreptate: nu îi mai rămânea timp pentru o viață personală. Nu mai avusese o vacanță de trei ani, de când deschiseseră, nici măcar o zi liberă – și nici nu își dorea una.

– O voi face cândva, tată, promit. Dar chiar trebuie să fiu aici. Nu am pe nimeni care să supravegheze lucrurile în locul meu dacă îmi iau liber. Apoi tăcu, după ce îi aruncă o privire mamei ei. Valerie nu spuse nimic, dar Maddie observă imediat schimbul lor de priviri și își dădu seama că Pat nu îl văzuse. Știa că acesta nu voia să o întrebe din nou pe April dacă nu cumva „cunoscuse pe cineva" în ultimul timp. Cunoștea deja răspunsul la această întrebare. Era evident că nu. Maddie știa că lui Pat nu îi plăcea deloc să o bată la cap pe April în legătura cu asta, dar era îngrijorat. April semăna prea mult cu Valerie când venea vorba despre muncă și despre implicare. Tatăl ei spera să se căsătorească și să aibă copii, dar, momentan, nu era nici urmă de așa ceva în viitorul apropiat. Pat se temea că nici nu avea să fie vreodată, după cum îi spusese deseori în privat soției lui.

– Ceva nou în viața ta? întrebă el criptic, referindu-se la un iubit. April dădu să spună că nu, apoi ezită. Voia să-i spună, dar nu știa cum să o facă. Nu voia să îl dezamăgească sau să îl supere și știa că nu asta își dorise de la ea. Nu fusese nici în planul ei, dar se întâmplase, și voia ca el să știe. Era tatăl ei și îl iubea. Era modelul ei de viață pentru toate lucrurile normale și pentru o căsnicie trainică, plină de dragoste, ca aceea pe care o avea el cu Maddie. Mama ei era diferită și strălucea ca o stea pe cerul ei, dar nu avea nimic tipic sau specific oamenilor obișnuiți. Valerie avusese un succes enorm. April nu visa să fie ca ea, deși admira dăruirea mamei ei și încerca să fie ca ea din punctul acesta de vedere. Însă viața pe care o ducea tatăl ei cu Maddie și cu fiicele lui era mult mai pe stilul ei. Nu își dorise niciodată să fie faimoasă ca mama ei. Viața care venea la pachet cu faima ar fi copleșit-o. Lui April îi era de ajuns să conducă

un restaurant unde toţi voiau să vină să consume fie delicatese rare şi minunate, fie mâncare simplă şi bună şi să se bucure de atmosfera caldă pe care o crease. Într-un fel, April semăna mai mult cu Maddie decât cu mama ei. Dar cel mai mult semăna cu tatăl ei, şi respectul lui era important pentru ea.

– De fapt, e ceva nou, spuse April încet, în timp ce membrii mai în vârstă ai familiei aşteptau. A fost o surpriză, ca să fiu sinceră. O surpriză foarte mare pe care nu am plănuit-o, dar uneori aşa e viaţa.

Pentru o clipă, Pat nu îşi dădu seama dacă avea să-i spună că se întâlneşte cu cineva, că mai deschide un restaurant sau că i se oferise oportunitatea neaşteptată de a-l vinde pe acesta şi de a câştiga o mulţime de bani.

– Sper că n-o să fii dezamăgit de mine, tati, spuse ea privindu-l cu lacrimi în ochi în timp ce îl atinse pe braţ, iar el îşi puse un braţ pe după umerii ei ca să o liniştească.

April ştia că o iubea şi că o iubise întotdeauna. Nu se îndoise niciodată de asta.

– Nu mă dezamăgeşti niciodată, draga mea. Niciodată. Mi-am făcut griji când te-ai lăsat de facultate, dar în cele din urmă a ieşit totul bine pentru tine. Doar asta contează. Nu vreau decât să fii fericită. Deci care-i marea surpriză? Spera să fie vorba despre un bărbat, nu despre un alt restaurant care avea să-i consume şi mai mult din timp – de care oricum nu mai avea.

April aşteptă preţ de o clipă interminabilă, după care se uită la Maddie, apoi din nou la tatăl ei. Voia să o includă şi pe mama ei vitregă în anunţ. O iubise întotdeauna pe Maddie, care o tratase ca pe fiica ei chiar înainte să le aibă pe ale ei.

– Sunt însărcinată, spuse ea încet, privindu-l în ochi pe tatăl ei, sperând să o ierte pentru modul neglijent în care se întâmplase şi să nu aibă resentimente faţă de copil din cauza aceasta, ceea ce n-ar fi fost deloc stilul lui.

Pat tăcu preţ de o clipă lungă, fără a şti ce i-ar putea spune, încercând să înţeleagă toate implicaţiile.

– Da? Nu știam că te întâlnești cu cineva. Vrei să te căsătorești?

Părea puțin rănit că nu-i spusese nimic mai devreme. Îi plăcea să creadă că erau mai apropiați de-atât. Îi aruncă o privire rapidă mamei ei, dar Valerie își coborî privirea și nu spuse nimic, așa că Pat o privi din nou pe April, în timp ce Maddie se uita la ei.

– Nu, nu mă căsătoresc și nici nu mă văd cu nimeni. Ți-aș fi spus, zise ea oftând, sprijinindu-se de el, căutând alinare și susținere.

Simțea nevoia să-i spună și restul povestirii. Știa că n-avea să fie fericit. Dar tatăl ei nu o dezamăgise niciodată și credea că nu avea s-o facă nici de data aceasta. Cel puțin așa spera, deși nici ea n-ar fi fost încântată de situație dacă ar fi fost părinte. Și mama ei reacționase bine.

–A fost un accident, spuse ea cu sinceritate, cu un bărbat pe care de-abia de-l cunosc. L-am văzut o singură dată. Am băut prea mult. Am ajuns în pat, nu mă întreba cum, că nici măcar nu-mi amintesc. Și am aflat de curând că sunt însărcinată. N-am mai vorbit cu el de atunci. Nu știu dacă îi voi spune sau nu. Nici măcar nu știu dacă e o persoană drăguță. E critic culinar și, judecând după recenzia pe care a scris-o și după faptul că nu m-a mai sunat, probabil că nici măcar nu mă place. Dar am treizeci de ani, nu știu dacă voi mai avea ocazia să rămân însărcinată, așa că voi păstra copilul. Vreau s-o fac, adăugă ea, pentru ca tatăl ei să înțeleagă că luase această hotărâre cunoscând toate riscurile, durerile de cap și problemele la care era gata să se înhame. N-am vrut să se întâmple asta și, ca să știi și tu, iau anticoncepționale, dar cred că am uitat una, și luam și antibiotice la vremea respectivă, ceea ce a redus efectul pilulei destul cât să rămân însărcinată. Poate a fost mâna destinului. Indiferent ce-a fost, voi păstra copilul.

Îl privi cu grijă, neștiind cum va reacționa. Era evident șocat, dar încerca să digere vestea. Privi peste masă la Maddie, care părea îngrijorată pentru fiica ei vitregă, apoi o privi din nou pe April, cu brațul încă pe după umerii ei. Își slăbise strânsoarea o clipă.

– Ce mai poveste! Eşti sigură că vrei să păstrezi copilul? E o provocare foarte mare, de una singură. Multă responsabilitate, şi nu ai nici un sprijin. Bineînţeles, ne ai pe mine, pe Maddie şi pe mama ta, şi vom face tot ce putem să te ajutăm, dar nu e uşor să creşti singură un copil. Multe dintre studentele mele o fac, din diverse motive, unele pentru că vor şi altele pentru că pur şi simplu s-a întâmplat, dar nu e niciodată uşor. Vei renunţa la restaurant? întrebă el, şi April dădu scurt din cap că nu.

– Bineînţeles că nu. Nu văd de ce trebuie să aleg între ele. Le pot face pe ambele: să lucrez şi să fiu mamă.

Mama ei reuşise, şi era modelul ei în viaţă. Şi cariera lui Valerie fusese mult mai solicitantă, dar April îl avusese şi pe tatăl ei mereu lângă ea. Copilul acesta, nu. Copilul acesta urma să o aibă doar pe mama lui, trei bunici şi două mătuşi. Lui April nu i se părea un început chiar atât de rău – şi era tot ce-i putea oferi.

– Ştiu că poţi s-o faci, spuse tatăl ei încet, încercând să absoarbă tot ce-i spusese.

Nu se aşteptase la asta de la April, nici la aventura de-o noapte, nici la decizia de a păstra copilul. Se întrebă dacă faptul că împlinise treizeci de ani avusese un cuvânt greu de spus şi dacă nu cumva o făcea să simtă că era într-o situaţie de genul „acum ori niciodată". Ştia că tot mai multe femei se hotărau să aibă copii pe cont propriu, aşa că nu îl surprinse chiar de tot. Dar nu părea să-i stea deloc în fire lui April.

– Pur şi simplu nu-mi place să te văd că te înhami la ceva atât de dificil de una singură. Cred că ar trebui să vorbeşti cu tatăl copilului. S-ar putea să fie mai drăguţ decât crezi şi să vrea să te ajute şi să se implice. E şi copilul lui. Şi vei avea nevoie de orice ajutor posibil. Va fi un număr de jonglerie al naibii de greu, mai ales dacă păstrezi restaurantul şi continui să lucrezi la fel ca până acum. O să fie foarte dificil.

Mai dificil decât şi-ar fi dorit pentru fiica lui. Sperase întotdeauna că se va căsători şi va avea copii, în ordinea aia. Ce părinte nu spera asta? Şi April aprecia faptul

că până acum nu o condamnase pentru ce se întâmplase și nici nu părea că avea s-o facă.

– M-am gândit să-l sun pe tatăl copilului. Doar că mă simt cam prost și nu știu ce să-i spun. „Mulțumesc pentru recenzia proastă și îți amintești noaptea pe care am petrecut-o împreună când te-ai îmbătat la restaurantul meu, în weekendul cu Ziua Muncii?" Dacă m-ar fi sunat după aceea, lucrurile ar fi stat altfel. Sau măcar mi-ar fi fost mai ușor.

– Cred că i-am văzut recenzia. Era afurisită și sarcastică, spuse tatăl ei mânios.

Loialitatea lui Pat față de copiii lui era feroce, și se aștepta ca și ceilalți să fie la fel. Era evident că lui Mike Steinman, criticul culinar pe care îl menționase April, nu îi plăcuse restaurantul – și nu se temuse să o spună.

– El e.

Criticile aduse de Steinman preparatelor și eforturilor lui April fuseseră înjositoare și disprețuitoare. Nu era semn bun pentru viitor sau pentru veștile pe care avea să i le dea. Și nici tăcerea lui din ultimele câteva luni nu o încuraja prea tare. Era evident că nu voise să o mai vadă, oricare ar fi fost motivul. Și tocmai de-aia îi era și mai greu să îl sune. „Hei, îți amintești de mine? O să avem un copil împreună." Își imagina că nu avea să fie prea încântat să audă asta. Nici ea nu fusese. Dar se adaptase. Și pentru ea nu mai era vorba despre niște „vești proaste", ci despre un copil.

– Păi, e clar că e un lucru important, spuse tatăl ei, zâmbindu-i, încercând să o sprijine. Trebuie să recunosc că e o surpriză, departe de cum aș fi vrut eu să se întâmple. Dar, dacă ești hotărâtă să mergi înainte, eu și Maddie te susținem. Apoi o privi pe Valerie, care dădea aprobator din cap, cu lacrimi în ochi. Și cred că mama ta face la fel. Deci se pare c-o să ai un copil, spuse el, în timp ce-i făcu semn somelierului care veni repede să îi servească. Pat le ceru o sticlă de șampanie. Când trebuie să naști? întrebă tatăl ei în timp ce ospătarul se duse după sticla pe care o comandase.

– În iunie, răspunse April, în timp ce lacrimile i se rostogoliră pe obraji şi îşi puse braţele în jurul tatălui ei. Mulţumesc, tati. Vă mulţumesc tuturor, spuse ea, privindu-şi familia, întinzându-se spre mama ei şi spre Maddie, ambele femei zâmbindu-i şi plângând în acelaşi timp. Îmi pare rău că m-am purtat atât de prosteşte. Vă mulţumesc că sunteţi amândouă aşa înţelegătoare cu mine. Promit să îmi dau silinţa şi să încerc să fiu o mamă bună, ca voi.

– Nu-ţi face griji, draga mea, vei fi, spuse mama ei vitregă cu blândeţe. Nu mă îndoiesc deloc de asta, şi va fi drăguţ să avem un bebeluş în familie. Ştii deja ce va fi? întrebă Maddie cu interes, ţinând-o pe April de mână peste masă.

– O să aflu la următoarea ecografie, în februarie.

Era destul de tânără ca să nu aibă nevoie de nici un test invaziv pentru a verifica dacă există defecte sau probleme genetice, ceea ce era o uşurare pentru ea. La treizeci de ani, urma procesul de rutină.

Somelierul se întoarse cu şampania şi o turnă chiar când Annie şi Heather se întorceau de la bucătărie. Le puse şi lor câte un pahar şi se îndepărtă cu sticla goală. Îşi dădu seama că se întâmpla ceva emoţionant la masă şi nu voia să-şi deranjeze şefa. Era somelierul care tocmai venise de la Daniel Boulud. Se numea Jean-Pierre şi era din Bordeaux. Învăţase despre vinuri de mic copil şi fusese o achiziţie grozavă pentru restaurant.

– Ce sărbătorim? întrebară surorile ei când se aşezară.

April le privi jenată, dar nu mai avea de ce să se ascundă, că tot aveau să afle mai devreme sau mai târziu.

– Voi avea un copil, spuse ea, privindu-le pe amândouă cum se uitau la ea uimite.

– Ai un iubit?

Heather părea uluită şi puţin rănită că nu i se spusese mai devreme, în timp ce April zâmbea.

– Nu, n-am. Doar un copil.

– Atunci cum ai rămas însărcinată? o întrebă aceasta pe sora ei mai mare, şi de data asta April râse.

– Mă tem că pe ăsta l-a adus barza, și m-am hotărât să-l păstrez. Așa că veți fi amândouă mătuși în iunie, spuse ea, uitându-se când la Heather, când la Annie, care o priveau și zâmbeau, în timp ce tatăl lor își ridică paharul.

– Propun un toast pentru noul membru al familiei, care va fi cu noi la masă data viitoare de Ziua Recunoștinței. Și, de fapt, cred că ar trebui să-i mulțumesc lui April că nu mă împovărează cu un ginere pe care era posibil să nu-l fi plăcut, care probabil m-ar fi târât la meciuri de fotbal în plin ger sau s-ar fi așteptat să joc softball cu el, lucru pe care îl urăsc. Nu trebuie să-l impresionez. Tot ce avem de făcut este să o iubim pe April și să îl primim pe acest nou membru al familiei în mijlocul nostru.

Își ridicară cu toții paharele, și April începu din nou să plângă. Nu sorbi din șampanie, din moment ce n-ar fi trebuit să bea, ci îi pasă paharul tatălui ei. Nu mai băuse alcool de când se hotărâse să păstreze copilul, și doar două pahare de șampanie de ziua ei înainte de asta.

– Vă mulțumesc tuturor pentru sprijinul acordat. Vă iubesc, spuse ea încet, privindu-l pe fiecare în parte cu recunoștință.

Puțin mai târziu plecară, iar ea se duse în bucătărie să vadă ce se întâmpla pe acolo în timp ce personalul făcea curat. Fusese o Zi a Recunoștinței frumoasă pentru ea, și anunțul ei neașteptat ieșise surprinzător de bine. Tatăl ei se purtase minunat, mama ei vitregă, la fel de iubitoare ca întotdeauna, Valerie părea să se împace cât de cât cu ideea, atâta timp cât nimeni nu îi spunea „bunică", și ambele ei surori promiseseră să o ajute. Nu putea cere mai mult. Oftând, își scoase în sfârșit șorțul și se duse sus. Căzu în pat extenuată și secată emoțional. Știa că avea multe lucruri pentru care să fie recunoscătoare: familia, restaurantul și acum acest copil, care era un fel de binecuvântare combinată, dar poate că totul avea să se termine totuși cu bine. La asta se gândea când închise ochii, și adormi imediat ce puse capul pe pernă. Fusese o zi lungă și importantă.

capitolul 6

April se trezi devreme în dimineaţa de după Ziua Recunoştinţei. Stătea în bucătărie şi bea o ceaşcă de cafea cu lapte. Nu venise încă nimeni, aşa că era singură în restaurant, lucru destul de rar. Personalul lăsase totul în ordine în noaptea dinainte, şi mesele erau deja pregătite pentru prânz. Se gândea la ce-i spusese tatăl ei, la toastul lui plin de dragoste. Şi într-un sfârşit luă hotărârea cu care se lupta de săptămâni întregi. Se duse sus în biroul ei şi căută numărul de telefon pe care i-l dăduse Mike în momentul când o sunase în legătură cu recenzia restaurantului. Avea numărul lui de la birou şi unul de mobil. Îl sună, şi îi răspunse la al doilea apel. Avea o voce profundă şi sexy, dar, când îi spuse cine era, nu se arătă prea fericit. Nu era un început încurajator, dar se hotărâse să meargă până la capăt. Nu voia să-i spună la telefon, însă avea dreptul să ştie, aşa că îl invită la cină la restaurant, iar el păru imediat ezitant şi aproape sever.

– E prea devreme să scriu altă recenzie, o avertiză el, după care vocea i se înmuie puţin. Îmi pare rău pentru cea pe care am scris-o. Pur şi simplu, cred că ai putea ţinti mai sus decât o faci momentan. Îşi dăduse seama din preparatele pe care i le pregătise că abilităţile ei meritau un restaurant mult mai important şi ştia din CV-ul ei că lucrase în astfel de localuri. Cu excepţia selecţiei de delicatese din meniu, nu avea nici cea mai vagă idee de ce voia să servească mâncare pe care o putea pregăti oricine şi acasă. Nu înţelesese deloc scopul restaurantului „April in New York", dar lui April nu îi mai păsa de asta. Nu voia o altă recenzie mai bună, ci doar să-i spună despre copilul lor. Şi, din punctul ei de vedere, puteau să nu se mai vadă niciodată după aceea. Nu îşi făcea iluzii că ar fi putut avea o relaţie, din moment ce n-o sunase niciodată. Şi nici nu avea nevoie de nimic de la el – nici ea, nici copilul ei. Acum avea sprijinul familiei şi putea să aibă singură grijă de ea *şi* de un copil, sau cel puţin aşa spera. Fiindcă ştia toate acestea, îi fu mai uşor

să-l sune, indiferent de motivele pe care și le imagina el. Cu siguranță erau departe de realitate.

– Restaurantul pare să funcționeze bine, spuse ea degajat, nevrând să discute despre asta cu el. Aveau puncte de vedere complet diferite, și își dăduse seama din alte recenzii pe care le citise că era un snob când venea vorba despre mâncare. Ea nu era. Oamenilor le place, și asta am vrut dintotdeauna să fac. Un restaurant ca acesta a fost visul meu. Nu i se potrivește oricui, bănuiesc, dar funcționează pentru noi. Și n-am sunat pentru o altă recenzie, îl lămuri ea. Cum ai petrecut Ziua Recunoștinței? întrebă ea pe un ton plăcut.

– Eu nu țin sărbătorile. Și oricum nu-mi place curcanul. Nu începuseră prea bine. Apoi vocea lui sună puțin ciudat când deschise un alt subiect, unul cu care nici unul dintre ei nu se simțea prea confortabil. Îmi pare rău că nu te-am sunat după noaptea aceea. A fost grozav, dar mă gândeam că vei fi furioasă pe mine din cauza recenziei, așa că n-am mai sunat. E puțin ciudat să scrii o recenzie dură despre un restaurant și apoi să-i ceri proprietarei să iasă cu tine. Dar m-am simțit foarte bine și îmi pare rău dacă am fost nepoliticos și n-am sunat după aceea.

Măcar se simțea jenat și recunoștea că recenzia fusese dură. Nu era complet lipsit de maniere sau de minte, ci doar de suflet. I se păru destul de rece la telefon.

– Nu-ți face griji pentru asta, spuse April. Mă întrebam dacă ai vrea să vii la cină. Nu e o întâlnire, și de data asta nu o să încerc să te flatez sau să te îndop cu vinuri.

Râseră amândoi de mărturisirea ei.

– Vinurile au fost grozave, recunoscu el.

Menționase acest lucru și în recenzie. Fusese singurul lucru pozitiv pe care îl spusese, cum că avea o listă remarcabilă de vinuri obscure, excelente și acceptabile ca preț. Strâmbase din nas la mâncare, dar nu la vinuri. Era și asta ceva.

– Și tu ai fost al naibii de grozavă, spuse el, încingându-se puțin. Cel puțin, din câte îmi amintesc. Nu cred

că m-am mai îmbătat aşa de ani buni. Mahmureala m-a ţinut trei zile.

Acum râdea, dar ea bănuia că nu avea să mai râdă când avea să audă ce se mai întâmplase în noaptea aceea. Şi consecinţele aventurii lor aveau să dureze mult mai mult decât trei zile, mai degrabă tot restul vieţii lor – sau cel puţin al ei, din moment ce nu voia să îl implice şi pe el.

– Da, nici eu, recunoscu ea. În mod normal nu fac astfel de lucruri. Vinul mi s-a urcat la cap. Şi nu numai. Fusese mai tânăr şi mai arătos decât se aşteptase ea. Avea treizeci şi patru de ani, era necăsătorit şi al naibii de sexy. Îi fusese greu să-i reziste cu tot vinul ăla la bord.

– Oamenii spun asta tot timpul, o tachină el despre aventura lor de-o noapte, care era jenantă pentru amândoi, deşi se descurcau destul de bine la telefon.

Se bucura că îl sunase. Părinţii ei aveau dreptate. Nu părea un băiat rău, pentru un snob culinar şi un tip cu care avusese o aventură de o noapte şi care nu o mai sunase după aceea.

– Ce zici de o cină uşoară diseară? insistă ea, iar el se simţea flatat.

Era o fată frumoasă şi nici nu aştepta nimic de la el, din moment ce îi spusese deja că nu putea scrie atât de curând o altă recenzie pentru restaurant, ceea ce era adevărat. Restaurantul e complet rezervat, dar, dacă vii pe la nouă, pot să-ţi păstrez o masă mică mai în spatele sălii. Şi n-o să-ţi servesc curcan, din moment ce nu-ţi place. Ce zici de homar?

– Excelent! Încerc să ajung la o întâlnire a alcoolicilor anonimi înainte, o tachină el.

Avea simţul umorului, era şi asta ceva. Încercă să nu pară seducătoare la telefon sau interesată de el ca bărbat. Nu voia să-l inducă în eroare cu privire la motivul pentru care luau cina. Încercă să lase impresia că voia doar să fie prieteni. Chiar şi asta era cam exagerat, dar util din moment ce aveau să aibă un copil împreună.

– Mulţumesc de invitaţie, spuse el. Ne vedem la nouă. Era impresionat că îl sunase după recenzia proastă

pe care i-o făcuse, dar se culcaseră împreună, ceea ce nu era complet neglijabil. O plăcuse mult, dar se gândise că nu ar fi fost corect să o sune din moment ce adusese critici severe atât restaurantului ei, cât și ei personal, în calitate de bucătar. Ezitase să scrie recenzia numai ca să o vadă din nou, dar, în cele din urmă, se hotărâse să fie cinstit cu sine însuși ca jurnalist. Îi datora asta ziarului. Așa că renunțase la ea, lucru pe care îl regretase. Se bucura că-l sunase pe nepusă masă și că îl invitase la cină, deși nu-și imagina ce o determinase să facă asta. Dar trebuia să admită că sexul fusese grozav pentru amândoi, chiar dacă fuseseră beți. Era evident că și ea fusese impresionată. Destul cât să-l sune după trei luni. Și se bucura că o făcuse. Abia aștepta să vină seara.

Mike apăru la restaurant la scurt timp după ora nouă. Arăta chiar mai bine decât își amintea ea. Avea o înfățișare serioasă și băiețoasă în același timp. Inima îi stătu o clipă în loc când îl văzu. Arăta sexy, atrăgător și lejer în blugi, bocanci de munte și un pulover vechi de pescar. Își aminti că studiase jurnalismul la Brown. Voise să fie corespondent de război și să scrie din zone periculoase și îi spusese că o formă gravă de malarie îl trimisese acasă de la prima sa misiune și că durase un an până să își revină. Până atunci, fusese deja repartizat la secțiunea despre mâncare și vin și devenise critic de restaurante. Nu-i plăcea ce făcea și ar fi preferat ceva mai provocator, dar acum avea o reputație și o slujbă sigură. Așa se explicau unele dintre comentariile acerbe din scrierile lui. Desconsidera unele dintre restaurantele despre care scrisese și pe mulți dintre bucătari. Dar celor de la ziar le plăceau comentariile lui dure și remarcile sale deseori acre. Era stilul lui, și făcea asta deja de zece ani, iar oamenii reacționau la recenziile lui, așa că era prins în această meserie, fie că-i plăcea, fie că nu.

Imediat ce ajunse se uită prin restaurant după April, și ospătarul-șef îl conduse la masa lor, într-un colț liniștit mai în dosul sălii. La scurt timp după aceea, April apăru din bucătărie cu șorțul pus, ștergându-și mâinile de o cârpă pe care i-o dădu apoi unui picolo. Se opri să-i

salute pe clienţii de la câteva mese, zâmbi când îl văzu pe Mike şi în cele din urmă se aşeză. Era clar că nu se îmbrăcase pentru o întâlnire. Părul ei negru era prins cu un elastic într-o coadă dezordonată, nu era deloc machiată şi purta şlapi, pantalonii ei obişnuiţi, în carouri albe şi negre, şi jacheta de bucătar albă, pătată de la mâncarea pe care o pregătise în seara aceea.

Era mai rotunjoară la faţă decât îşi amintea el, dar îi stătea bine, şi era mai drăguţă când îi zâmbea. Avea ochi de un căprui-închis care i se părură uşor îngrijoraţi când îi zâmbi şi îi mulţumi că venise. Comandă o sticlă de vin chilian, el alese homarul pe care i-l sugerase, şi ea îi oferi o porţie din ultimele trufe albe cu paste. În ochii lui, asta era o cină perfectă, mult mai bună ca friptura de carne tocată, puiul sau biftecul tartar pentru care era faimoasă. Gusturile lui erau mai rafinate şi bolta lui palatină mai critică, dar acum ştia şi ea. Iar vinurile pe care le sugeră Jean-Pierre pentru masă erau şi mai bune decât cele pe care le servise cu ea atunci.

– Vezi ce vreau să spun? întrebă el, savurând pastele şi apoi homarul. Eşti mai bună decât ceea ce găteşti de obicei. De ce ai vrea să faci hamburgeri, când ai putea fi în Paris câştigând trei stele pentru restaurantul tău sau făcând ceva echivalent aici? Nu te ridici la potenţialul pe care îl ai, April. Asta încercam să spun în recenzia mea.

Îi ieşise mai dur decât intenţionase, lucru pe care acum îl regreta oarecum, dar credea că, în esenţă, ceea ce spusese era adevărat.

– Cât de des crezi că vor oamenii să mănânce aşa ceva? îl întrebă April cu sinceritate. O dată pe lună, tot la două luni, la o ocazie specială? Nimeni nu poate mânca aşa tot timpul. Eu, una, nu pot şi nici nu vreau. Poate că tu da, dar majoritatea oamenilor nu. Clienţii noştri fideli vin aici o dată sau de două ori pe săptămână, unii chiar mai des. Vreau să gătesc cea mai bună versiune a ceea ce îşi doresc ei să mănânce în fiecare zi şi gustări exotice ocazionale, precum paste cu trufe sau *escargots.* E genul de restaurant pe care mi l-am dorit dintotdeauna. Încă putem face lucruri speciale, şi o şi facem.

Oferim și asta, dar de cele mai multe ori, vreau să ofer mâncare reală unor oameni reali, care duc o viață reală. Acesta e scopul restaurantului, spuse ea cu sinceritate.

Avusese această tactică de la bun început, și funcționase. Mesele erau pline în fiecare seară și oamenii încă veneau chiar și pe la miezul nopții, implorând să li se dea o masă și să mănânce din preparatele ei. Mike observase acest lucru data trecută, pe când sporovăise cu ea despre restaurantele din Franța și din Italia pe care le iubeau amândoi. Și, așa cum observase prima dată la ea, știa ce vorbea și știa multe și despre vinuri.

– Poate mi-a scăpat mie ideea, recunoscu el. Mă gândeam că ești leneșă și ai ales calea ușoară.

Ea râse. Nu era deloc leneșă, și oricine o cunoștea știa asta.

– Vreau să servesc mâncărurile preferate ale oamenilor, indiferent care sunt acestea, complicate sau simple. Vreau să fie genul de restaurant la care oamenii își doresc să meargă în fiecare seară. Mamei mele și mie ne place La Grenouille, dar nu pot merge acolo în fiecare zi, chiar dacă mama o face – sau aproape în fiecare zi. Oi fi eu o persoană mai simplă ca tine sau ca ea. Uneori am nevoie de mâncare tradițională. Tu nu?

– Uneori da, mărturisi el timid. Mă duc la o clătitărie când vreau asta, nu la un restaurant remarcabil. Când ies la cină, vreau o masă grozavă, spuse el, savurând și ultima bucățică de homar. Fusese absolut perfect din punctul lui de vedere, de patru stele, și ar fi primit o recenzie impecabilă din partea lui dacă ar fi scris despre această cină, ceea ce nu era cazul.

– Asta vreau să spun, insistă April. Poți să mănânci niște clătite fantastice aici, sau vafe, piure ori macaroane cu brânză. Ar trebui să încerci clătitele mele cândva, îi recomandă ea cu seriozitate, și el râse când văzu cum îl fixa cu privirea.

Chiar credea în ceea ce făcea. Nu înțelesese cu adevărat înainte. Poate fusese prea beat. Dar asta fusese vina ei pentru că îl asaltase cu vinuri prea bune ca să le reziste. În seara aceasta era mai grijuliu, nu voia să mai

bea prea mult şi să se facă de râs. O plăcea şi îi plăcea pasiunea pe care o avea pentru restaurantul ei.

– Bine, data viitoare când îmi plâng de milă mă întorc aici pentru clătite.

– Eşti bine-venit oricând. Îţi fac cinste cu clătitele.

– A fost drăguţ din partea ta să mă inviţi în seara asta. Mă gândeam că mă urăşti după ceea ce-am scris despre restaurant.

– O vreme aşa a fost, spuse ea cu sinceritate, dar mi-a trecut.

– Mă bucur. Mâncarea din seara asta a fost fantastică.

Începea să înţeleagă că încerca să facă ceva pentru toată lumea, pentru persoane mai rafinate, dar şi pentru cele mai simple şi chiar şi mâncare pe gustul copiilor. Teoria ei avea oarecum sens, chiar dacă nu-şi dăduse seama de asta înainte.

– Deci de ce m-ai chemat, din moment ce nu e nici întâlnire amoroasă, nici în interes profesional? Să îngropăm securea în homar şi paste cu trufe albe? continuă el amuzat, şi ea îi zâmbi, întrebându-se dacă bebeluşul lor avea să arate ca el, ca ea sau o combinaţie a lor.

Era ciudat să se gândească la asta.

– Am să-ţi spun ceva ce m-am gândit c-ar trebui să ştii. Nu vreau nimic de la tine. Nu am nevoie de nimic. Dar mă gândesc că ai dreptul să fii informat.

Nu bătu apa-n piuă. Voia să-i spună. Atâta tot. Urma să aibă un copil împreună, şi el avea dreptul să hotărască dacă şi cum voia să aibă de-a face cu asta. Nu se aştepta la nimic de la el.

– Luam antibiotice când ne-am cunoscut în septembrie. Habar n-aveam că se poate întâmpla, dar a anulat efectul anticoncepţionalelor pe care le luam şi, sinceră să fiu, m-am îmbătat aşa tare în noaptea aia, că am uitat să şi iau pastila. Sunt însărcinată în luna a treia. Voi avea un copil în iunie. Am aflat acum patru săptămâni şi m-am hotărât să-l păstrez. Am treizeci de ani şi nu vreau să avortez. Nu trebuie să ai ceva de-a face cu mine sau cu copilul, dacă nu vrei. Dar mă gândeam c-ar trebui să ştii şi să-ţi dau măcar posibilitatea să alegi.

Fusese cât se putea de directă și de sinceră cu el, iar Mike o privea peste masă aproape în stare de șoc. Părea palid. Avea părul la fel de închis la culoare ca al ei, ochii de un căprui-închis, și, când vorbi, era la fel de alb ca fața de masă.

– Vorbești serios? Mi-o spui acum? M-ai invitat la cină ca să-mi spui *asta*? Ești nebună? Îl păstrezi? Nici măcar nu mă cunoști. Nu știi dacă nu sunt un criminal, sau un nebun, sau un molestator de copii, dar păstrezi totuși copilul pe care l-ai făcut cu un tip cu care te-ai culcat o singură dată? De ce nu avortezi? De ce nu m-ai întrebat ce părere am despre asta înainte să fie prea târziu ca să mai faci ceva?

Părea furios în timp ce ochii îi scăpărau spre ea. Pentru o clipă, regretă că îi spusese.

– Pentru că nu e decizia ta dacă am să-l păstrez sau nu, spuse ea pe un ton la fel de dur. Este trupul meu, e copilul meu, și nu-ți cer nimic. Nu trebuie să mă mai vezi vreodată dacă nu vrei. Și, sincer, nici nu-mi pasă. Nu trebuie să-l vezi niciodată nici pe copil. Rămâne la latitudinea ta. Dar, dacă ar exista pe lumea asta un copil al meu, mi-ar plăcea să știu ce-i cu el, ca să pot hotărî dacă vreau sau nu să fac parte din viața lui. Iată oportunitatea pe care ți-o dau, fără obligații. Nu trebuie să ne porți de grijă mie sau copilului ori să contribui cu ceva. Mă descurc singură, și, dacă nu, părinții mei sunt gata să mă ajute, ceea ce e drăguț din partea lor. Dar ei mi-au zis, și eu am fost de acord, că sunt datoare cel puțin să te informez că vei avea un copil în iunie. Atâta tot. Restul ține de tine.

Apoi se uită urât la el, și el spumegă în tăcere preț de un minut. Trebuia să admită că se purta acceptabil, dar nu voia un copil cu ea sau cu oricine altcineva. Toată viața fusese foarte sigur cu privire la asta. Iar ea îi dădea toate planurile peste cap. Acum trebuia să decidă dacă voia sau nu să fie tată. Pentru că, indiferent că-i plăcea sau nu – și fără ca măcar să se consulte cu el –, avea să dea naștere unui copil al lui, fiindcă ambii fuseseră suficient de proști cât să se îmbete și să se culce fără

a fi siguri de metodele ei anticoncepționale. Cât de romantic era asta? Dar April nu părea sentimentală. Doar sinceră, practică și corectă cu el. Dar oricum ideea îl îngrozea. Îi părea rău că venise la cină și că aflase despre asta și îi părea și mai rău că se culcase cu ea cu trei luni în urmă.

– Și cine sunt părinții tăi, de se poartă atât de nobil?

Ea păru uimită de întrebare. Lui îi venea greu să își imagineze părinții unei femei de treizeci de ani gata să o sprijine. Nici măcar nu cunoștea astfel de părinți. Ai lui clar nu erau așa; nu îi mai văzuse de zece ani și nici nu voia să-i mai vadă.

– Părinții mei sunt niște oameni buni și perfect normali, îi răspunse ea direct. Tatăl meu este profesor de artă medievală la Universitatea Columbia, mama mea vitregă este logopedă și o femeie minunată, iar mama mea e Valerie Wyatt, cea cu emisiunea TV despre decorațiuni și nunți.

O spusese de parcă mama ei ar fi avut o slujbă ca oricine altcineva, iar el se holbă la ea.

– Glumești? Ea este mama ta? Bineînțeles... Wyatt... De ce nu m-am gândit la asta? Pentru numele lui Dumnezeu, mama ta este arbitrul a tot ce se întâmplă în casă ori la o nuntă. Ce cred ei despre asta? Nu cred că ești nebună pentru că vrei să păstrezi copilul? Cum o să te descurci de una singură și cu un restaurant, și cu un copil?

– Asta-i treaba mea, nu a ta. Nu îți cer să vii să schimbi scutece. Poți să-l vizitezi, dacă dorești, dar e în regulă și dacă nu vrei.

– Dar dacă vreau mai mult de-atât? spuse el mânios.

Acum era furios pe ea, pentru ce-i făcuseră ea și soarta. Își dădea seama că fusese un accident și pentru ea, dar totuși se hotărâse să îl păstreze. El n-ar fi făcut-o niciodată. Și i se părea un plan de-a dreptul prostesc și greșit. Nu era corect să aduci pe lume un copil cu părinți care nu se cunoșteau și nu se iubeau. Dar ei i se părea și mai rău să scape de el, așa că îl păstra, indiferent dacă lui îi plăcea sau nu, ori dacă voia sau nu să se implice.

– Și dacă *vreau* să fiu tată și vreau să împărțim custodia, de exemplu? Nu spun că așa stau lucrurile și nici nu vreau asta. Dar dacă aș vrea? Ce-ai face atunci, din moment ce ești atât de independentă? Ai împărți copilul cu mine?

Ea părea uluită de idee. Nu se gândise deloc la această posibilitate.

– Nu știu, spuse ea încet. Presupun că ar trebui să vorbim despre asta și să ne punem de acord.

Nu-i plăcea ideea. Nu-l cunoștea destul de bine cât să știe dacă i-ar fi dat un copil sau un bebeluș pe mână, dar avea dreptate. Era unul dintre părinți.

– Ei bine, ai scăpat. Nu vreau copii. N-am vrut niciodată. Copilăria mea a fost un coșmar cu părinți alcoolici abuzivi. Părinții mei se urau reciproc și mă urau și pe mine. Fratele meu s-a sinucis la cincisprezece ani. Și ultimul lucru pe care mi-l doresc este o soție și copii. Am avut o copilărie destul de bușită cât să îmi doresc să n-o bușesc și eu pe a altcuiva. Cu o lună înainte să te cunosc, m-am despărțit de o femeie de care eram îndrăgostit. Eram împreună de cinci ani, și în cele din urmă mi-a spus-o foarte clar: voia să se căsătorească și să aibă copii sau să găsească pe altcineva care era dispus să o facă. I-am dat binecuvântarea mea, am sărutat-o de rămas-bun și am părăsit-o. Nu vreau un copil, April, nici cu tine, nici cu nimeni altcineva. Nu vreau să fiu responsabil că mai suferă cineva cum am suferit eu când am fost copil. Nu mă simt în stare să fiu părinte, dar nu vreau nici să abandonez pe cineva. Dacă nu-l văd pe copilul ăsta sau dacă nu mă implic cumva în viața lui, va simți mereu că l-am respins. Nu e corect să-mi faci asta; nici mie, nici copilului. E în regulă să spui că te vei descurca singură și că părinții tăi te vor ajuta. Dar cum îi vei explica faptul că tatăl său l-a părăsit? Cum îl va afecta acest lucru pe copil? Te-ai gândit la asta când te-ai hotărât să-l păstrezi? S-ar putea să ți se pară crud să faci avort, dar între noi nu există și nu va exista niciodată nimic. Nu e corect să aduci un copil pe lume cu un părinte care îl dorește și altul care nu l-a vrut niciodată.

– Dacă ne-am fi iubit şi ne-am fi căsătorit, iar tu ai fi murit? Ce-ar fi trebuit să fac atunci? Să-l omor pe copil pentru că tu nu vei mai fi cu noi?

Avea dreptate, dar nu avea de gând să recunoască. Era de neclintit în această privinţă şi renunţase la o femeie pe care o iubise, din aceleaşi motive. În cinci ani de zile, femeia aceea făcuse două avorturi pentru el şi refuzase să mai facă vreunul. Ea voia copii, el nu.

– E diferit, şi o ştii bine, replică Mike spumegând şi foindu-se pe scaun.

Devenise o seară groaznică. Homarul ăla nu meritase. Nu voia să o mai vadă vreodată. Întotdeauna îl îmbia cu ceva, cu motive şi planuri ascunse, dar, în ceea ce-l privea, acum fusese cel mai rău. Să-i dea să mănânce nişte preparate delicioase, pentru ca apoi să-i spună despre copilul pe care îl păstra şi pe care el nu-l voia fusese mult mai grav decât să-l îmbete pentru a obţine o recenzie bună.

– Mike, mulţi copii au doar un părinte. Şi în zilele noastre multe femei singure au copii. Se duc la bănci de spermă, îi conving pe prietenii lor homosexuali să doneze spermă pentru ele ca să ştie cine e tatăl, bărbaţi şi femei homosexuale necăsătorite adoptă copii. Nu spun că este o lume ideală, dar oamenii necăsătoriţi au copii. Uneori chiar şi cei care se iubesc, dacă unul dintre ei moare sau dispare. L-am văzut la ecograf, îi bătea inima, arăta ca un bebeluş – şi într-o zi va fi un bebeluş, o persoană. Nici eu nu mi-am dorit un copil, nu face parte din planul meu momentan şi nu va fi uşor nici pentru mine. Şi ai dreptate, nu ştiu cine dracu' eşti sau dacă eşti o persoană decentă. Dar nu-l voi omorî pe acest copil, pe copilul meu, pe copilul nostru, pentru că părinţii tăi s-au purtat de tot rahatu' cu tine. Îmi pare al naibii de rău pentru asta, şi astfel de lucruri n-ar trebui să se întâmple, dar uite că s-au întâmplat. Şi acum, că s-a întâmplat, acest copil are dreptul să trăiască, aşa că îi voi da această şansă, chiar dacă nu e convenabil pentru mine. Voi face tot ce pot. Şi am trei părinţi şi două surori care îl vor iubi la rândul lor. Dacă vrei să-ţi

asumi responsabilitatea și să fii tatăl lui, grozav. Dacă nu, e în regulă și așa. A fost un accident care ni s-a întâmplat amândurora. Încerc să dreg cât mai bine o situație dificilă, asta-i tot ce putem face.

Era foarte rezonabilă, dar el clătină din cap nefericit. Purtase aceeași conversație cu fosta lui iubită înainte de al doilea avort. Reușise să o convingă. Își dădu seama că April era mult prea hotărâtă. O dăduse-n bară, sau cel puțin așa se simțea.

– E un accident care poate fi reparat, dacă vrei să fii rezonabilă, spuse Mike încet dar ferm, sperând în continuare să o facă să se răzgândească. Dacă vrei copii, găsește un tip care să-i vrea la rândul lui. Eu nu sunt așa. Nu voi fi niciodată. Nu vreau copii. Nu vreau să mă căsătoresc, April, și nu îl vreau pe acest copil.

Nici ea nu-l voia, dar tot avea să-l păstreze, și nimic nu o putea face să se răzgândească. O vedea în ochii ei.

– N-am urmărit să am copii, spuse ea răspicat. Chiar nu vreau să pun mâna pe tine. Nu vreau nimic de la tine. Dar voi avea acest copil. E la latitudinea ta dacă te implici sau nu, dacă vrei să-l vezi sau nu. Te voi anunța când se naște, și te poți hotărî atunci.

Își dădu seama că era foarte furios pe ea, dar, mai mult decât atât, era speriat. Îl făcuse să se confrunte cu o situație pe care el o evitase cu orice preț până atunci, mergând până acolo încât renunțase la o femeie pe care o iubise cu adevărat. El îi spusese că aceasta se vedea deja cu altcineva și că spera să se căsătorească în curând. Femeia avea treizeci și patru de ani și simțea că nu mai era vreme de pierdut dacă voia să aibă copii. Mike îi spusese că preferase să renunțe la relația lor decât să aibă copii cu ea. Și acum April îi trântise un copil aflat deja în plin proces de dezvoltare. Era pur și simplu prea crud, din punctul lui de vedere.

În cele din urmă se ridică, încă furios.

– Mulțumesc pentru cină, spuse el rece. Nu sunt sigur c-a meritat, ținând cont de indigestia acută de la sfârșitul mesei. Te sun când o să știu ce vreau să fac în legătură cu asta.

– Nu-i grabă, spuse ea încet, ridicându-se şi uitându-se la el.

Era frumoasă, dar lui nu-i mai păsa de asta acum. Se gândea doar la ceea ce-i spusese.

– Copilul ar trebui să se nască prin iunie. Mulţumesc c-ai venit la cină. Îmi pare rău că sunt nişte veşti atât de proaste pentru tine.

El încuviinţă din cap, dar nu mai spuse nimic, ci ieşi din restaurant cu capul plecat, fără să se mai uite la ea. Ospătarii şi somelierul îşi dădură seama că se certaseră şi ştiau că el era criticul care le făcuse acea recenzie proastă, cu trei luni în urmă. Era evident că nu avea de gând să remedieze prea curând situaţia.

capitolul 7

În ziua următoare, April le spuse ambilor părinţi despre întâlnirea ei cu Mike Steinman. Lui Valerie îi păru rău să afle reacţia tânărului, iar tatăl ei se înfurie. Se gândi că Mike ar fi putut reacţiona ceva mai bine.

– Nu vrea copii, tată, spuse April calm, deşi era supărată la rândul ei, dar n-avea ce să facă. A preferat să se despartă de o femeie pe care o iubea la nebunie decât să aibă copii cu ea.

Încerca să fie înţelegătoare, deşi considerase poziţia adoptată de Mike dură şi extremă, la fel ca recenzia lui. Se părea că aşa era el. Şi nu îi plăcea trăsătura asta, în pofida faptului că era deştept şi frumos. Se pare că fusese abuzat în copilărie. Îi părea rău pentru el, dar o considera o scuză jalnică pentru felul în care se purta acum.

– Nici tu n-ai vrut un copil, îi aminti tatăl ei, dar faci tot ce poţi în situaţia de faţă. El de ce nu poate?

Avea dreptate.

– Pentru că nu vrea, tată. Nu-ţi face griji. Voi fi bine.

– Cred că-i un nemernic.

– Are dreptul să fie supărat, spuse ea încet.

Se purta matur, sau cel puțin încerca, dar vărsase câteva lacrimi din cauza asta noaptea trecută. Mike se dovedise destul de nesuferit.

Și fu de-a dreptul uluită când acesta intră în bucătăria restaurantului în ziua următoare, după ce ultimul client de la prânz plecase. April se afla în bucătărie, discutând despre noi achiziții de vinuri cu Jean-Pierre, somelierul. Acesta dispăru imediat ce intră Mike. Părea în continuare înverșunat, dar mai calm decât fusese sâmbătă seara. Somelierul se întrebă ce se întâmpla între cei doi. Părea mai degrabă ceva personal decât legat de afaceri.

– Pot să-ți vorbesc un minut? întrebă Mike tăios.

Arăta de parcă nu dormise de două zile și nu se bărbierise. Părea de-a dreptul chinuit și foarte nefericit, dar mai puțin furios pe ea.

– Sigur, spuse ea calm, și urcară în biroul ei.

Îi făcu semn spre un scaun, dar el nu se așeză. Totul în biroul ei era vechi, urât, uzat, cumpărat la mâna a doua, ca să economisească bani.

El rămase în picioare, privind-o cu atenție pe April.

– Uite ce-i, îmi pare rău că m-am enervat atât de tare în seara aia și că am fost așa dur cu tine. Doar că nu m-am așteptat la asta. Cel mai urât coșmar al meu a devenit realitate. Respect ceea ce încerci să faci și faptul că îți asumi responsabilitatea. Și îmi pare rău că nu fac la fel. Îmi doresc să nu ni se fi întâmplat asta. Nu vreau un copil, dar nu vreau nici să fiu un tip care părăsește un copil și creează și mai multe probleme. Mi-ar plăcea să avortezi, dar, dacă nu o vei face, trebuie să mă gândesc la toate astea. Dă-mi ceva timp de gândire, și-o să te contactez eu. E tot ce pot să fac momentan.

Ea îl privi și aprecie că măcar se gândise la toată situația – și era evident că nu-i fusese deloc ușor. Probabil că nici nu era un nemernic sau un tip rău, doar că suferise mult în copilărie și nu voia să facă la rândul lui pe cineva să sufere, așa că, pur și simplu nu voia copii. Lăsa impresia că regreta amarnic ziua în care venise la restaurant.

– Mulţumesc mult că te-ai gândit la asta, Mike, spuse April încet. Îmi pare rău că e o situaţie atât de grea pentru amândoi. N-ar trebui să fie aşa.

Nici un copil nu merita să vină pe lume cu nişte părinţi îndureraţi, devastaţi. Măcar ea nu se simţea aşa acum. Erau momente când era chiar entuziasmată că urma să aibă un copil şi ştia că, atunci când avea să-l vadă, avea să fie fericită. Era destul de evident că Mike nu simţea acelaşi lucru. Era prea speriat ca să se bucure vreodată de copil. Dar măcar încerca să fie responsabil, şi îl respecta pentru asta.

– Te sun eu, spuse el trist, o mai privi o clipă, apoi coborî grăbit scările şi se făcu nevăzut.

Până să se întoarcă April în bucătărie, dispăruse deja. Nu avea nici cea mai vagă idee când avea să mai primească vreun semn de viaţă de la el. Poate că doar după ce avea să nască. Mai mult ca sigur n-avea de gând să se ţină după el. Şi, dacă nu avea să mai audă niciodată vreo veste de la el, asta era şi gata. Din fericire, nu era îndrăgostită de el, ci era „doar" tatăl copilului ei. Nu era nimic mai serios de-atât.

În după-amiaza aceea, când vorbi cu mama ei, îi spuse despre vizita lui.

– Măcar îşi dă silinţa, spuse April cu mărinimie.

– Are noroc că nu-l dai în judecată pentru a obţine pensie alimentară, îi aminti mama ei. Altă femeie ar fi făcut-o.

– Mă rog. Nu mă bazez deloc pe el. S-ar putea să fie mai uşor dacă nu e implicat.

Crezuse asta de la bun început şi îl contactase doar ca să fie corectă. Ea îşi făcuse datoria, aşa că era rândul lui să decidă ce voia. Nu se aştepta la nimic de la el şi nu-şi făcea nici o iluzie în ceea ce-l privea.

Zile la rând după întâlnirea cu April de la restaurant, Mike abia de reuşi să gândească clar şi să se concentreze pe munca lui. Trebuia să scrie recenzii pentru trei restaurante noi şi nu-i venea nimic în minte. Nici măcar nu-şi amintea ce mâncase acolo, totul în jurul lui era

o ceață. Stătea jos, uitându-se în gol la ziarul afișat pe calculatorul lui, când bunul său prieten, Jim, se opri lângă biroul lui și îi zâmbi cu gura până la urechi. Mike nu se bărbierise toată săptămâna și arăta la fel de dezorientat pe cât se simțea. Expresia lui era o combinație de disperare și groază.

– Nu poate fi chiar așa de rău, spuse Jim, aplecându-se pe biroul lui Mike.

– De fapt, e mult mai rău. Îl privi pe Jim nefericit.

Împărțiseră un birou la ziar cinci ani de zile și erau prieteni de și mai mult timp. Mike îl considera cel mai bun prieten al lui, și se gândise să-i spună despre grozăvia care i se întâmplase, dar încă era prea supărat s-o facă. Dacă ar fi vorbit despre asta, totul ar fi devenit prea real și ireversibil.

– Zici că ți s-au înecat corăbiile. Jim știa că nu fusese pus pe liber, pentru că editorului îi plăceau la nebunie recenziile pe care le scria și știa și că nu mai avea o iubită de ceva timp, deci nu se despărțise de nimeni. Nu-și dădea seama ce anume îl supăra în asemenea hal.

– Așa e, îi confirmă Mike cu o expresie devastată, în timp ce Jim se așeză pe colțul biroului lui Mike, atent. Weekendul trecut.

– S-a întâmplat ceva cu părinții tăi? întrebă Jim cu compătimire.

Știa că Mike și părinții lui aveau de ani de zile o relație dificilă.

– Cine știe? Nu mă mai sună și nici eu pe ei. Ultima dată când i-am sunat, maică-mea era atât de beată, că nici măcar nu știa cine sunt. M-am gândit că n-o să ducă dorul apelurilor mele.

Jim încuviință din cap. O mai auzise și înainte.

– Deci care-i faza?

Mike părea neobișnuit de reticent să dea în vileag ceea ce îl deranja. De regulă, cei doi bărbați vorbeau despre orice.

– Am făcut recenzia unui restaurant în weekendul cu Ziua Muncii, începu Mike, iar Jim ascultă în tăcere. Nu mi-a plăcut deloc mâncarea... Ei bine, nu-i adevărat.

Mi-a plăcut mâncarea, dar am considerat că bucătarul alcătuise meniul sub potențialul său. Era mâncare de cină, pregătită de o tipă, bucătar de primă clasă, care e capabilă de mult mai mult. I-am făcut o recenzie proastă.

Acum părea trist.

– Așa că te dă în judecată? se avântă Jim, și Mike clătină din cap că nu.

– Nu. Cel puțin nu încă. Dar, în timp, ar putea, spuse el criptic, și Jim zâmbi.

Dacă asta era problema, știa că Mike n-avea de ce să se teamă. Nu existau baze legale pentru un proces din cauza unei recenzii proaste, dacă în esență spusese că nu i-a plăcut mâncarea.

– Nu te poate da în judecată pentru asta. La naiba, dacă așa ar sta lucrurile, ai fi dat în judecată de trei ori pe săptămână.

Jim râse.

– Ar putea să mă dea în judecată pentru pensie alimentară, spuse Mike direct, în timp ce Jim deveni tot mai serios și își privi lung prietenul.

– Ai vrea să detaliezi puțin toată treaba asta? Cred că mi-a scăpat ceva.

Acum și Jim părea îngrijorat.

– Se pare că și mie: autocontrolul, îi mărturisi Mike și se simți ca un prost. Avea o listă de vinuri grozave, și cred c-am încercat vreo șase vinuri diferite. Ne-am îmbătat amândoi, și arată și-al naibii de bine. Nu-mi amintesc exact cum sau când s-a întâmplat, dar știu că am sfârșit în pat, și ce-mi amintesc din noaptea aia e destul de impresionant. Ar fi fost chiar memorabil, și m-aș fi întâlnit din nou cu ea, doar că am hotărât să scriu oricum recenzia aia. I-am ponegrit restaurantul la greu, așa că m-am gândit c-ar fi fost de prost gust să o sun. Nici ea nu m-a mai căutat, până săptămâna trecută. M-a invitat din nou la restaurant la cină, ca un fel de ofertă de pace, am crezut eu. Dar se pare că m-a chemat la cină ca să-mi spună că-i însărcinată.

Mike părea bolnav, iar Jim – uluit.

– Și vrea bani?

De asta se prinsese și el, deși restul poveștii era cam neclar.

– Nu, nici un ban, spuse Mike încruntat. Mama ei e vedetă de televiziune, și restaurantul are succes, în pofida a ceea ce-am scris eu despre el. Nu vrea nimic de la mine, nici nu mi-a cerut să mă implic în decizie. A hotărât să păstreze copilul și voia doar să mă informeze. Mike își privi nefericit prietenul, care se holba consternat la el. Am dat-o în bară orice-aș face. Ori stau departe de ea și de copil, și atunci sunt un nemernic care distruge viața unui copil nevinovat. Ori mă implic, și atunci mă afund până peste cap într-o situație pe care aș vrea mai mult ca orice s-o evit. Nu vreau copii, niciodată. Mi-am promis cu mulți ani în urmă, după câte am îndurat în copilărie, că nu voi avea copii. Și-acum, femeia asta, pe care nici măcar n-o cunosc, îmi face una ca asta. Nu-mi vine să cred! Și nimic n-o s-o facă să se răzgândească. Crede-mă, am încercat. Este absolut hotărâtă să păstreze copilul și nu-i pasă dacă mă implic sau nu. Ba cred c-ar prefera să n-o fac.

Și, din anumite puncte de vedere, așa și era. O simțise din modul în care îi vorbise. Nu se aștepta la nimic de la el, ceea ce îi îngreuna și mai mult situația. Era atât de indulgentă, că-l făcea să arate și mai rău fiindcă reacționase negativ și violent. Era cumplit pentru el. Nu voia copilul.

– Pare de treabă? întrebă Jim cu interes.

Încă era uluit de mărturisirea lui Mike.

– Poate. Cred că da. Nu mă pot concentra decât pe copilul ăsta pe care mi l-a trântit așa, pe nepusă masă.

– Dacă zici că nu-ți cere nimic, nu mi se pare că ți-a „trântit" nimic, sublinie Jim.

– Nu financiar, dar mă împovărează cu responsabilitatea de a fi tată pentru tot restul vieții, spuse Mike, din nou mânios.

– Poate nu-i cel mai rău lucru care ți s-ar putea întâmpla, zise Jim gânditor.

Era cu doi ani mai mare ca Mike, căsătorit de paisprezece ani și avea trei copii pe care îi iubea la nebunie.

De ani de zile îi tot spunea lui Mike că ar trebui să își găsească o femeie drăguță, să se însoare și să aibă copii. Mike era întotdeauna de neclintit în refuzul lui.

– Din moment ce oricum o să păstreze copilul, de ce nu petreci niște timp cu ea, să o cunoști mai bine, să vezi cum te simți în legătură cu toată situația asta? E greu să nu te îndrăgostești de propriii tăi copii, îi spuse Jim.

Fusese prezent când se născuse fiecare dintre cei trei copii ai lui, ceea ce îi schimbase radical viața, dar el își dorise dintotdeauna copii, lucru care evident nu era valabil și în cazul lui Mike. Jim își iubea soția.

– Ciudat, se pare că părinții mei au reușit să nu se îndrăgostească de mine, replică Mike zâmbind nefericit. Cred că nu toată lumea poate fi părinte. Este singurul lucru pe care îl am în comun cu părinții mei. Ei nu și-au dorit niciodată copii, așa cum mi-o spun cu fiecare ocazie, iar eu sunt destul de deștept să nu încerc.

– Se pare că destinul a hotărât altceva, spuse Jim în timp ce se ridică și se duse spre biroul lui, aflat la doar câțiva centimetri depărtare de al lui Mike.

Era criticul de artă principal al ziarului și, la fel ca Mike, avea și el mai multe critici de scris. Deseori îl invita pe Mike să meargă la inaugurări de expoziții de artă cu el, și, ori de câte ori putea, Mike îl lua pe Jim cu el când mergea să verifice un restaurant nou căruia să-i facă recenzia. Îi părea rău că nu-l luase pe Jim prima oară când mersese la „April in New York". Dacă ar fi făcut-o, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

– Cred c-ar trebui să te gândești serios, spuse Jim grijuliu. S-ar putea să se dovedească a fi cel mai bun lucru care ți s-a întâmplat. Nu există miracol mai mare în viață decât să ai un copil.

– Tu de partea cui ești? întrebă Mike, părând iritat, în timp ce încerca să se concentreze din nou asupra monitorului și să ignore tot ce-i spusese Jim.

– De partea ta, spuse Jim încet. Poate că toate astea s-au întâmplat cu un motiv, adăugă el criptic. Misterioase sunt căile Domnului, comentă apoi cu superioritate, în timp ce Mike mai avea puțin și sărea la el.

– N-are nimic de-a face cu Dumnezeu. Are de-a face cu doi așa-ziși adulți foarte beți, care au luat mult prea mult vin la bord și și-au săpat singuri o ditamai groapa, spuse Mike, dispus să își asume responsabilitatea pentru greșeala făcută și pentru comportamentul dubios, dar nu și pentru copil.

– Nu fi chiar așa sigur, replică Jim, după care se concentră asupra monitorului său, și nu mai scoase nici unul nici un cuvânt toată după-amiaza.

April nu mai primi nici o veste de la Mike în următoarele trei săptămâni și nici nu se aștepta să mai primească vreuna. Îi spusese lui Ellen că n-ar surprinde-o deloc dacă nu mai auzea vreodată de el. Era atât de hotărât că nu îl voia pe acest copil, încât era posibil ca soluția aleasă de el să fie negarea totală, atât a ei, cât și a copilului. De fapt, se sperie când, în săptămâna de dinainte de Crăciun, acesta o sună pe mobil. Era cam pe la jumătatea dimineții, și April se pregătea pentru avalanșa de clienți de la prânz. Aveau rezervări pe toată perioada sărbătorilor, pentru următoarele patru săptămâni. Ba chiar se hotărâse să țină restaurantul deschis și de Crăciun și de Anul Nou pentru clienții lor fideli care aveau nevoie de un loc în care să meargă.

– April?

Părea grav și tensionat.

– Bună. Ce mai faci, Mike?

Încerca să se poarte firesc. El părea foarte nefericit.

– Sunt bine. Părea ocupat. Îmi pare rău să te sun cu vești de-astea. Dar tocmai predam un articol, și s-a dezlănțuit iadul aici. Mă gândeam c-ai vrea să știi. O să apară și la știri în câteva minute și voiam să te avertizez. Au fost luați ostatici la rețeaua unde lucrează mama ta. Cred că vreo șase bărbați au preluat controlul asupra clădirii. Se pare că nimeni nu știe deocamdată cum s-a întâmplat sau cine sunt. Ecranele nu mai difuzează nimic, și mama ta era în direct când s-a întâmplat. Avea o emisiune matinală de câteva ori pe săptămână și una de seară. April se uită la ceasul de la mână și își dădu

seama că avea dreptate, mama ei era chiar în mijlocul emisiunii de dimineaţă.

– E bine? A păţit ceva?

April părea panicată, şi lui Mike îi păru rău pentru ea. Îşi dăduse seama în timpul ultimei lor cine cât de apropiată era de familia ei, chiar dacă lui îi era greu să înţeleagă asta.

– Nu ştiu. Ecranele s-au înnegrit pur şi simplu. Cred că bărbaţii ăia controlează două etaje, şi clădirea roieşte de echipe SWAT la celelalte etaje. Încă nu au acţionat împotriva atacatorilor. Şi-au reuşit să nu difuzeze nimic la televizor în ultima jumătate de oră, dar acum povestea va fi făcută publică. N-am vrut să vezi la televizor.

Părea înţelegător şi îngrijorat pentru ea.

– Mersi, Mike, spuse ea, înăbuşindu-şi lacrimile. Ce să fac? Crezi că pot să mă duc acolo?

– Nu te vor lăsa să te apropii de clădire. Stai locului. Te sun dacă aud ceva. Porneşte-ţi televizorul. Cred că difuzează ştirea chiar acum.

– Mulţumesc, şopti ea şi închise, panicată de ceea ce se i se întâmpla mamei ei.

Porni imediat televizorul din bucătărie; reportajul era îngrijorător. Cu o oră în urmă, şase bărbaţi înarmaţi preluaseră controlul asupra reţelei. Era greu de crezut că reuşiseră, dar uite că o făcuseră. După ce au luat primii ostatici, au continuat să adune oameni de pe două etaje ale clădirii. Reportajul spunea că erau înarmaţi cu mitraliere şi arme automate, că nu li se cunoşteau naţionalitatea şi originea – că ar fi putut fi din Orientul Mijlociu sau chiar terorişti americani – şi că izolaseră două etaje ale clădirii. Toţi ostaticii erau ţinuţi pe acele etaje, şi nimeni nu îndrăznise să încerce să îi elibereze, de teamă să nu fie ucişi. Prezentatorul menţionase etajele luate în stăpânire de atacatori, şi April îşi dădu imediat seama că la unul dintre ele îşi filma mama ei emisiunea. Show-ul ei se oprise chiar după introducere, la fel ca alte câteva. Erau mai multe studiouri la etajele respective.

Cu ochii ațintiți la televizor, April formă rapid numărul mamei sale vitrege și îi spuse ce se întâmplase. Îi zise să-și pornească televizorul, și cinci minute mai târziu o sună tatăl ei, plângând. Era la fel de înfricoșat ca April. Le amintea de 11 septembrie. Nu era la fel de dramatic, dar potențialul risc era enorm. Cu toții se gândiseră că atacatorii ar fi putut să arunce în aer o parte din clădire într-un atentat sinucigaș și să omoare sute de oameni, ca o declarație publică de amploare. Mai exista și posibilitatea ca aceștia să folosească rețeaua pentru a-și difuza mesajul. Nimeni nu știa încă nimic. Dar toți se temeau că atacatorii erau un fel de extremiști, din moment ce încercaseră un act atât de disperat.

În cinci minute, guvernele și grupările religioase din Orientul Mijlociu negară orice legătură cu atacul. Acestea considerau că era posibil să fie vorba de un grup disident fundamentalist și că, fără îndoială, factorul de risc era semnificativ pentru toți cei care se aflau în clădire, posibil, chiar pe o distanță de câteva străzi dacă atacatorii aveau destul exploziv asupra lor. Nimeni nu știa sigur dacă așa stăteau lucrurile. April privea țintă la ecran, cu inima bătându-i nebunește în timp ce asculta difuzarea. Se răsuci când simți o mână pe umăr, neștiind cine putea fi. Rămase împietrită când îl văzu pe Mike. Venise la restaurant ca să fie cu ea. Supravegherea dură toată ziua, în timp ce echipele pentru situații de criză încercară să ia legătura cu atacatorii. La ora șase după-amiaza, clădirea continua să fie sub asediu. Câțiva oameni de la unul dintre etaje reușiră să se strecoare afară când bărbații înarmați îi mutară pe toți pe un singur etaj, ca să îi controleze mai bine. Echipele SWAT ocupară după aceea etajul abandonat pentru a se apropia de locul în care erau ținuți prizonierii, un etaj mai sus. Cei care scăpaseră le spuseră că fuseseră împușcați mai mulți oameni. Pe coridoare, la etajul ocupat acum de echipele SWAT, erau două cadavre, dar nu li se divulgase încă identitatea. April se ruga ca mama ei să nu fie una dintre victime.

Erau echipe SWAT pe acoperiş, la etajul de dedesubt şi în lobby, dar nimeni nu îndrăznea să facă vreo mişcare, de teamă să nu îi pună pe ostatici într-un pericol şi mai mare. Clădirile din apropiere fuseseră evacuate, iar strada era plină cu echipe pentru situaţii de criză, echipament, pompieri şi poliţişti, toţi aşteptând să se întâmple ceva.

Şi, în tot acest timp, Mike stătu cu April şi o ţinu de mână. Restaurantul se deschise, dar ea nu ieşi din bucătărie. Rămase în acelaşi loc ore întregi, rugându-se pentru mama ei, în timp ce Mike stătu cu ea, tăcut, şi, din când în când, încercă s-o facă să mănânce sau îi dădu un pahar cu apă. Îi părea incredibil de rău pentru ea. April era îngrozitor de palidă şi el se întrebă dacă avea să piardă sarcina din cauza şocului, dar nu îndrăznea să se gândească acum la asta. Voia doar să fie alături de April. Toate neînţelegerile dintre ei cauzate de sarcina accidentală păleau în comparaţie cu această dramă de proporţii. Părea inevitabil faptul că mai mulţi oameni aveau să fie ucişi când echipele SWAT aveau să acţioneze pentru a-i elibera pe ostatici. Iar atacatorii ameninţau că aveau să-i împuşte pe toţi.

April nu avea habar ce se întâmpla cu mama ei. Nu se putea comunica cu nimeni de la etajul unde atacatorii îi ţineau captivi. Deasupra clădirii vuiau elicoptere, şi câteva aterizaseră deja pe acoperiş. Nimeni nu îndrăznea să se grăbească pe etajul cu pricina de teamă ca atacatorii să nu-i ucidă pe toţi.

Primul lor mesaj clar veni imediat după ora şapte. Erau un grup disperat de extremişti palestinieni, gata să moară şi să ucidă americani în semn de protest împotriva atacurilor de comando israeliene efectuate recent asupra graniţei palestiniano-israelite. Spuneau că voiau ca americanii să vadă cum se simţeau ei. Guvernul palestinian neagă orice implicare şi anunţă că nu ştia nimic despre ei. Aceştia protestau împotriva situaţiei disperate a poporului lor şi căutau să atragă atenţia lumii, chiar dacă asta însemna să omoare oameni inocenţi. Faptul că erau dispuşi să moară îngreuna sarcina negociatorilor

prezenți în toiul evenimentelor. Până atunci, toate guvernele responsabile din Orientul Mijlociu erau indignate de acțiunile bărbaților și ofereau orice ajutor necesar. Sosiră mai mulți delegați ONU pentru a oferi asistență cu negocierile și cu traducerile, dacă altfel nu puteau ajuta. Veniră ca semn de bună-credință și susținură că grupul acționa pe cont propriu, fără cunoștința sau binecuvântarea guvernului, și că nimeni nu era împăcat cu situația asta. Nimeni din nici un guvern nu voia ca ostaticii să fie răniți, în timp ce atacatorii afirmau cu frenezie că erau gata să moară pentru cauza lor și să ia cu ei cât mai multe victime posibil. Păreau iraționali. Atacul lor asupra rețelei fusese dezorganizat, dar înfricoșător de eficient.

April stătea pur și simplu și plângea în timp ce se uita la televizor. Vorbea des cu tatăl ei și cu Maddie la mobil. Mike nu plecă nici o clipă de lângă ea. Nu spuse prea multe, dar rămase lângă ea toată ziua.

Zona din afara clădirii rețelei era dominată de un haos organizat și de tensiune extremă. Atacatorii pretindeau că aveau suficient explozibil asupra lor cât să arunce în aer toată clădirea și subliniau faptul că intenționau să o facă. Peste tot erau vehicule și bărbați în tot felul de uniforme, echipe SWAT, echipe pentru situații de criză, reprezentanți ai serviciilor de urgență, pompieri, polițiști, căpitani de poliție, și se vorbea despre aducerea unei unități a Gărzii Naționale. O mulțime de diplomați ONU erau răspândiți peste tot, îngânduraţi și neputincioși. Momentan, se simțeau cu toții așa. Echipele SWAT erau gata de atac, dar acesta trebuia executat impecabil, rapid și precis, și chiar și atunci riscul ca majoritatea ostaticilor – sau chiat toți – să fie uciși era foarte mare. Nimeni nu voia să meargă la nimereală, cu un atac de mântuială, prost dirijat sau prematur. Nu se difuzase la televizor, dar o echipă mică de comando israelită, care îl proteja în mod normal pe ambasadorul lor, venise să ofere sfaturi, chiar dacă prezența lor i-ar fi înfuriat și mai tare pe atacatori. Părea că jumătate dintre

agenţii de securitate ONU din Orientul Mijlociu erau acolo să ajute. Nimeni nu voia să fie asociat cu atacatorii sau să aibă parte de un alt 11 septembrie. Tensiunea era aproape palpabilă, şi la o stradă distanţă se înfiinţase un centru de comandă unde roiau experţi, agenţi CIA şi FBI. Nu existase nici un avertisment înainte de atac. Pur şi simplu se întâmplase, şi, momentan, nimeni nu îndrăznea să facă vreo mişcare, de teamă ca nu cumva să înrăutăţească situaţia.

Din pură coincidenţă, Jack Adams tocmai intrase în clădire când se întâmplase asta. Îşi dăduse seama că îşi uitase mobilul în maşină şi se întoarse după el; până să se întoarcă, cinci minute mai târziu, uşa de la intrare era deja blocată, iar el rămăsese să ajute. Toate echipajele de poliţie şi SWAT îl recunoscuseră şi fuseseră impresionate că rămăsese acolo toată ziua. Se uitase împreună cu ei peste planurile clădirii şi se sfătuise cu agenţii de pază ai reţelei, care erau la fel de neputincioşi ca toţi ceilalţi. Dacă nu erau dispuşi să rişte vieţile ostaticilor, erau legaţi de mâini şi de picioare.

Pe la ora şase, şefii tuturor unităţilor elaborau un plan să pătrundă prin conductele de aerisire de la etajul inferior şi să-i ia pe atacatori prin surprindere. Jack asculta cu atenţie planul, împreună cu ceilalţi, conferindu-i-se statutul de VIP şi permiţându-i-se să fie acolo.

Se estima că aproape o sută de oameni erau ţinuţi ostatici. Teroriştii nu eliberaseră pe nimeni în cele nouă ore de când controlau clădirea, şi, ţinând cont de mesajul lor frenetic, devenea tot mai clar pentru toată lumea că exista riscul să-i ucidă pe toţi. Era imposibil să se înţeleagă cineva cu ei. Nu se ştia câţi oameni muriseră deja. Nimeni nu ştia ceva cu certitudine, şi teroriştii nu spuneau nimic. Căpitanul echipei SWAT stabilise contactul radio cu aceştia pe la ora patru după-amiaza, şi interpreţi ONU traduceau în continuare, dar mesajele erau în mare parte ameninţări şi critici lungi la adresa situaţiei din ţara lor. Mai mulţi negociatori ONU din

țări din Orientul Mijlociu încercară să îi calmeze, dar în zadar.

Până la ora opt seara, nimeni nu se mai îndoia că singura modalitate de a-i elibera pe ostatici era nu prin negociere cu teroriștii, ci prin forță. Și căpitanul echipei SWAT nu mai voia să aștepte. Alți membri ai echipei SWAT și șeful poliției din New York se uitau peste planurile detaliate ale clădirii, în timp ce Jack Adams asculta. Studiară îndeaproape conductele de aerisire și spațiile de târâre. Până și arhitectul clădirii era prezent. În cele din urmă, CIA-ul și FBI-ul luară decizia de a trimite echipele SWAT înainte de ora nouă, iar guvernatorul și președintele erau ținuți la curent. Primarul era prezent, împreună cu diverși diplomați și cu o unitate de comandă ONU, în timp ce întreaga țară privea. Totul le amintea mult prea mult de 11 septembrie.

Teroriștii făcură o încercare stângace de difuzare la ora 20.15, cu camere de mână. Bătură mult câmpii și anunțară că aveau să arunce în aer clădirea. Nu puteau fi văzuți clar, dar, în timp ce camera de mână sălta nebunește, pe fundal se puteau vedea ostatici adunați la un loc. Atacatorii păreau duri. Erau doar șase, dar aveau un arsenal de arme pe care nimeni nu înțelegea cum de reușiseră să le introducă în clădire.

April se uită cu atenție cât timp difuzară mesajul, dar nu își văzu mama. Nu avea nici cea mai vagă idee dacă era moartă sau vie. Tot ce putea face era să aștepte. Mike nu spunea nimic, dar stătea în spatele ei și îi masa umerii. Ea îl privi și îi mulțumi. Chiar contase faptul că rămăsese toată ziua cu ea. Angajații ei nu prea înțelegeau care-i treaba. Știau cu toții că nu avea iubit, dar evident exista o legătură între bine-cunoscutul critic de restaurante și șefa lor, legătură despre care ei nu avuseseră habar. Era greu de crezut că era ceva nou și pentru April. Dar îi era recunoscătoare că îi ținuse companie și că o avertizase înainte să apară totul la televizor.

Până la opt și jumătate seara, planul de atac împotriva infractorilor era gata, deși era periculos pentru toți

cei implicaţi – eliberatori şi ostatici. Era aproape inevitabil că unii aveau să fie ucişi.

Toate clădirile din zonă fuseseră evacuate cu câteva ore înainte şi traficul fusese oprit, în cazul în care atacatorii îşi duceau la îndeplinire ameninţările şi aruncau în aer clădirea. Doar vehiculele de urgenţă şi unităţile pentru situaţiile de criză şi, în cele din urmă, unităţile militare se aflau la locul acţiunii, alături de o mână de consilieri. Jack Adams se ţinea tare, vorbind cu ei ori de câte ori era posibil. Nimeni nu ştia sigur dacă era acolo în calitate de jurnalist sau pur şi simplu îşi făcea griji pentru prietenii şi colegii din clădirea aflată sub asediu. Dar, pentru că era cine era, îl lăsară să stea prin zonă. Echipele CIA şi SWAT pălăvrăgeau cu el, şi, ori de câte ori era cazul, el se alătura discuţiilor acestora. Vru să intre cu una dintre echipele SWAT, dar nu i se permisese. Imposibil. Era un risc pe care nu şi-l puteau asuma. Era o operaţiune delicată, ce necesita profesionalism.

Şi, în cele din urmă, echipele SWAT se pregătiră de acţiune. Curentul electric din clădire fusese tăiat şi, cu câteva minute înainte de ora nouă seara, un grup de patruzeci de bărbaţi foarte bine antrenaţi intră prin subsol. Alţii aterizară pe acoperiş şi alţii se târau deja prin conductele de aerisire, totul făcând parte dintr-un plan strategic foarte bine orchestrat. Bărbaţii cărau butelii de oxigen şi purtau ochelari cu infraroşu, purtau veste antiglonţ şi salopete SWAT. Jack îi privi plecând, înarmaţi cu mitraliere şi cu arme automate.

La nouă şi cinci minute ajunseră la etajul unde erau ţinuţi ostaticii, după cum se ştia din spusele celor câţiva oameni care reuşiseră să fugă pe scările lăturalnice când nu se uita nimeni. Aceştia scăpaseră ca prin urechile acului, dar le oferiseră informaţii valoroase.

Echipa SWAT principală urca pe o conductă de ventilare de la etajul de dedesubt, în beznă, cu dispozitive de sucţiune pe mănuşi şi pantofi.

Ieşiră din conductă într-un hol gol, dar auziră voci în apropiere. Vocile vorbeau în engleză şi, printr-un noroc chior, membrii echipei SWAT nimeriră într-o încăpere

cu șaizeci de femei, cu doar doi bărbați de pază lângă ușă. Trăgătorii echipei SWAT îi eliminară imediat pe cei doi în tăcere, în timp ce femeile priveau uimite, dar, ca prin miracol, fără să țipe. Agenții le făcură semn să nu scoată nici un sunet, în măsura în care era posibil, și să îi urmeze. Cât de repede se putu, le conduseră prin trei seturi de uși, ducându-le cu două etaje mai jos, pasându-le de la unu la altul. Multe dintre ele își pierduseră pantofii și erau desculțe. Toate păreau înfricoșate și deopotrivă curajoase, în timp ce coborau în grabă scările. Erau toate uimite că nu le oprise nimeni, în timp ce eliberatorii se întrebau unde erau ținuți ceilalți ostatici.

Jack stătea în lobby cu una dintre unitățile de comando, așteptând să primească vești de sus, când femeile năvăliră printr-o ușă de incendiu și începură să fugă prin lobby, suspinând și desculțe. Nimeni nu le comunicase că fuseseră eliberate și că se îndreptau spre ei. Majoritatea membrilor echipei SWAT rămăseseră sus să-i găsească pe bărbați. Și, brusc, se stârni o mare agitație, cu șaizeci de femei care alergau prin lobby și pe ușile principale ale clădirii și doar câțiva bărbați care să le dirijeze. Echipele de comando din lobby se puseră în mișcare să le dea o mână de ajutor, și la fel făcu și Jack. O femeie de lângă el se împiedică. Era cât pe ce să leșine, dar Jack o ridică și o scoase din clădire. Un reporter îl fotografie când i-o dădu celui mai apropiat pompier, după care fugi înapoi.

Femeile continuau să coboare pe scări, și o văzu brusc pe Valerie ieșind pe ușa de incendiu. Aceasta păru uimită când îl recunoscu. Se îndrepta spre ea și spre alte câteva femei, când auziră cu toții o împușcătură. Nimeni nu știa de unde venise, și în câteva secunde se dezlănțui iadul în clădire.

Un lunetist coborâse pe altă scară după ce descoperise că femeile lipseau și deschise focul asupra lor. Două femei căzură la podea și un luptător de comando fu împușcat în braț înainte să apuce cineva să reacționeze. Între timp, lunetistul o țâșni prin mulțime, cu o mască pe față. Luptătorii de comando nu îndrăzniră să tragă în el,

de teamă să n-o ucidă pe vreuna dintre femei – acestea țipau și alergau spre ușă toate odată.

Jack ajunse la Valerie, care îngenunche lângă o femeie care fusese împușcată în cap. Și, fără să stea pe gânduri, Jack o apucă pe Valerie, o ridică, o acoperi cu trupul lui și o conduse spre ușă, unde un polițist o trase afară. Chiar atunci, patru luptători de comando îl ochiră pe lunetist și îl uciseră pe loc. Acesta căzu cu fața la pământ, într-o băltoacă de sânge, pe podeaua de marmură, lângă cele două femei pe care le ucisese.

Jack privea scena fără să-și creadă ochilor, în timp ce chipurile femeilor se învârteau în jurul lui și auzi o voce de bărbat spunându-i ceva. Auzea totul estompat, vedea picioare în jurul lui și se întreba ce se întâmpla, după care i se tăie filmul. Leșină fără să scoată un sunet.

Femeile ieșiseră din clădire, iar luptătorii de comando rămași îngenuncheară deasupra lui Jack. Lunetistul îl împușcase în picior și nimerise o arteră înainte să fie eliminat de echipa SWAT. Îl puseră pe Jack pe o targă și îl duseră degrabă spre o ambulanță, în timp ce Valerie și celelalte femei erau îngrijite, acoperite cu pături și conduse spre unitățile medicale care le așteptau de ore întregi. Valerie văzu ambulanța plecând, dar nu avea habar cine era în ea. Nu-l văzuse pe Jack prăbușindu-se.

În lobby, pompierii și polițiștii acopereau cele trei cadavre cu prelate. Era o priveliște oribilă, și podeaua de marmură albă era toată acoperită de sânge.

Nu mai primiră nici o veste de sus, dar, în doar câteva secunde, radiourile prinseră viață. Bărbații ținuți ostatici erau în siguranță. Trei fuseseră uciși în timpul operațiunii de eliberare și patru împușcați înainte să ajungă eliberatorii lor. În total, muriseră unsprezece oameni în timpul atacului. Numărul victimelor era mai mare decât își doriseră, dar mai mic decât se temuseră. Teroriștii rămași în viață încercaseră să detoneze o bombă, pe care echipa SWAT reușise să o dezamorseze imediat. Fusese o bombă mică, de amatori, și toți atacatorii fuseseră uciși de luptătorii de comando. Avuseseră arme puternice și un plan necizelat, dar uimitor de eficient.

Bărbații luați ostatici fură duși jos, pe lângă scena înspăimântătoare din lobby, și predați unităților medicale, la fel ca femeile. Câteva unități SWAT erau încă sus, verificând să nu mai existe și alte bombe.

Valerie plecă de acolo cu o mașină a poliției, cu sirena urlând, în timp ce multe dintre vehiculele din zonă începuseră să se retragă. Fură aduse mai multe unități de poliție pentru a se face curat, iar Valerie împrumută un mobil de la unul dintre polițiști, să o sune pe April la restaurant.

April izbucni în lacrimi în clipa în care auzi vocea mamei ei în receptor. Plângea în hohote, incoerent, ușurată. Valerie îi spuse că trebuiau interogați și examinați medical, dar că avea să o sune imediat ce ajungea acasă. Probabil dura câteva ore. Când închise, April se topi în brațele lui Mike.

– Este bine, îi spuse ea, suflându-și nasul într-un șervețel pe care i-l dăduse cineva. N-a avut timp să-mi spună prea multe. Mă sună mai târziu. Sunt bine, dacă vrei să pleci.

Îl privi întrebătoare, și el clătină din cap că nu. Avea să rămână până la capăt. Apoi ea își sună tatăl să-i spună că Valerie era în regulă, și acesta izbucni și el în plâns. Fusese o zi incredibil de grea pentru toți. Tensiunea durase aproape douăsprezece ore. Era greu de crezut că șase bărbați înarmați preluaseră controlul asupra clădirii rețelei, și întreaga lume liberă îi putuse vedea în acțiune prin intermediul difuzărilor.

Până la unsprezece noaptea, se confirmă decesul a unsprezece oameni, toți angajați ai rețelei, deși nu li se divulgară numele până nu aveau să le fie înștiințate familiile. Singura de care Valerie știa cu siguranță era asistenta ei, Marilyn, care fusese una dintre cele două femei împușcate de lunetist în lobby. Valerie văzuse toată scena. În timp ce April vorbea cu tatăl ei, Valerie era la spitalul Bellevue, pentru examinare, iar Jack Adams la New York Presbyterian Hospital, la secția de traume, grav rănit.

April auzi ceva despre asta la ştiri. Reportajul spunea că Jack Adams fusese împuşcat la finalul operaţiunii cu ostaticii, în timp ce le ajuta pe femeile eliberate să iasă din clădire. Un lunetist îl împuşcase şi nimerise o arteră din picior. Îl identificară drept fostul pasator NFL devenit prezentator de sport şi spuseră că fusese acolo toată ziua, discutând cu echipele SWAT şi cu alte unităţi pentru situaţii de criză aflate la scena evenimentelor, oferind tot sprijinul posibil.

Restaurantul se închise deja, şi April îşi părăsi în sfârşit locul de veghe din faţa televizorului. Ea şi Mike păreau amândoi extenuaţi, de parcă ar fi fost ei înşişi în toiul evenimentelor. Putea doar să-şi imagineze cum se simţea mama ei şi încă aştepta să o sune când îi dădeau drumul din spital. April ar fi vrut să meargă la ea, dar Valerie îi spusese că nu se putea. Era totul mult prea haotic.

Valerie o sună în cele din urmă la ora două şi un sfert şi îi spuse că se afla într-o maşină a poliţiei, în drum spre apartamentul ei. Se terminase, clădirea era sigură, teroriştii erau morţi. Unsprezece ostatici fuseseră ucişi, dar ar fi putut fi mult mai rău. Fusese îngrozitor pentru toată lumea, însă nu se compara cu atacul din 11 septembrie. Şase teroriști amatori reuşiseră să pună stăpânire pe o reţea de televiziune şi aduseră doar haos şi moarte – nimic în folosul cauzei lor. Până şi propriul lor guvern era îngrozit de ce făcuseră.

Reţeaua înfiinţase deja studiouri de emisie la alte etaje pentru a-şi relua programele dimineaţa şi pentru a reveni la o oarecare normalitate – măcar aparentă.

– Ajung în cinci minute, îi promise April mamei ei. Avea să petreacă noaptea cu ea şi era recunoscătoare că acest lucru era posibil. Valerie ar fi putut foarte bine să se numere printre victime, la fel ca oricare dintre supravieţuitori. April fusese zdruncinată până în măduva oaselor şi rezistase doar mulţumită lui Mike.

– Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, spuse ea în timp ce încuie restaurantul respirând adânc aerul rece de afară. A fost cea mai groaznică zi din viaţa mea... dar şi cea mai bună în acelaşi timp... deoarece a supravieţuit.

Nu îndrăzni să-şi imagineze cum ar fi fost dacă teroriştii i-ar fi ucis mama. Se simţea atât de uşurată că nu o făcuseră! Mulţumesc că mi-ai fost alături, Mike.

Se purtase minunat cu ea şi o lăsase să vadă o latură a lui pe care nu şi-o imagina şi pe care n-ar fi văzut-o altminteri. O latură a umanităţii, a blândeţii şi a milei, atât de necaracteristică firii lui directe, reci şi uneori cam distante.

– Mă bucur că ţi-am putut fi alături, spuse el blând, în timp ce chemă un taxi. Şi el era extenuat. Păcat de Jack Adams, adăugă el pe când mergeau cu taxiul spre centru. Avea să o lase la mama ei, să petreacă noaptea împreună. A fost eroul meu în copilărie. Întotdeauna mi-am dorit să fiu ca el. Sper să supravieţuiască. Am auzit că-i un tip bun, şi se pare c-a fost un erou adevărat, ajutându-i pe oameni să iasă din clădire. Nu era obligat s-o facă.

April încuviinţă din cap. În clipa de faţă se gândea doar la mama ei, deşi îi părea rău pentru Jack Adams.

Mike o lăsă în faţa clădirii în care locuia mama ei, pe Fifth Avenue. April se oferi să plătească pentru taxi, dar el râse.

– Cred că mă descurc, spuse el, tachinând-o. Tu îi plăteşti facultatea copilului nostru, eu rezolv cu taxiul.

Ea zâmbi sfios când el aduse vorba despre copilul lor nenăscut. Era prima dată când atingeau acest subiect pe ziua aceea. Avuseseră alte lucruri pe cap.

– Batem palma, spuse ea, zâmbindu-i.

Nu era sigură că ar fi primit veşti de la el dacă n-ar fi fost povestea cu mama ei – şi nici el nu era. Avea nevoie de timp să se gândească la ce se întâmplase şi la ce îi aştepta. Încă nu se hotărâse dacă voia să se implice sau nu. Dar se bucura că îi fusese alături astăzi. Nu putuse să o lase să treacă singură prin toată agonia. April se întinse spre el şi îl îmbrăţişă.

– Mulţumesc, Mike. Astăzi ai fost un erou pentru mine şi, orice se va întâmpla, te iubesc pentru asta. N-aş fi reuşit fără tine.

– Doar ia-o uşor. Odihneşte-te! Ştiu că probabil n-o vei face, dar ar trebui să-ţi iei liber mâine. Astăzi a fost o zi al naibii de grea.

– Da, aşa e.

Ea încuviinţă din cap în timp ce el se întoarse în taxi. Îi făcu cu mâna, iar el plecă, lăsându-şi capul pe spate şi închizând ochii. Nu trecuse niciodată printr-o situaţie atât de grea, şi o admira enorm pe April pentru calmul, eleganţa şi autocontrolul ei.

April intră în clădire la scurt timp după mama ei. Valerie avea încă pe ea pantalonii roşii şi puloverul pe care îl purtase la emisiune în ziua aceea şi pantofii de casă pe care îi primise la spital, unde ajunsese desculţă. Când April o luă în braţe, încă tremura şi avea o pătură de spital peste umeri. April nu o mai văzuse niciodată pe mama ei în halul ăla: răvăşită, îngrozită şi atât de zdruncinată.

– Te iubesc, mamă, spuse April, plângând în timp ce o îmbrăţişa. Valerie nu reuşea decât să dea din cap şi să plângă în hohote, în timp ce fiica ei o ţinea în braţe. Trecuse printr-o situaţie îngrozitoare, aşteptând să fie împuşcată sau să moară în orice clipă într-o explozie. Era sigură că nu aveau să scape cu viaţă, şi mulţi dintre experţii aflaţi la faţa locului crezuseră acelaşi lucru, deşi n-o spuseseră public.

– Haide, la culcare, spuse April, dar mama ei se cutremură şi mai tare şi îi spuse din nou cât de tristă era din cauza lui Marilyn.

April o duse în dormitor, ca pe un copil, şi o dezbrăcă. O înveli bine şi stinse luminile, după care se aşeză lângă ea, încă îmbrăcată, peste cuvertură. O ţinu strâns în braţe, şi în cele din urmă Valerie adormi, sub efectul sedativului primit la spital. April rămase trează ore întregi, privind-o şi mângâind-o pe păr, atât de recunoscătoare că supravieţuise. Nu putea să nu se gândească şi la Mike şi la copilul lor. Măcar ştia acum că pruncul ei avea un tată rezonabil, cu o inimă bună, chiar dacă nu îşi dorea copii. Acum, fiindcă fusese la un pas de a-şi pierde mama, copilul i se părea şi mai mult un cadou.

Misterioase erau căile destinului. Mama ei fusese cruțată, în timp ce alții muriseră. Iar ea urma să aibă un copil cu un străin. În clipa de față, în timp ce își îmbrățișa mama, știa un singur lucru: se simțea foarte ușurată. Și, pe când cerul devenea de un gri pal, într-o dimineață rece de decembrie, April adormi liniștită lângă mama ei.

capitolul 8

Mulțumită calmantului pe care i-l dăduseră la spital, Valerie se trezi în dimineața următoare abia la unsprezece. April anunțase la restaurant că avea să ajungă mai târziu și acum stătea liniștită în bucătărie, bând o ceașcă de ceai și citind ziarul, când intră mama ei, în cămașă de noapte, în continuare palidă și zdruncinată. Pat și Maddie sunaseră ca să vadă cum se simțea și April le promisese că o va pune să-i sune când se trezea.

– Cum te simți, mamă? o întrebă April, în continuare îngrijorată.

Dar, oricum s-ar fi simțit, supraviețuise. Asta conta.

– De parcă am trăit un adevărat coșmar, spuse și se așeză la masa din bucătărie și se uită peste ziar.

Pe prima pagină erau fotografii cu femeile eliberate ieșind în fugă din clădire. Erau și imagini cu bărbații ostatici ieșind din clădire, părând panicați, înconjurați de membrii echipelor SWAT. Valerie privi o fotografie cu Jack Adams și își aminti că o protejase de lunetist, ca să o scoată din lobby. Se dădeau detalii despre rănile lui și scria că se afla în continuare în stare critică, dar momentan stabilă.

– A fost un coșmar, aprobă April, încă afectată. A fost cea mai lungă zi din viața mea, să aștept să aflu dacă mai trăiești sau nu.

– Îmi pare rău. Ce groaznic! Unde erai?

– La restaurant. Am stat toată ziua lipită de televizorul din bucătărie. Mike Steinman a fost cu mine. M-a sunat să mă avertizeze înainte să se difuze știrea. Auzise

despre asta la ziarul unde lucrează. Apoi a venit la restaurant şi-a stat cu mine până a aflat că eşti în siguranţă. El m-a adus aici noaptea trecută.

– Ei bine, ce turnură interesantă au luat lucrurile, spuse mama ei ridicând o sprânceană. Credeam că n-ai mai primit nici o veste de la el de ceva vreme.

– N-am mai primit. Dar m-a sunat să-mi spună despre tine. După care a venit la restaurant. Bănuiesc că, în ciuda nebuniei şi a nevrozei generate de această sarcină şi a faptului că-mi urăşte restaurantul, e un tip drăguţ. Ieri s-a purtat foarte frumos. Mă bucur să ştiu că are suflet, chiar dacă nu-mi mai dă nici un semn de viaţă de acum înainte.

– Sunt sigură că aşa-i, spuse mama ei oftând. O durea fiecare centimetru din corp. Stresul din ziua anterioară şi trauma prin care trecuse îşi spuseseră cuvântul. Se simţea de parcă ar fi avut o mie de ani. Ştii ce s-a întâmplat cu Jack Adams? întrebă ea îngrijorată.

– N-am ascultat ştirile. N-am vrut să te trezesc. Apropo, tata şi Maddie te-au sunat. Le-am spus că-i suni când te trezeşti.

Bob Lattimer, şeful reţelei, sună la scurtă vreme după aceea. Voia să se asigure că Valerie era în regulă. Îi spuse că aveau să încerce să revină la grila normală în ziua următoare, dacă era în stare. În ziua aceea, majoritatea difuzărilor erau reportaje speciale de ştiri. Aşa puteau să cureţe cele două etaje preluate de atacatori şi lobby-ul.

După ce termină de vorbit cu el, Valerie merse în sufragerie şi porni televizorul. Erau ştiri pe toate canalele, reportaje speciale, şi, în timp ce schimba canalele, văzu imagini cu Jack Adams luat de ambulanţă, apoi o ştire live cu acesta pe patul de spital, părând slăbit, dar zâmbind. Insista că nu fusese un erou, ci că doar făcuse tot ce putuse, ceea ce, spunea el, nu fusese prea mult oricum. Mai spuse că piciorul îi era în regulă, chiar dacă circula un zvon răutăcios cum că nu avea să mai joace ca pasator în sezonul acela. Insistă că zvonul nu era adevărat, şi reporterul râse. Reveniră apoi la o filmare din studio, şi prezentatorul repetă că Jack fusese un erou,

ajutând femeile să iasă din clădire. Glumiră pentru o clipă că nu era deloc surprinzător că Jack Adams le escortase pe femei afară din clădire, din moment ce nu era deloc un secret faptul că îi plăceau foarte mult femeile și că fusese un afemeiat în timpul carierei lui în NFL – și probabil încă era. Toți cei din studio râseră, și Valerie se bucura să afle că supraviețuise. Chiar fusese un erou pentru ea când încercase să o protejeze de lunetist, în lobby. Voia să-i trimită flori sau șampanie sau ceva ca să-i mulțumească, și se întrebă în ce spital era internat. Sună la rețea câteva minute mai târziu și află că era la New York Presbyterian Hospital.

Vorbi cu April, care avu o idee mai bună.

– De ce nu-i trimiți ceva gustos de mâncare? A fost de câteva ori la restaurant, pot să aflu ce-i place. Dacă-mi amintesc bine, cred că-i place friptura noastră din carne tocată. Îi putem trimite și niște pui cu piure. Și i-o încălzește cineva acolo la microunde.

Li se păru o idee grozavă, amândurora, și April sună la restaurant să facă toate aranjamentele.

După aceea, Valerie telefonă familiei lui Marilyn să le transmită condoleanțe. Erau cu toții devastați. Grozăviile zilei de ieri deveniră și mai reale pentru ea și propria-i supraviețuire li se păru cu atât mai miraculoasă amândurora. Mama lui Marilyn îi spuse cu lacrimi în ochi că mersese la apartamentul ei să ia cățelușul Yorkshire pe care i-l dăruise Valerie lui Marilyn în emisiunea de Crăciun și că avea să-l păstreze. Moartea tragică a lui Marilyn avea să facă fragmentul acela incredibil de emoționant.

Valerie își petrecu restul zilei acasă, în halatul de baie, relaxându-se și odihnindu-se, înainte să se întoarcă la serviciu, în ziua următoare. Nu avea nici un motiv să nu o facă, din moment ce nu fusese rănită, dar, când April plecă înapoi la restaurant, încă arăta foarte zdruncinată și tristă din cauza lui Marilyn. April îi promise că îi aduce și ei niște mâncare. Un ospătar luase deja un taxi spre New York Presbyterian Hospital cu pachetul cu mâncare pentru Jack și cu un mesaj din partea mamei ei.

Cele două femei se îmbrățișară înainte ca April să plece din apartament. Nu îi plăcea să o lase pe mama ei singură nici măcar un minut, dar trebuia să verifice cum mergeau lucrurile la restaurant.

Îl sună pe Mike din taxi. Acesta părea ocupat când îi răspunse.

– Prost moment? întrebă ea cu grijă.

– Nu. Doar că am un termen-limită, și departamentul de știri a luat-o razna azi. Îți dai seama, după ziua de ieri.

– Voiam doar să-ți mulțumesc din nou că mi-ai fost alături.

Avea o voce blândă, iar el zâmbi.

– Mă bucur c-am putut fi acolo. Cum se simte mama ta azi?

– E destul de zdruncinată. Și eu la fel, deși nici măcar n-am fost acolo. Asistenta ei e una dintre victime, și e foarte tristă și din cauza asta.

– Tu te simți bine?

Nu întrebă direct despre copil, dar ea știa la ce se referea.

– Sunt bine.

Îi părea rău pentru toată situația prin care trecuseră. Fusese tulburătoare chiar și pentru el, și nici măcar nu o cunoștea pe mama ei. Era șocant să audă că muriseră unsprezece oameni.

Lui April îi veni o idee, dar nu știa cum avea să reacționeze.

– Familia mea cinează la restaurant în Ajunul Crăciunului. Ești bine-venit să ni te alături, dacă vrei. Nu știu dacă ți-ar plăcea sau nu.

Nu voia să-l forțeze, dar se simțea mai apropiată de el acum și destul de curajoasă cât să-l întrebe, după timpul petrecut împreună în ziua dinainte, așteptând să primească vești despre mama ei.

– Ți-am spus, nu țin sărbătorile. Erau un coșmar în familia mea când eram copil. Părinții mei erau tot timpul beți și se ciomăgeau reciproc, așa că prefer să mă prefac că nu există. Dar mersi oricum.

– Înțeleg, spuse ea încet.

Nici măcar nu-și putea imagina cum era să crești într-o familie ca a lui. Nu era de mirare că nu voia copii. Să fii copil în lumea lui fusese destul de rău.

– Te sun după sărbători, promise el, sau înainte, dacă am nevoie de mâncare tradițională, spuse el și râse.

Începuse să priceapă sensul restaurantului ei și de ce era atât de îndrăgit. Nu era Alain Ducasse sau Taillevent, pe care probabil ar fi putut să le reproducă fără probleme, dar, din anumite puncte de vedere, era ceva mult mai bun, și acum înțelegea mai bine de ce. Oferta ei răspundea unei nevoi reale a clienților ei. Era mâncare reală pentru o viață reală, cum îi zisese chiar ea – și cea mai bună, pe deasupra.

– Sună-mă dacă ai nevoie de clătite, îi aminti ea. În cazuri de urgență, facem și livrări la domiciliu. Îi spuse că tocmai îi trimiseseră mâncare lui Jack Adams din partea mamei ei. Se pare c-a ajutat-o să iasă din clădire. Atunci l-au împușcat.

– Am înțeles că a fost rănit destul de grav, comentă grav Mike.

Li se păru amândurora incredibil că Valerie scăpase fără să fie rănită. Cu siguranță că era traumatizată și reportajele de știri spuseseră că ostaticii fuseseră avertizați că s-ar putea să sufere de stres posttraumatic pentru o perioadă lungă de timp, dar măcar fizic era bine.

– Mă bucur că mama ta e în regulă, repetă Mike, apoi îi zise că trebuia să se întoarcă la lucru înainte să își depășească termenul-limită. Îi spuse că va suna curând, dar ea nu știa dacă chiar avea să o facă. Măcar păreau prieteni acum. Era și asta ceva, ținând cont de circumstanțe. Era aproape de necrezut că fuseseră vreodată iubiți, chiar și pentru o noapte.

Ce bine era să fie din nou la restaurant, să se implice din nou în lumea ei, pe care o cunoștea atât de bine! Ziua dinainte fusese un coșmar atât de mare, că îți venea greu să crezi că se întâmplase cu adevărat. Toată lumea o întrebă de mama ei, și April se asigură că mâncarea îi fusese trimisă lui Jack Adams la spital. Ospătarul care i-o dusese îi spuse că acesta fusese încântat și că încă

arăta destul de şubred. I se făceau transfuzii, dar Jack îi spusese ospătarului că friptura de carne tocată a lui April şi piureul ei de cartofi făceau cât zece transfuzii şi râsese. Era înconjurat de doctori, de asistente medicale şi de o echipă de ştiri, dar totuşi îl lăsaseră pe ospătar să intre. Ştia că mama ei avea să se bucure.

– Îi mai trimitem mâine, le spuse April angajaţilor ei din bucătărie, după care se întoarse la treabă, organizându-şi bucătăria.

Nu prea mai aveau materie primă, aşa că trebuia să meargă la piaţa de peşte. Şi, în câteva zile, de Crăciun, trebuia să pregătească rulade speciale şi budincă cu prune. O aştepta o săptămână plină. Uită complet de Mike, de copil şi chiar şi de tragedia din ziua trecută în timp ce fugea de colo-colo prin bucătărie, verificând totul la viteză maximă. Era în toane bune şi fericită să se întoarcă la lucru. O sună pe mama ei târziu în după-amiaza aceea, să vadă cum se simţea, dar aceasta nu-i răspunse. April nu se îngrijoră, ci presupuse că dormea. Era bine pentru ea. Apoi se apucă să pregătească cina. „April in New York" era plină până la refuz.

Valerie se simţi puţin slăbită când îşi îmbrăcă blugii, un pulover şi o jachetă trei sferturi şi plecă din casă în după-amiaza aceea, cu un taxi. Plănuise să rămână acasă şi să se odihnească, dar, cu cât se gândea mai mult, cu atât îşi dădea mai mult seama că voia să-i mulţumească lui Jack Adams în persoană pentru ce făcuse. Nu era sigură când anume fusese împuşcat, dar îşi aminti că o protejase de lunetist ca să ajungă la uşa principală şi să iasă din clădire. Era încă palidă când coborî din taxi în faţa spitalului. Se machiase foarte discret, lucru rar pentru ea, dar arăta drăguţ oricum.

Alan Starr, mediumul, o sunase în după-amiaza aceea şi îşi ceruse scuze că nu văzuse atacul terorist în cărţi. Îi spuse că uneori se mai întâmpla, dar, ca toţi ceilalţi, era recunoscător că supravieţuise.

Jack se afla într-un apartament de la etajul VIP privat al spitalului şi era păzit de poliţişti, pentru orice

eventualitate. Nu fusese amenințat, dar șeful poliției voia să facă tot posibilul pentru el și îl vizitase în persoană în dimineața aceea. Jack semnase autografe pentru copiii și nepoții acestuia și îi mulțumise că îi salvase viața când fusese împușcat în arteră.

Când Valerie bătu la ușă, Jack se odihnea și era singur în cameră. Unul dintre polițiștii de la intrare o recunoscu imediat. Îi spuse că soția lui era dependentă de emisiunea ei și că avea toate cărțile ei, dar nu îndrăzni să-i ceară un autograf. Știa că fusese ținută ostatică în urmă cu o zi. Încă arăta destul de zdruncinată.

– Bună, spuse ea, vârându-și capul pe după ușă.

Jack se uita la televizor și părea pe jumătate adormit. Îi injectaseră ceva pentru durere nu cu mult timp în urmă, dar era destul de treaz cât să o recunoască. Zâmbi imediat ce-i văzu chipul.

– Pot să intru sau e un moment prost?

– Nu, e în regulă. Mulțumesc pentru mâncare, spuse el, chinuindu-se să se ridice puțin, iar ea îi spuse să n-o facă, să rămână așa cum era. Îi promise că nu va sta mult. Nu mi-am dat seama că April e fiica ta. E localul meu favorit, spuse el, și vorbea serios.

– Și-al meu. Cum te simți?

– Destul de bine. M-am rănit la spate cu două luni în urmă, și-a fost mai rău ca acum. Mă simt doar puțin amețit de la medicamente. Piciorul nu-i chiar așa rău. Și calmantele sunt tari. Tu?

– Sunt bine. Doar puțin slăbită. A fost o zi îngrozitoare. Am venit să-ți mulțumesc personal că m-ai ajutat să ies. Ai dat dovadă de mult curaj, și-mi pare rău că ai fost împușcat.

O spuse cu admirație, și el zâmbi. Auzise asta toată ziua, și toate asistentele de pe palier se băteau să-l îngrijească. Era pe mâini bune.

– E-n regulă. Voi fi bine, spuse el, încercând să pară vesel. Apoi schimbă subiectul. În ziua în care ne-am întâlnit în lift n-am știut că era ziua ta până n-am văzut la știri. Îmi cam plângeam de milă în ziua aia. Era și ziua mea și eram terminat din cauza herniei de disc.

– Spatele tău nu arăta deloc bine. Chiar mi-a părut rău pentru tine. Cum te simţi acum?

– În regulă. O să merg în cârje o vreme, din cauza piciorului. La naiba, de la ziua mea de naştere am început să mă dezmembrez. Râse din nou. Am ajuns la cincizeci de ani, şi de-atunci am luat-o la vale. Auzise la ştiri câţi ani împlinise, aşa că ştia că era mai în vârstă ca el, dar nu ar fi zis. După părerea lui, arăta grozav şi nu părea atât de în vârstă cât să aibă o fiică de seama lui April. Chiar şi după evenimentele din ziua precedentă şi cu machiajul ăsta discret, credea că arăta grozav.

– Te rog nu-mi vorbi despre zile de naştere. Întotdeauna am ţinut-o pe a mea secretă şi anul ăsta au dat sfară-n ţară la radio şi la televizor. Am fost la un pas de infarct când am auzit. Apoi oftă. Dar, cumva, după ziua de ieri, nu mai pare aşa important. Suntem norocoşi că am rămas în viaţă. Faptul că atât de mulţi nu supravieţuiseră îi dezmetici pe amândoi. Astăzi nici măcar nu-mi pasă câţi ani am.

Şi vorbea serios.

– Mda, nici mie, şi mă gândesc că, dacă i-am supravieţuit unui lunetist, ar trebui să fiu în regulă de acum înainte. În noaptea aniversării mele de naştere mi-am zis că-s cam uzat.

– Şi eu. Zâmbi. Nu vreau să te epuizez, spuse ea politicos, pentru că el părea obosit. Avea cearcăne, două linii intravenoase în braţe şi o maşinărie pentru calmante. Nu mai era pe lista pacienţilor în stare critică, dar cu siguranţă nu se recuperase încă şi fusese la un pas de moarte în noaptea precedentă. Voiam doar să-ţi mulţumesc personal.

– Chiar apreciez asta, Valerie, spuse el, rostindu-i numele pentru prima dată. Şi, în timp ce se ridică, ea îşi dădu seama ce înalt era. Era un bărbat puternic, bine făcut. Mulţumesc din nou pentru mâncare. De ce nu cinăm cândva la restaurantul lui April? Mă trimit acasă de Crăciun, în câteva zile.

– M-aș oferi să-ți gătesc, spuse ea apropiindu-se de pat, și el îi zâmbi, dar știu doar să aranjez masa, nu și să o prepar. April e bucătarul familiei, nu eu.

– Eu gătesc destul de bine, dacă mai pot sta pe picioare când ies de aici. Cred că cel mai bine mizăm pe restaurantul lui April. Te sun peste câteva zile. Mulțumesc mult c-ai trecut pe aici.

– Mulțumesc mult că m-ai salvat, spuse ea, cu o expresie serioasă pe chip și cu lacrimi în ochi. Credeam c-o să murim.

El se întinse, o apucă de mână și i-o strânse cu o expresie la fel de serioasă.

– N-aveam de gând să las să se întâmple asta, ție sau oricui altcuiva, nu dacă puteam s-o împiedic. Acum ești în siguranță, o liniști el, iar ea încuviință din cap și își șterse lacrimile de pe obraji.

Încă era foarte emotivă după ziua precedentă și după moartea asistentei ei. Și Jack era trist din cauza lui Norman, tânărul producător asociat al emisiunii sale, care se numărase printre cele unsprezece victime. Tragedia lovise chiar în ograda lor. Pentru ei, victimele nu erau doar niște nume, ci oameni pe care îi cunoscuseră și la care ținuseră.

– Îmi pare rău. Încă sunt oarecum zdruncinată după ziua de ieri, spuse Valerie cu voce tremurătoare.

– Da, și eu, recunoscu el și îi zâmbi din nou. Avea ceva tare liniștitor. Ai grijă de tine, spuse el, părând sincer și îngrijorat.

– Așa voi face. Și tu. Vrei să-ți mai trimit mâncare mâine?

Era tot ce-i putea oferi, deși erau aranjamente florale peste tot. Alte câteva zeci fuseseră trimise spre alte secții și saloane.

– Mi-ar plăcea. Sunt dependent de plăcinta cu mere a lui April, dacă are. Vafe, pui fript. Avea o poftă de mâncare sănătoasă și îi zâmbea. Mersi că ai venit, Valerie. Ai grijă de tine. Nu te întoarce la serviciu prea repede.

– Glumeşti? Râse. Înregistrez din nou mâine. Am un alt episod de Crăciun de făcut, pentru emisiunea de seară.

– Eu sunt liber până începe Super Bowl. Mort sau viu, mă vor în direct din Miami.

Era întotdeauna apogeul anului ca prezentator de sport, aşa cum fusese şi pe vremea când juca fotbal.

– Să te odihneşti şi tu, spuse ea şi se îndreptă spre uşă zâmbind.

Îi era recunoscătoare şi simţea că exista o legătură specială între ei. Îi datora viaţa. Şi ştia că îşi făcuse un prieten nou. Era un tip degajat, şi îi plăcea prezenţa lui. Nu era seducător sau romantic, nu cu ea. Ci doar prietenos şi cald, şi era chiar drăguţ să vorbeşti cu el.

– Ai grijă de tine, Jack, îi spuse ea făcându-i cu mâna, apoi ieşi din cameră, iar el rămase gândindu-se la ea.

– Părea o femeie drăguţă şi diferită de cum se aşteptase el. După tot ce auzise şi văzuse despre ea la televizor, se aşteptase să fie fandosită şi încordată, şi nu era deloc aşa. Era amuzantă, isteaţă şi deloc pretenţioasă, în pofida faimei. Şi mult mai drăguţă şi mai cu picioarele pe pământ decât se aşteptase el.

Valerie auzise întotdeauna despre el că era un afemeiat, dar ei nu îi lăsase o asemenea impresie. I se păruse doar un ursuleţ de pluş mare, drăgălaş, cu un simţ al umorului grozav şi cu mai mult tupeu decât oricine altcineva la care se putea gândi. Şi, în timp ce Valerie se întoarse la apartamentul ei, iar el adormi la loc, ambii se gândiră ce drăguţ era să ai un prieten nou, oricât de neaşteptat. Evenimentele din ziua precedentă creaseră o legătură specială între ei. Supravieţuiseră amândoi unei situaţii de neimaginat.

Valerie o sună pe April din taxi şi-i spuse ce să-i trimită lui Jack în ziua următoare. April era surprinsă că mama ei ieşise din casă, dar Valerie îi spuse că voise să îi mulţumească personal lui Jack Adams, şi April îl consideră un gest drăguţ. Nu o surprindea, căci mama ei fusese întotdeauna foarte atentă. După ce închiseră, Valerie se întrebă dacă Jack chiar avea să o invite la cină

la restaurantul lui April. Probabil că avea o grămadă de alte lucruri de făcut și femei care stăteau la coadă pentru atenția lui, dar îl plăcea și spera s-o sune. Ar fi fost distractiv să ia cina cu el. Și, chiar dacă nu suna, îi era oricum recunoscătoare. Le datora propria viață lui și echipei SWAT – la fel ca mulți alții. Acum, fiecare secundă îi părea prețioasă și lumea nu i se păruse niciodată mai frumoasă. Se dădu jos din mașină, lăsându-i șoferului un bacșiș gras. Îi zâmbi portarului și se întoarse în apartamentul ei, care i se părea acum de două ori mai frumos. Aprecia și vedea viața cu alți ochi. Acum, că supraviețuise zilei precedente, avea o nouă percepție asupra vieții. Se simțea ca de cincisprezece ani, indiferent de ceea ce scria pe permisul ei de conducere. Cifrele păreau complet irelevante acum. Trăia!

capitolul 9

În dimineața de Ajun, Valerie se duse la o slujbă de comemorare pentru Marilyn. Se ținuseră mai multe și pentru alții care fuseseră mai puțin norocoși decât ea și decât Jack. Cele întâmplate li se păreau acum mult mai reale.

Jack nu putuse participa la slujba pentru Norman Waterman, tânărul producător asociat pe care îl plăcuse atât de mult, ucis la rândul lui. Dar îi trimisese familiei acestuia o scrisoare lungă și sinceră vorbind despre cât de bun fusese Norman și cât îl admirase și ce pierdere enormă era pentru toți.

Când ajunse acasă după slujbă, Valerie se gândi la Marilyn, la ce persoană minunată fusese și cât de dor avea să-i fie de ea. Era greu de crezut că muriseră cunoscuți de-ai lor. Toată ziua îi fu umbrită de tristețe.

Spre surprinderea lui Valerie, Jack o sună când ieși din spital. Îl externaseră în dimineața aceea, și o sună după-amiaza să-i ureze „Crăciun fericit" și să-i mulțumească pentru toate mesele primite de la April. Îi spuse că fiul lui venise de la facultate și stătea cu el și avea

şi o asistentă să îl ajute. Era încă în cârje, dar îi zise că se descurca binişor. O invită la cină la restaurantul lui April în ziua de după Crăciun. O întrebă dacă ar fi preferat să meargă altundeva, dar căzură amândoi de acord că April avea cea mai bună mâncare din oraş şi o atmosferă frumoasă şi relaxată care li se potrivea amândurora. Îi spuse că rămânea să se întâlnească peste două zile şi că avea să o ia de acasă şi să meargă apoi împreună în oraş. Îşi dădură seama că locuiau la doar câteva străzi distanţă, şi el îi spuse că avea să treacă pe la ea la opt. Valerie era încântată când închise.

Şi April fu uluită să primească un apel de la Mike cu doar trei ore înainte ca familia ei să vină la restaurant pentru cina din Ajunul Crăciunului. Aveau multe de sărbătorit anul acesta!

– Probabil sună nebunește și foarte nepoliticos, spuse Mike, uşor jenat, dar mă deprim foarte tare de sărbători. Cred c-am nevoie de mâncare tradiţională.

Faptul că petrecuseră împreună ziua cu atacul terorist şi că o sprijinise le deschisese o uşă spre prietenie. Şi el nu ştia cum să-i spună, dar, dincolo de mâncare, voia să o cunoască mai bine ca amică.

– Vrei să-ţi trimit ceva? îl întrebă April, zâmbind. Ce ţi-ar plăcea?

– De fapt, mă gândeam la invitaţia de-a lua cina cu familia ta. Mi-ar plăcea să vin, dacă pot să mănânc clătite la cină.

Ea râse de sugestia lui şi-i spuse că ar fi încântată să li se alăture.

– Mi-ar plăcea să o cunosc pe mama ta, după ce-am petrecut o zi întreagă cu tine îngrijorându-mă pentru ea. Crezi că se supără dacă vin şi eu?

– Chiar deloc, spuse ea degajat, nevrând să-i spună că aşteptau cu disperare să-i arunce o privire bărbatului care era tatăl copilului ei, dar cu care nu avea nici o relaţie.

Era o situaţie nebunească. Trebuia să le amintească părinţilor ei să nu-i spună nimic care să-l facă să se jeneze. Se gândi că era chiar curajos din partea lui să vină.

Nu era nicicum confortabil să-i întâlnești pe părinții femeii pe care ai lăsat-o însărcinată, dar pe care nu o iubești, cu care nu ai nici o relație și cu care nici măcar nu vrei să ai un copil. Era impresionată și curioasă de motivul real pentru care o sunase.

– Vorbești serios cu clătitele? întrebă ea, neștiind sigur dacă glumea sau nu.

– Categoric, spuse el. De obicei, mă pun în poziție fetală în Ajunul Crăciunului și rămân așa până la Revelion. Ăsta-i un pas mare pentru mine. Dar nu vreau să mănânc preparate tradiționale și să-mi șochez prea tare organismul. Așa că nu irosi mâncarea pe mine. Eu sunt Grinch[1] originalul. Clătitele ar fi grozave.

– Dorința dumneavoastră mi-e poruncă, domnule Steinman. Un teanc din cele mai bune clătite cu zer vor fi pe farfuria dumneavoastră. Fără budincă de prune!

– Bine. La ce oră?

– La opt.

– Mersi că mă lași să apar neinvitat la cina ta în familie. Cred că sunt și curios. Bănuiesc că ai tăi știu despre mine, spuse el precaut, puțin emoționat.

Nu voia să-l mintă. Era evident că știau.

– Știu. Dar au reacționat destul de bine. N-o să se ia nimeni de tine.

– Frumos din partea lor. Eu aș fi făcut-o în locul lor, spuse el cu sinceritate.

– Presupun că se gândesc că suntem niște alcoolici nerușinați care au primit ce meritau, îl tachină ea, și el râse.

Îi plăceau multe lucruri la ea și îi plăcuse și noaptea aceea pe care o petrecuse în pat cu ea, sau cel puțin ce-și amintea din ea. O fi fost el beat, dar nu era nici chior, nici prost. Era o fată inteligentă, sexy, frumoasă, de-a dreptul fermecătoare, chiar dacă rămăsese însărcinată. Încă nu o iertase pentru asta – sau pe soartă –, dar ar fi fost bine să poată fi prieteni. Ea nu părea să vrea mai mult de-atât. Și momentan îi convenea și lui, chiar dacă

[1] Referire la personajul creat de Dr. Seuss, eroul cărții pentru copii *How the Grinch Stole Christmas* (n.red.)

era singurul lucru OK. Nu își permitea să se gândească încă la bebeluș, și poate că nu avea s-o facă niciodată. Era prea mult pentru el. Fiecare lucru pe rând. Mai întâi April. Apoi avea să se ocupe și de restul. Îl uimea faptul că nu voia nimic de la el și că era independentă și tupeistă în circumstanțele date. Era unul dintre lucrurile care îi plăceau la ea, și începea să creadă că ideea ei de a pune și mâncare tradițională în meniu nu fusese chiar atât de rea. Era exact ce-și dorea el acum, nu o cină la un restaurant de trei stele. Îi plăcea ideea că se putea îndopa cu clătite în Ajunul Crăciunului –, la fel ca mulți alți oameni pentru care sărbătorile erau o perioadă dificilă. În sfârșit pricepuse mesajul ei. Mai bine mai târziu decât niciodată.

April îi sună pe tatăl și pe mama ei înainte ca aceștia să ajungă, să-i avertizeze că avea să fie prezent și Mike și să-i roage să nu spună nimic despre bebeluș sau despre situația lor. Ambii părinți considerară că faptul că venea la cină era un semn că existau șanse să se implice în vreun fel, dar nici unul dintre ei nu îndrăzni să o spună. Știau cât de sensibilă era April în legătură cu asta și nu voiau să o supere. Dar erau amândoi nerăbdători să îl cunoască și să vadă ce părere își făceau despre el. Pat le avertiză pe Maddie și pe fete în drum spre restaurant să fie și ele atente. Toate îi promiseră că așa vor face.

Pat și trupa lui sosiră primii, iar Valerie ajunse câteva minute mai târziu. Arăta mai bine, dar era încă obosită după chinul groaznic prin care trecuse. Pat și Maddie o îmbrățișară și îi spuseră ce fericiți erau să o vadă; la fel și fiicele lor. Ar fi putut fi un Crăciun cu totul diferit dacă ea și ceilalți ostatici n-ar fi fost salvați. În ziua aceea se ținuseră slujbe pentru mulți dintre cei care nu supraviețuiseră și aveau să se mai țină toată săptămâna următoare. Știrile despre incident te aduceau imediat cu picioarele pe pământ.

Tot grupul era foarte binedispus când se așeză la masă, și exact atunci sosi și Mike, îmbrăcat într-un blazer și cu cravată, arătând foarte serios și respectabil. Intuise bine

că trebuia să se îmbrace frumos pentru cină. Valerie fu prima care îi întinse mâna și îi zâmbi larg.

– Mulțumesc mult că ai stat cu April în ziua aceea îngrozitoare.

Mike îi zâmbi la rândul lui și fu uluit de cât de frumoasă era și de cât de tânără părea, mai mult decât pe micul ecran. Părea o vedetă adevărată, și observă rapid asemănarea cu April, chiar dacă aveau stiluri diferite. El prefera lookul natural al lui April, dar și mama ei arăta încântător.

– Mă bucur că sunteți bine. A fost o zi dată naibii, spuse Mike cu o compasiune evidentă, după care dădu mâna cu Pat și cu Maddie, care îl salutară călduros, apoi le salută pe fete.

April îl așezase între ea și Annie. Se gândi că ar fi fost prea mult să-l așeze lângă oricare dintre părinții ei, care poate n-ar fi rezistat fără să-i pună întrebări înțepătoare, în pofida rugăminții ei. Dar Mike părea să se simtă foarte bine cu ei. Erau oameni buni, și el se simțea în largul lui.

Vorbi cu Annie despre MIT și cu Heather despre facultățile la care aplicase. Purtă o conversație interesantă cu tatăl ei despre istoria medievală, despre care părea să știe foarte multe, și pălăvrăgi amiabil cu mama ei, iar cu Maddie vorbi despre diverse subiecte, și toți îl tachinară când fu servit cu clătite în loc de tradiționalele mâncăruri: friptură de vită și budincă Yorkshire. Lui îi plăcură însă atât de mult clătitele că mai comandă o porție și le mâncă pe toate. Și, ca de obicei, vinurile alese de Jean-Pierre fură excelente. Până la sfârșitul cinei, toată lumea își păstră buna dispoziție, iar, Mike hotărî să comande o ruladă de Crăciun, și o mâncă pe toată. Se îmbuibă ca un porc și se gândi că membrii familiei lui April erau cei mai drăguți oameni pe care-i cunoscuse vreodată. Tatăl ei chiar îl mustrului pentru recenzia proastă pe care i-o făcuse restaurantului, și Mike recunoscu faptul că era foarte jenat de ea.

– Am fost un nemernic, mărturisi el numaidecât. Pur și simplu, n-am înțeles ce face ea de fapt. Mi-am dat

seama din CV-ul ei că e un bucătar grozav şi că are o pregătire bună şi m-am gândit că nu-şi valorifică întregul potenţial. De fapt, ideea ei e pur şi simplu genială. Uite ce-am mâncat eu! Arătă înspre firimiturile de clătite îmbibate în sirop de arţar. Tânjise după ele, şi recunoscu şi că piureul ei de cartofi şi pastele cu trufe albe erau cele mai bune din lume. O să mă revanşez într-o zi, îi promise Mike tatălui ei, care părea să se fi domolit, în timp ce beau şampanie şi serveau desertul.

Unii mâncară ruladă de Crăciun, ceilalţi – budincă cu prune. Ambele fete comandară s'mores.

După cină, Jean-Pierre îi oferi tatălui lui April un pahar de coniac, şi Mike acceptă şi el unul. Cei doi bărbaţi se înţelegeau mult mai bine decât se aşteptase April, iar mama ei îşi puse un braţ pe după umerii ei, o îmbrăţişă şi îi şopti:

– Îmi place de el.

April îi şopti la rândul ei:

– Şi mie îmi place mult. Şi, când Mike se duse la baie, ambele ei surori recunoscură că era drăguţ. Asta nu însemna că aveau să sfârşească împreună, dar măcar nu greşise chiar de tot când se culcase cu el, doar că făcuse totul în pripă.

Se despărţiseră abia după miezul nopţii, când în restaurant încă mai erau clienţi. Mike le mulţumi tuturor că îi permiseseră să li se alăture. Deşi nu le-o spuse, fusese cel mai frumos Ajun din viaţa lui. Îi plăcea pe toţi. Înainte ca Valerie să urce în taxi, April îi spuse mamei ei că Jack Adams urma să vină la cină în ziua de după Crăciun, aşa că probabil starea lui se ameliorase.

– Ştiu, zise Valerie şi-i zâmbi. Vom cina împreună. M-a sunat azi. Încă merge în cârje, dar spune că se simte bine. O pune pe seama piureului tău de cartofi şi a fripturii de vită.

Râse, iar April păru surprinsă.

– Te-a invitat la cină? Ce drăguţ din partea lui!

Nu-i spuse că Jack apărea de obicei cu fete de cel puţin două ori mai tinere ca el. Era evident că ei doi se împrieteneau după ce o salvase de teroriştii. După ce urcară

toți în taxiuri, April se întoarse înăuntru. La bucătărie, totul era sub control, așa că urcă în apartament.

Mike o sună chiar când se băga în pat. Părea relaxat și fericit; nu semăna deloc cu Grinch.

– Îți mulțumesc pentru o seară minunată. Și cred că familia ta este grozavă. Toți s-au purtat foarte drăguț cu mine, deși nu erau obligați s-o facă. Puteau să fie foarte enervați.

– Nu sunt. Și ei te-au plăcut, spuse ea cu sinceritate. Heather crede că ești „sexy", adăugă ea și râse tare.

– Eu cred că mama ta e „sexy". Arată incredibil.

Bănuia că primise ceva ajutor, dar rezultatele erau grozave. Arăta cu cincisprezece ani mai tânără decât era. Și îi plăcuse și pe Pat și pe Maddie. Îi plăcuse pe toți. Erau inteligenți, interesanți, se purtau drăgăstos unii cu ceilalți și, evident, se simțeau bine împreună. Era ușor de înțeles de ce April îi iubea așa mult și era la fel de evident că și ei o iubeau pe ea. Și îl primiseră cu căldură în mijlocul lor.

– Ai vrea să cinăm împreună într-o zi? întrebă el din senin, luând-o pe April prin surprindere. Singura problemă e că restaurantul tău a devenit localul meu preferat, deci nu știu unde altundeva am putea merge. Îți place mâncarea chinezească?

– La nebunie, spuse ea, încântată.

– Mă gândesc eu la ceva. Sau poate thailandeză. Vedem. Ce zici de săptămâna viitoare?

– Când vrei tu.

– Perfect. Noapte bună, April. Crăciun fericit, spuse el și, pentru prima dată de ani de zile, vorbea serios.

– Crăciun fericit, Mike.

Zâmbi când închise. Era chiar distractiv dacă te gândeai că era deja însărcinată în luna a patra, îi purta copilul în pântece și tocmai o invitase la prima lor întâlnire. Iar ea era încântată.

În ziua de după Crăciun, la ora stabilită, Jack apăru în fața clădirii lui Valerie într-un Cadillac Escalade, cu șofer. Stătea pe bancheta din spate, și ea urcă lângă el. Jack purta o haină lungă din piele de oaie și un pulover

pe gât, iar ea se îmbrăcase tot comod. O avertizase că încă îi era greu să se îmbrace. Purtau amândoi blugi, şi ea avea o haină de blană scurtă. Unul dintre lucrurile plăcute la restaurantul lui April era că puteai purta orice voiai tu.

Ea şi Jack sporovăiră dezinvolt pe drum. El îi spuse că petrecuse Crăciunul cu fiul său, care plecase în dimineaţa aceea la schi cu prietenii lui. Îi zise că se înţelege bine cu fosta lui soţie, care se recăsătorise la scurt timp după ce divorţaseră, cu şaisprezece ani în urmă, şi avea trei băieţi tineri. Valerie îi spuse că şi ea se înţelegea grozav cu fostul ei soţ, că îi plăcea enorm de cea de-a doua soţie a acestuia şi că cei doi aveau două fiice.

Jack recunoscu imediat că nu fusese un soţ grozav.

– De fapt, spuse el, privind-o timid, am fost chiar groaznic. Prea multe tentaţii. Şi eram mult prea tânăr. Am fost căsătoriţi zece ani, dar n-am idee de ce-a stat atâta timp cu mine. Ţi se urcă la cap să fii pasator în cea mai bună fază a ta. Credeam că sunt cel mai tare, şi bănuiesc că pe atunci chiar eram. Mă distram mult prea mult şi trebuie să recunosc că am ţinut-o aşa de atunci înainte. Ultima aniversare m-a cam pus pe gânduri. Poate a venit timpul s-o iau mai uşor. Noaptea de dinainte de ziua mea aproape m-a ucis.

Ea zâmbi amintindu-şi.

– Arătai destul de rău când te-am văzut.

– Credeam că sunt pe moarte. Am stat în pat două săptămâni cu hernia aia de disc. Nu mi s-a mai întâmplat până atunci. M-am gândit că trebuie să fie un fel de mesaj.

– Şi anume? îl tachină ea. Părea în toane bune, în pofida rănii recente, şi ei nu i se părea că o luase mai uşor. Ieşea în oraş la nici o săptămână după ce fusese împuşcat.

– Nu ştiu sigur ce anume, spuse Jack, zâmbindu-i. Poate „du-te la o mănăstire". Sau măcar las-o mai moale. Am făcut valuri mult timp. M-am tot gândit la asta şi în spital. Am fi putut fi ucişi cu toţii. Cred că vreau să mă gândesc mai bine la cum îmi trăiesc viaţa şi să fiu ceva mai selectiv când vine vorba despre persoanele

cu care mi-o petrec. Fotomodelele cu care ieșea el erau frumoase, dar știa mai bine ca oricine că erau doar un șir de aventuri de-o noapte. Nu mai avusese o relație serioasă de ani de zile. Începea să creadă că acum era pregătit pentru una. Știa că încă n-o întâlnise pe „femeia potrivită", dar restul lucrurilor începuseră să se clarifice din clipa în care teroriștii preluaseră controlul asupra rețelei.

Ajunseră la restaurant, și, când îi văzu coborând din mașină, April ieși să-i întâmpine și îl ajută pe Jack să intre. Îi dădu o masă ușor accesibilă, bucuroasă să o vadă pe mama ei. Împreună, îl așezară pe Jack pe o banchetă, punându-i piciorul rănit pe un scaun. El spuse că totul era în regulă, și Valerie se așeză lângă el pe banchetă. Era o masă confortabilă, dar toată lumea din sală îl recunoscuse când intrase. Chiar și în cârje, ieșea în evidență. Avea 1,93 metri și cântărea 109 kilograme. Mama ei era înaltă, dar părea un pitic pe lângă el – la fel și April. Și, bineînțeles, oamenii o recunoscuseră și pe Valerie. Întotdeauna o recunoșteau.

April se îngrășase puțin în ultima vreme și nu mai avea aceeași talie suplă, dar, datorită șorțului pe care îl purta mereu, nimeni nu observase deocamdată. Mai avea să treacă o vreme până avea să se vadă sarcina. Știa că urma să aibă multe explicații de dat. Nimeni nu avea nici cea mai vagă idee despre ce urma să se întâmple.

Jack comandă toate felurile lui preferate de mâncare. Mâncă salată caldă de crab și homar în stil Maine. Mama ei mâncă un cheeseburger, după care tânjea de zile întregi. Împărțiră o porție dublă din cartofii prăjiți delicioși ai lui April. Și, după o dezbatere serioasă între un sufleu de ciocolată și o ruladă de Crăciun rămasă din ziua anterioară, se hotărâră să împartă, în schimb, o înghețată Hot Fudge Sundae. Erau amândoi încântați de mâncare și o lăudară pe April vreo zece minute.

– Deci, spune-mi despre emisiunea ta, îi zise el lui Valerie, în timp ce atacară înghețata.

April le lăsase în plus o farfurie cu diverse sortimente de ciocolată de casă, trufe și biscuiți cu unt delicați pe care învățase să îi prepare în Franța.

– Cum de-ai ajuns o autoritate în domeniu?

– Dumnezeu știe. Am fost decoratoare ani la rândul și întotdeauna am avut o grămadă de idei despre cum să aranjezi frumos o masă și cum ar trebui să arate o casă. Nu aveam bani la început și întotdeauna căutam să fac lucruri drăguțe cu cheltuială minimă, ba chiar confecționam eu unele lucruri. Prietenele au început să-mi ceară sfaturi și să mă roage să le ajut. Am organizat câteva nunți. Am scris niște cărți, am ajuns la rețea și, abracadabra, am devenit guru stilului de viață elegant. Simplificase mult realitatea. Se gândise foarte mult la munca ei de-a lungul anilor și întotdeauna încerca lucruri noi – și chiar și acum făcea cercetări atente. Și era dispusă să muncească mai din greu și mai mult ca oricine altcineva și să facă orice sacrificii necesare. Acest lucru fusese o parte importantă a succesului ei. Era foarte disciplinată când venea vorba despre muncă.

– Mda, cam așa am ajuns și eu în Hall of Fame. Râse de ceea ce-i spusese ea. Am lovit de câteva ori mingea pe un teren de fotbal, am înscris câteva eseuri și poftim! Valerie, nimeni nu știe mai bine ca mine că nu-i chiar așa ușor. Am tras la greu când eram în NFL, și toată lumea îmi spune că trudești din greu. Ca fiica ta, de altfel, care n-a stat locului toată seara. La urma urmei, cred că știm amândoi că doar prin muncă grea se câștigă. Chiar și ca prezentator de emisiuni sportive muncise mult, și interviurile pe care le urmărise Valerie în ultima vreme erau chiar bune. Și ratingurile îl iubeau. Să te întreb ceva: La câte meciuri de fotbal ai fost în viața ta?

Valerie se jenă de întrebare. Nu știa nimic despre sport.

– Sincer. Te rog, nu minți, o avertiză el cu un zâmbet. O să-mi dau seama.

– Sincer? La două.

Și nu-l văzuse niciodată jucând, deși știa că era o legendă.

– La profesioniști sau în facultate?

– Facultate. Când eram eu la facultate.

– Trebuie să facem ceva în legătură cu asta.

Se gândi o clipă. Era ceva diferit pentru el, dar de ce nu? Amândoi primiseră o nouă șansă la viață.

– Ce-ai zice dacă ai veni cu mine la Super Bowl? Bineînțeles, poți să ai propria cameră, o asigură el. Eu va trebui să muncesc, dar nimic nu-i mai tare ca Super Bowl. S-ar putea chiar să te distrezi. Mă duc la Miami pentru asta, peste patru săptămâni. Sper doar să mă pot deplasa mai bine până atunci. Dar, fie că mă pot deplasa, fie că nu, tot trebuie să mă duc. Mă vor înapoi pe baricade pentru asta.

Valerie ezită o fracțiune de secundă, apoi râse.

– Mi-ar plăcea foarte mult. O să încerc să fac un curs intensiv înainte să plecăm.

– Nu e cazul. Îți explic eu când ajungem acolo.

Ea râse tare.

– Le spun oamenilor de ani de zile cum să organizeze petreceri de Super Bowl. O să faci o femeie cinstită din mine.

– Ar fi și timpul. Fiul meu vine cu mine de fiecare dată. Sper că nu te superi. Este un copil grozav. Probabil știe chiar mai puține despre fotbal ca tine. Urăște sportul, probabil din cauza mea. Dar i se pare că e distractiv la Super Bowl. Obișnuia să vină când jucam eu. Bănuiesc că era destul de zgomotos pentru el. Și încă e. De fiecare dată când mă duc, îmi doresc să mai joc. Este greu să renunți la asta. Am jucat în patru campionate de Super Bowl câștigătoare. Nimic nu-i mai grozav ca asta! Mă bucur că m-am retras la momentul potrivit, dar uneori mi-e dor să joc. Cui nu i-ar fi? E grozav să fii prezentator de sport, dar nu se compară cu jocul în sine.

– Uneori și eu mă simt așa, recunoscu ea, când văd fete tinere care își încep cariera. E greu să îmbătrânești.

Amândoi o priviră pe April. Pentru ei părea un copil, și în unele zile chiar era.

– Obişnuiam să-mi spun că sunt încă tânăr, dar ultima zi de naştere m-a cam adus cu picioarele pe pământ, recunoscu Jack.

– Şi pe mine, spuse ea, râzând trist, mai ales când au anunţat la radio. Eram gata să omor pe cineva când ne-am întâlnit în lift, doar că mi-a fost milă de tine, cum stăteai acolo cocoşat.

El râse când se gândi la noaptea lui cu Catwoman şi la rezultatele dezastruoase.

– Cred c-a fost ultima mea aventură cu tinereţea. După aceea, mi-am zis că poate ar fi cazul să mă maturizez. Faptul că am supravieţuit atacului terorist de la reţea a fost ca o epifanie pentru mine în legătură cu ce anume contează cu adevărat şi ce nu. Am făcut lucruri destul de prosteşti. Practic, mi-am distrus căsnicia ca să mă dau mare.

Spusele lui îi păreau cunoscute, căci şi ea procedase oarecum asemănător, chiar dacă Pat reacţionase bine. Ziua pe care o petrecuse ca ostatică şi vieţile pierdute declanşaseră o epifanie şi pentru ea. Şi acum îşi dădea seama că majoritatea deciziilor pe care le luase în timpul căsniciei fuseseră spre binele ei şi al carierei sale, nu al lui Pat sau al relaţiei lor. Nu putea să nu se întrebe dacă greşise şi nu putea să nu regrete într-o oarecare măsură.

– Şi eu mi-am cam distrus căsnicia ca să-mi clădesc cariera, mărturisi ea tristă, dar cu sinceritatea ei obişnuită. Chiar dacă eram căsătorită cu cine nu trebuia. De fapt, căsnicia noastră n-a funcţionat niciodată. Este o persoană minunată, dar eram mult prea diferiţi. Acum recunoaşte că l-am speriat de moarte. El voia mai mulţi copii; şi acum îmi doresc să-i fi avut. Dar eu voiam să construiesc un imperiu, ceea ce am şi făcut. Sacrifici multe pentru asta, dar nu sunt sigură că merită. Îmi iubesc meseria şi încă mă simt bine făcând-o, dar nu se rezumă totul doar la asta. Mi-a luat ceva timp să îmi dau seama, spuse Valerie cu o candoare şi o sinceritate care îl impresionară pe Jack.

– Şi mie, recunoscu Jack. Viaţa nu se rezumă doar la distracţii. Altfel vei rămâne doar cu atât. O grămadă

de distracții abia așteaptă să-și ceară tributul, și există o mulțime de fete foarte drăguțe, dar cu căpățâna goală, care vor doar să profite. Lucrurile astea trec. Poate mi-am făcut o favoare de ziua mea când mi-am distrus spatele. Cele două săptămâni pe care le-am petrecut în pat, plângându-mi de milă, mi-au oferit mult timp de gândire.

– Și eu m-am gândit mult la asta în ultimii ani, dar acum nu știu ce altceva aș putea face, spuse Valerie încet. Căsnicia mea s-a terminat de douăzeci și trei de ani. April a crescut și nu mai are nevoie de mine. Nu mi-a rămas decât munca și la asta mă pricep cel mai bine.

Jack o privi gânditor. Vorbele ei aveau logică.

– Valerie, cred că ai nevoie de niște fotbal în viața ta, o tachină el din nou. O să îți facem un curs intensiv în Miami luna viitoare. În schimb, tu poți să mă înveți cum să aranjez masa.

Chiar dacă glumise cu ea pe tema asta, o respecta enorm pentru cariera pe care și-o clădise. Absolut toată lumea o cunoștea. Era cu adevărat autoritatea mondială în materie de eleganță. Nici o fată din America nu își planificase nunta fără să citească una dintre cărțile lui Valerie. Era ușor să o ia peste picior, dar Valerie era o industrie în sine. Era o afacere, o vedetă, un idol și o legendă, la fel ca el. În stilul lor propriu, ambii erau în Hall of Fame, dar, într-un final, ambii își dăduseră seama că, oricât de captivant părea asta uneori, pur și simplu nu era de-ajuns. Pat înțelesese același lucru când se despărțiseră, și el se recăsătorise cu Maddie și mai avusese doi copii cu o femeie pentru care cea mai mare bucurie în viață o reprezentau familia și căsnicia lor. Vorbeau despre anumite lucruri așa cum el și Valerie nu o făcuseră niciodată. Majoritatea deciziilor luate de Valerie fuseseră unilaterale, în funcție de ce era mai bine pentru cariera ei. La momentul respectiv, i se urcase la cap. Era prea târziu să se întoarcă în timp și să schimbe lucrurile, și nu-i părea rău că procedase așa. Dar unele dintre sacrificiile și alegerile făcute nu prea mai aveau la fel de mult sens acum.

Jack Adams se afla într-o situaţie asemănătoare. Optase pentru o viaţă de distracţii, şi nu o regreta, dar acum, la cincizeci de ani, nu avea pe nimeni important în viaţa lui, cu excepţia fiului său. Şi nu încetinise niciodată ritmul îndeajuns cât să se recăsătorească şi să aibă alţi copii. Îşi tot spusese că avea s-o facă într-o zi, iar femeile cu care ieşea erau destul de tinere să se căsătorească şi să-i facă alţi copii. Mulţi bărbaţi de vârsta lui sau chiar mai în vârstă aveau din nou familii, mai ales cei care se bucurau de succes. Dar îşi dorea să o fi făcut când fusese mai tânăr. Când îi vedea pe ceilalţi trei băieţi ai fostei lui soţii, îşi dădea seama că o dăduse în bară undeva pe drum. Era greu să mai recuperezi la cincizeci de ani. Şi era şi mai greu la vârsta lui Valerie. Într-o zi, te trezeai singur cuc, întrebându-te cum de-ai ajuns acolo. În cazul lui Valerie şi al lui Jack, amândoi ştiau răspunsul.

– Dacă ai lua-o de la capăt, ai proceda altfel? o întrebă el, iar ea se gândi puţin înainte să răspundă.

– Poate. Sau poate nu. Probabil ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult să îmi păstrez căsnicia, dar eu şi Pat nu ne doream aceleaşi lucruri. El voia o viaţă academică, eu nu. Nu-mi păsa de istoria medievală, sau de titularizarea lui la universitate, sau de studenţii lui. Mă interesau mult prea tare propria carieră şi direcţia în care se îndrepta aceasta. Eram într-un tren expres, de una singură. Nici măcar n-am observat că nu mai era nimeni cu mine, şi probabil că pe atunci nici nu îmi păsa, deşi acum îmi pasă. Mi-ar plăcea să fie cineva în tren cu mine, dar nu merge totul ca uns. Să zicem că-i acceptabil, dar mai e loc la bord. Înainte nu era. Probabil regretul meu cel mai mare e că nu m-am străduit îndeajuns să găsesc pe cineva după Pat. Eram prea ocupată. Dar te trezeşti într-o zi singură cuc, şi nu mai e nimeni în staţie care să vrea să urce în tren cu tine. Ai zburat pe lângă ei prea repede. Nu vreau să ajung singură şi prea bătrână, dar e foarte posibil să se întâmple fix aşa. Nu m-am mai oprit în suficiente staţii cât să-i las şi pe alţii să urce. Şi, până îţi dai seama, probabil e prea târziu să mai schimbi ceva. Ai o viaţă, o emisiune, o carieră

pe care toată lumea le invidiază, un istoric, dar, dacă ești singur singurel, nu sunt sigură că toate realizările astea înseamnă prea mult.

– Nu e prea târziu să se urce cineva în tren cu tine, spuse Jack încet, și vorbea serios. Ești o femeie frumoasă, Valerie. Trebuie doar să încetinești destul de mult.

Ea încuviință din cap și își dădu seama că el înțelesese exact ce voise ea să spună și că, în felul lui, făcuse același lucru.

– Încerc, spuse ea cu sinceritate. Unii spun că nu le poți avea pe toate: o carieră reușită și o relație. Eu am crezut întotdeauna că poți, deși nu prea m-am străduit în sensul ăsta.

– Eu cred că le poți avea pe ambele. Mi s-a spus și mie. Cred că-i vrăjeală. Cred că cei care o spun sunt invidioși și îngroziți de ideea că le-ai putea avea pe toate. Poți, dar trebuie să îți temperezi dorințele. Probabil am ieșit cu toate nătângele din țară în ultimii douăzeci și cinci de ani. E în regulă atâta timp cât nu îți dorești decât niște nătânge. Dacă vrei mai mult de-atât, la un moment dat va trebui să te dai jos din trenul ăla. Eu am uitat să mai cobor. Mai degrabă pot spune că am căzut din trenul ăla de curând, și încep să cred că e mai bine așa. M-a trezit la realitate.

Ea încuviință. Cu siguranță trebuia să se hotărască ce fel de femeie își dorea.

Purtaseră o conversație interesantă. April se îndreptă spre ei zâmbind. Stătuse în picioare toată noaptea, intrând și ieșind din bucătărie și salutându-i pe oameni. Valerie se îngrijora că și ea petrecea prea mult timp în trenul carierei. Copilul acesta avea să-i facă bine. Avea să aducă o fărâmă de realitate și de umanitate în viața ei – nu doar un restaurant pe care să-l iubească, ci o persoană, un copil. Singurul lucru din viața ei pe care Valerie nu îl regreta era April. Ea fusese cel mai mare dar dintre toate.

– Cum sunteți? întrebă ea, privind la rămășițele de înghețată.

Făcuseră progrese mari şi cu trufele de ciocolată şi cu biscuiţii cu unt. Mai rămăsese doar unul din fiecare.

– Eu zic că ne-am descurcat foarte bine şi că a fost o seară grozavă. Mama ta îmi spune cum să aranjez masa, şi eu îi explic cum e cu golurile şi cu pasele incomplete.

April râse. Era evident că se simţeau bine.

– Numai n-o lăsa să te înveţe cum să găteşti.

– Nici o grijă. Pentru asta te-avem pe tine. Homarul a fost delicios.

April era încântată să audă asta.

După aceea, Jack achită nota de plată, şi Valerie îşi dădu seama că era obosit. Probabil încă îl durea piciorul mai mult decât voia să recunoască şi poate se grăbise puţin cu ieşitul din casă. Păru să se mişte mai încet la plecare, deşi pretinse că era din cauză că îl trăgea în jos tot ce mâncase. Dar părea extenuat, şi Valerie bănuia că avea şi dureri.

Îi mulţumi pentru cină când o lăsă în faţa clădirii ei. El îi spuse că se simţise foarte bine, şi ea la fel.

– O pun pe secretara mea să te sune în legătură cu Miami. Îţi dau numele hotelului şi datele. Să vezi dacă poţi să vii. Nu trebuie să ne luăm bilete de avion, ne trimite reţeaua cu avionul companiei.

Era un mod plăcut de a călători. Categoric era o vedetă, şi ea la fel. Erau pe picior de egalitate. Avea să fie un prieten minunat.

– Încearcă să te odihneşti de sărbători, îi aminti ea.

– Uite cine vorbeşte, spuse el, după care râse. Câte zile ţi-ai luat liber? Ia aminteşte-mi: una sau două?

Ea râse. Avea dreptate. Amândoi îşi petrecuseră viaţa trăgând cât mai tare de ei înşişi, făcând cât mai multe lucruri posibil, fapt ce avea şi părţile sale bune. Aşa ajunseseră unde erau acum. Dar, în clipa de faţă, se întrebau amândoi cât de mare fusese preţul pentru cursa aceea rapidă. Şi, chiar dacă din motive diferite, amândoi voiau acum să încetinească, nu de tot, dar destul cât să mai ia pe cineva cu ei. Amândoi fuseseră sinceri şi deschişi în legătură cu asta. Era interesant de văzut dacă reuşeau să o facă. Ea abia aştepta să meargă

la Super Bowl cu el, dacă timpul îi permitea. Nu mai făcuse niciodată așa ceva. Părea distractiv, și îi plăcea ideea de a face ceva diferit.

Jack o sărută pe obraz când coborî din mașină, iar ea îi făcu cu mâna în timp ce intră în clădire. Se simți-se foarte bine. Oare cine-ar fi ghicit că aveau să devină prieteni?

capitolul 10

Pentru prima lor întâlnire, Mike alese un mic restaurant chinezesc din Chinatown, în apropiere de Canal Street. Părea o gaură într-un zid, dar mâncarea era delicată și rafinată. Mai fusese acolo, așa că știu ce să comande. April fu fascinată de combinațiile pe care le serveau. Pregăteau niște chestii minunate cu carne de rechin și homar. El comandase deja rață Peking când făcuse rezervarea, friptă la perfecție. Încercară pui aromat învelit în hârtie, sote din aripioare de rechin și niște preparate vegetariene pe care se chinuiră amândoi să le analizeze pentru a ghici ce condimente conțineau. Era un preparat din carne pe care ar fi vrut să-l identifice pentru restaurantul ei, dar proprietarul râse de ea când îl întrebă despre el.

– Nu-ți vor dezvălui secretele lor, spuse Mike rânjind. Era bucuros că-i plăcuse atât de mult mâncarea.

– Fii sincer, îi ceru ea în timp ce mâncau o înghețată delicată cu ceai verde. Nu e mai distractiv decât reportajele din zonele de război?

– Uneori, recunoscu el, dar doar atunci când mâncarea e atât de bună ca aici. Habar n-ai câte mese proaste servesc pentru recenzii. O mulțime de bucătari pur și simplu n-au deloc imaginație, și mâncarea lor nu-i bună de nimic.

– Asta ai crezut când mi-ai făcut recenzia aia proastă? întrebă ea gânditoare.

Încă era jenat din pricina asta și spera să se revanșeze față de ea într-o zi.

– Nu, mi s-a părut incredibilă, dar am considerat că nu îţi dai destul silinţa cu meniul. M-ai convertit cu clătitele din Ajunul Crăciunului, şi chiar înainte de aia. Acum visez la piureul tău de cartofi şi mi-au plăcut până şi macaroanele cu brânză.

Îl obligase să încerce o gură din fiecare în Ajunul Crăciunului.

– Trebuie să recunosc că nu sunt la fel de bune ca mâncarea de aici. Mereu am vrut să merg în China şi să fac un curs serios despre gastronomia lor.

Erau atâtea lucruri pe care încă voia să le facă. Dar viaţa ei avea să se complice într-un mod inimaginabil în iunie. Nu avea să călătorească nicăieri prea curând.

Ieşeau din restaurant, când ea îi puse precaută o întrebare, gândindu-se chiar înainte să întrebe dacă nu cumva era o greşeală.

– Mă duc la doctor mâine pentru vizita din luna a patra. Crezi că ai vrea să vii cu mine, să-l vezi la ecograf sau să-i asculţi bătăile inimii? N-o să mă simt rănită dacă nu vrei, mă gândeam doar să te întreb, în caz c-ai vrea s-o faci. Amândoi ştiau că nu voia, dar îl întrebase atât de frumos, că el se gândi brusc că poate ar trebui să meargă. Simţea că parcă nu era şi copilul lui, ci doar al ei. Nu era înrudit cu el. Încă îi venea greu să creadă că exista cu adevărat. Era al ei, dar nu era încă al lui, şi poate nu avea să fie niciodată. Se observa deja o mică rotunjime a stomacului. Dar puloverele largi cu care se îmbrăca atunci când nu lucra şi jacheta de bucătar şi şorţul pe care le purta la restaurant o ascundeau de cele mai multe ori. Însă el ştia că exista, aşteptând să-i distrugă viaţa pentru totdeauna.

– Sigur. Poate. La ce oră te duci? întrebă el sec, uşor stânjenit.

– La patru.

Îi spuse unde era cabinetul, şi el încuviinţă. Putea s-o facă, se încuraja el, nu era mare lucru. Cât rău putea face o singură vizită?

– Ne vedem acolo, îi confirmă el, iar ea îşi ridică privirea spre el, zâmbindu-i atât de blând, că îl duru inima

și nu știu cum să-i spună că se temea de ceea ce avea să vadă și de cât de real avea să i se pară copilul după aceea. Dacă avea să fie ca el, pe care părinții îl acuzaseră pentru toate, sau ca fratele lui, care nu reușise să îndure certurile și acuzațiile lor constante și se sinucisese la cincisprezece ani? Astfel de lucruri nu apăreau la ecograf și erau mai devastatoare ca orice deformații sau anomalii. Și, dacă-i permitea acestui copil – și ei – să intre în viața lui, oare aveau să-i frângă amândoi inima sau să-l considere nepotrivit? Nu-și putea asuma acest risc. Cu o familie ca a ei, April nu avea nici cea mai vagă idee ce copilărie avusese el. Și dacă avea să fie la fel de rău ca părinții lui? Ar fi fost chiar mai groaznic. Dacă incapacitatea de-a fi un părinte bun era ereditară, dacă îi era întipărită în gene? Ea avea trei modele de viață sănătoase de la care să se inspire, pe când Mike nu avea nici unul.

O conduse până la apartamentul ei de deasupra restaurantului și își aminti mult prea ușor ce se întâmplase acolo cu patru luni în urmă. Erau momente, ca în seara aceasta, când era tentat să se apropie din nou de ea, dar de data asta așa cum trebuie, pentru că ținea la ea și o respecta, nu din cauza vinului. Dar considera că era prea târziu să o ia de la început. Copilul lui creștea deja în pântecele ei. Făcuse destul rău. Făcuseră amândoi o greșeală groaznică. Nu voia să mai facă una luând-o de la capăt. O sărută pe frunte și o lăsă pe scările spre apartamentul ei. Păru copleșit de tristețe în vreme ce se îndepărta. Ea se întrebă dacă chiar avea să apară la doctor în ziua următoare. Dar măcar se împrieteneau. Îi plăcuse foarte mult seara petrecută cu el.

În dimineața următoare, merse la Ellen pentru ședința de acupunctură, iar aceasta îi spuse că bebelușul devenea o mogâldeață pe cinste. Nici una dintre ele nu reuși să ghicească sexul, deși Ellen îi spuse că s-ar putea să-și dea seama mai încolo, după puls. April îi zise că spera că avea să fie fată. Dacă avea să rămână singură cu copilul, i-ar fi fost mai ușor cu o fetiță. Mike nu își exprimase vreo preferință, din moment ce nu-l voia deloc pe copil.

În ziua aceea la prânz, restaurantul fusese plin şi avuseseră o problemă cu unul dintre frigidere, motiv pentru care fusese cât pe ce să întârzie la medic. Ajunse la cabinet cu cinci minute după ora patru, iar Mike nu era acolo. Era aproape sigură că nu avea să vină. Tocmai o cântăreau, când auzi pe cineva întrebând de ea la recepţie. Era Mike. Ieşi în sala de aşteptare ca să îl întâmpine cu un zâmbet. Se îngrăşase 4,5 kilograme în ultimele patru luni. Avea permisiunea să mai pună unsprezece în următoarele cinci luni. De acum înainte avea să se îngraşe la greu.

Mike părea suferind în timp ce stăteau în sala de aşteptare alături de alte femei însărcinate, cu burţile mari. Până să intre la medic, era palid şi părea pe punctul de o lua la sănătoasa. April i-l prezentă doctoriţei, o femeie plăcută şi dezinvoltă, care fu de acord să facă rapid o ecografie pentru ca Mike să îl vadă pe bebeluş. April nu-l simţise încă mişcând, deşi doctoriţa îi explicase că avea să se întâmple în următoarele săptămâni. Dar Mike nu-i pusese niciodată mâna pe burtă, şi April se îndoia că avea să o facă vreodată. Îşi spuse că era acolo mai degrabă în calitate de prieten, decât de tată.

Doctoriţa îi lăsă pe April şi pe Mike cu tehniciana, şi, după ce îşi goli vezica, April se întoarse în cameră îmbrăcată într-un halat de bumbac. Se urcă pe masă ca să îi aplice gel şi văzu că Mike îşi întoarse privirea. Nu era nimic expus, cu excepţia picioarelor ei lungi şi a stomacului uşor rotunjit. Când tehniciana mişcă bagheta pe abdomenul ei, bebeluşul apăru pe ecran. Mike se holbă la el, complet fascinat. Arăta ca un bebeluş, stătea încolăcit, dar puteai distinge capul, spatele, braţele şi picioarele, mâinile şi labele picioarelor. Şi bătaia ritmică a inimii era la fel de clară. O auzeau prin microfon. O privi pe April uimit, apoi se holbă din nou la ecran. Ea îi zâmbea, simţind bagheta mişcându-se pe burta ei şi gelul rece, pentru ca el să vadă copilul care creştea în ea. Bebeluşul pe care îl concepuseră împreună accidental le părea amândurora mai real ca oricând.

Mike nu spuse nimic când tehniciana îi înmână lui imaginea, să o ia acasă. Nu întrebă nimic, ci doar se holbă la ea, în timp ce April îl urmă și ieșiră din sală. Se bucura că venise cu ea și, cumva, spera că avea să fie mai puțin furios și înspăimântat de toată situația.

Mike o urmă pe April înapoi în sala de examinări, aruncă imaginea în coșul de gunoi și privi când la April, când la doctoriță. Lui April i se păru bolnav, și fața îi era acoperită de o peliculă subțire de sudoare.

– Îmi pare rău, spuse el răgușit, privind-o pe April, nu pot să fac asta. Pur și simplu, nu pot. Este o greșeală groaznică.

Și apoi, fără să mai scoată vreun cuvânt, ieși din încăpere. April îl urmă. El traversase deja sala de așteptare cu pași mari, și ușa se închise în urma lui, iar ea rămase o clipă acolo, după care fugi înapoi în sala de consultație și izbucni în lacrimi. Își ceru scuze doctoriței, care o asigură că astfel de lucruri se întâmplau tot timpul. Unii bărbați erau prea zdruncinați de responsabilitatea cu care se confruntau ca să accepte cu ușurință ideea. Dar April știa că era vorba despre mai mult de-atât. Era groază pură asociată cu refuzul categoric de a avea ceva de-a face cu bebelușul. Pur și simplu, n-o putea face, și ea avu brusc sentimentul că nu avea să îl mai vadă vreodată.

Doctorița o examină rapid, ca să poată pleca. Îi spuse lui April că totul era în regulă. Zece minute mai târziu, în timp ce mergea pe stradă, April plângea. Luă un taxi înapoi spre restaurant și încă plângea când primi un mesaj de la Mike. Știa că fusese o greșeală enormă să îl cheme la doctor cu ea. În mesaj scria: „Îmi pare rău. Pur și simplu nu pot." Voise să-i spună că n-ar fi trebuit să îl păstreze, dar nu mai avea sens să se repete. Era prea târziu să se răzgândească, și oricum n-ar fi făcut-o. N-o făcuse când avusese posibilitatea. Se simțea complet trădat de ea și de această întorsătură hidoasă pe care o luaseră lucrurile. Iar April avu senzația copleșitoare că de data asta avea să dispară pentru totdeauna din viața ei.

Se întoarse la restaurant zdruncinată și deprimată și mai înspăimântată decât fusese vreodată. Era evident

că Mike nu voia să aibă de-a face cu asta. Nu se bazase pe el nici la început, dar cel mai rău era că acum îşi dădea seama că începuse să se îndrăgostească de el, poate parţial datorită bebeluşului, dar şi pentru că îi plăcea într-adevăr de el. O afecta să-l piardă aşa, dintr-odată. Şi ştia că n-avea ce să facă în legătură cu asta.

capitolul 11

Jack o sună pe Valerie în dimineaţa de după cina servită la restaurantul lui April şi o întrebă dacă voia să vină de Revelion la el, să se uite la un film. Nu se simţea în stare să iasă din nou în oraş, recunoscu el, dar avea un ecran de cinematograf în apartament şi diverse filme care rulau în prezent în cinematografe pe care credea că ei i-ar plăcea să le vadă. Lui Valerie i se păru distractiv, şi oricum nu avea nimic altceva de făcut. April avea să muncească în noaptea aceea, ca întotdeauna, şi lui Valerie nu-i plăcea să iasă în noaptea de Revelion. Să stea în casă şi să se uite la un film cu Jack părea modul perfect de a-şi petrece seara. Şi el de-abia aştepta. Îi spuse că avea să comande mâncare. De data asta însă, ceva mai elaborat decât preparatele lui April, pentru ca seara să aibă un aer festiv. Dar îi spuse lui Valerie să se relaxeze şi să vină în blugi. Nu aveau de ce să se dea mari, puteau să petreacă pur şi simplu o seară liniştită în casă. Ei îi plăcu la nebunie ideea. Nu-i spuse nimic lui April despre planurile ei pentru noaptea aceea. Nu era mare lucru.

Când ajunse la apartamentul lui Jack, o primi asistenta medicală. Jack era în cârje în bucătărie, organizând cina şi deplasându-se surprinzător de bine în circumstanţele date.

Îşi ridică privirea, fericit s-o vadă. Hotărâse să gătească chiar el pentru ea. Comandase caviar, stridii şi crab, acum pregătea paste şi făcuse o salată enormă, care aştepta într-un bol. Părea un ospăţ pe cinste. Îi turnă un pahar de şampanie Cristal şi i-l înmână. Arăta palid, dar bine.

– Măi să fie, ai fost destul de ocupat, spuse Valerie, zâmbindu-i. Cu ce te pot ajuta?

Se părea că se ocupase el de tot. Mâncarea era deja pe platouri.

– Fiica ta spune că ești un pericol în bucătărie, o tachină el, iar ea râse. Ar fi mai bine să stai pur și simplu. Țopăia de colo-colo, dar se descurca bine, în ciuda cârjelor, și din când în când sărea dintr-un loc în altul doar pe piciorul sănătos, ca să nu se lase prea tare pe cel rănit.

– De ce nu mă lași să fac și eu ceva? Măcar să-ți dau lucruri, dacă n-ai încredere să gătesc? O să te rănești.

Valerie părea îngrijorată și el rânji. Era obișnuit să aibă grijă de alții, nu să aibă femeile grijă de el, dar îi plăcea privirea ei mămoasă îngrijorată, lucru nou pentru el.

– Sunt bine, o asigură el. Poți să începi să aranjezi masa dacă vrei.

– A, la asta mă pricep, spuse ea încrezătoare, în timp ce el îi făcu semn înspre un dulăpior unde ținea suporturile pentru farfurii și vesela.

Avea diferite culori și motive și ea alese niște șervete gri și șervețele țesute cu argint și le așeză pe masa rotundă din sticlă de la capătul îndepărtat al bucătăriei, cu vedere spre Central Park. Era o cameră enormă cu o priveliște fabuloasă, chiar mai bună ca a ei. El locuia la câteva străzi de ea, dar mult mai sus. Putea vedea la est și la vest de ambele râuri și tot parcul. Era un cuib de burlac perfect. Câteva minute mai târziu, după ce aranjă masa, el o duse într-un birou placat cu lemn ca să-i arate rafturile cu trofee și cu premii care acopereau un întreg perete. Părea un copil când i le arătă mândru, iar ea fu uimită de cât de multe erau.

– Celelalte sunt în seif, spuse el vag, în timp ce ea le privea cu interes și citea pentru ce anume le câștigase.

Acopereau câteva dintre momentele importante ale carierei sale, și el o asigură cu un rânjet copilăresc că mai erau multe altele. Era un fel de „Mami, mami! Uită-te la mine!" Ei i se păru atât impresionant, cât și înduioșător.

Își dădu seama cine era de fapt: un bărbat cu realizări importante, dar cu suflet de copil – și-i plăcea asta la el.

– Ești o persoană foarte importantă, îi spuse ea, întorcându-se zâmbitoare spre el.

Avea o anumită inocență care o emoționa, chiar dacă se dădea mare, și amândoi o știau.

– Da, sunt. El zâmbi larg, părând un băiețandru mulțumit de el însuși. Dar și tu ești, domnișoară Wyatt. Ești la fel de importantă ca mine.

Prietenia lor în formare era un meci egal din multe privințe. Jack ieșise întotdeauna cu femei care erau impresionate de cine era el, dar care nu realizeră prea multe ele însele. Erau prea tinere să fi făcut ceva, poate niște modelling pe ici, pe colo. Asta era problema când te întâlneai cu femei foarte tinere. Nu erau o provocare prea mare pentru el și nu prea aveau mare lucru de oferit, în afară de înfățișare și de corp. Valerie era mult mai interesantă, și nu-i păsa de diferența de zece ani dintre ei. Nu i se părea mai bătrână ca el și nici nu arăta. Păreau mai mult sau mai puțin de aceeași vârstă. Nu ar fi recunoscut în fața ei, dar și el avusese o operație la ochi și făcea injecții cu botox. Aspectul tineresc era important nu doar pentru cariera lui de prezentator sportiv, ci și pentru viața lui amoroasă. Nu-l deranja să fie mai în vârstă decât fetele cu care ieșea, dar nu voia să și arate bătrân. Sau cel puțin nu *prea* bătrân.

O conduse pe Valerie înapoi spre bucătărie, și ea termină de aranjat masa. Așeză sfeșnice de argint, aprinse lumânările și alese farfurii cu o bandă argintie lată. Tot ce avea Jack era elegant, dar masculin și de cea mai bună calitate. Uitându-se prin dulap, observă că sfeșnicele și farfuriile întinse erau de la Cartier și farfuriile adânci de la Tiffany și fuseseră făcute la comandă în Paris, cu numele lui pe spate. Era un bărbat căruia îi plăceau lucrurile scumpe și tot ce era mai bun în viață și avea stil și gust. Progresase mult din primele lui zile ca jucător de fotbal și dobândise o patină de sofisticare, dar avea în continuare și o latură naturală simplă. Asta le plăcea femeilor la el. Era foarte elegant, dar totuși real.

Jack țopăi până la masă și încuviință din cap.

– Ai aranjat foarte frumos masa. Nu oricine poate spune că Valerie Wyatt le-a pregătit masa pentru cină. Sunt onorat, spuse el, iar ea râse și mai luă o gură de șampanie.

Îi plăcea seara pe care o petrecea cu el, iar el părea fericit să fie cu ea și se simțea foarte în largul lui.

Ea luă platourile pregătite de el și le puse pe masă, și câteva minute mai târziu, el reduse puțin lumina și puse niște muzică, după care se așezară. Asistenta medicală plecase imediat după sosirea lui Valerie, și ea își dădu seama că se simțea tare confortabil cu el, lucru surprinzător, ținând cont că de-abia se cunoscuseră. Era un bărbat foarte plăcut și o persoană interesantă și contrastantă. Succesul nu-l răsfățase. Ba, din contră, îi lărgise orizonturile și îi deschise ochii spre lucrurile mai rafinate din viață. Se bucura de ceea ce-i putea oferi avuția, dar îi păsa și de oameni. Și vorbea mult despre fiul lui, care era student la facultate. Era evident că era nebun după el și îi spuse că petreceau împreună cât de mult timp posibil.

Pe durata cinei vorbiră despre artă. Avea un ochi format pentru asta, și ea observase un tablou Diebenkorn impresionant când intrase, despre care știa că valora o avere. Erau și două Ellsworth Kelly în bucătărie, care îi dădeau încăperii puțină culoare. Unul era pictat într-un albastru-închis și celălalt, în roșu. Îi plăceau amândouă. Pălăvrăgiră vesel în timpul cinei. Era o seară de Revelion perfectă pentru doi prieteni. Era mai degrabă degajată decât romantică, ceea ce-o încânta. Avea impresia că încerca să o cunoască mai bine, nu să o seducă, și-i plăcea asta. Știa că ar putea avea orice femeie pe care o voia și nu avea nevoie s-o adauge și pe ea la colecția lui – și nici ea n-ar fi vrut să fie doar una din stolul lui de „fete".

Mâncarea fusese delicioasă, iar pastele pe care le făcuse el – surprinzător de bune. Pregătise chiar el sosul pentru salată de la zero. Mâncară caviarul și stridiile, și Valerie gustă și niște crab. După care el o servi cu paste. Era greu de crezut că, după situația prin care trecuseră

nu de mult, se relaxau acum în bucătăria lui, delectându-se cu micile luxuri şi răsfăţuri ale vieţii.

– Ciudat, nu-i aşa? spuse el. Cu zece zile în urmă, eu eram împuşcat în picior de un lunetist, şi iată-ne acum aici, de parcă nu s-a întâmplat nimic, mâncând stridii şi paste şi vorbind despre viaţă.

Ea aruncă o privire la cârjele lui şi ridică o sprânceană. Nu i se părea chiar o nimica toată să fii împuşcat.

– Oamenii au o capacitate uimitoare de a-şi reveni din cele mai groaznice dezastre şi tragedii. Acum totul este o harababură, şi în clipa următoare lucrurile par să se întoarcă la normal, spuse el, cu un aer relaxat. Nimic din trauma prin care trecuse nu i se zări în ochi când zâmbi.

– Nu pot să spun că mă simt complet normal, mărturisi Valerie, privindu-l în lumina lumânărilor. Am avut coşmaruri în fiecare noapte şi am scăpat din pur noroc.

Se gândiră amândoi la asistenţii şi la colegii pe care îi pierduseră, cei unsprezece care muriseră în atac. Şi toţi fuseseră grav traumatizaţi, inclusiv el, fie că o recunoştea, fie că nu.

– Suntem amândoi norocoşi, spuse Jack încet.

Era impresionată că şi el simţea la fel. Şi prietenia lor venise drept consecinţă a acelui eveniment îngrozitor. Încă îşi amintea că el le ajutase pe femei să iasă din clădire. Sunetele şi mirosurile din lobby încă o bântuiau, şi poate aveau să o facă pentru totdeauna. Era greu să şi le şteargă din minte, deşi ştia că, odată cu trecerea timpului, aveau să se atenueze. Dar nu încă. Şi probabil că nici pentru el, indiferent de ceea ce spunea el. Se bucura doar că era în viaţă, în pofida durerii din picior.

Îi spuse poveşti amuzante din zilele lui ca jucător de fotbal, ca să îi distragă atenţia. Putea vedea în ochii ei că încă suferea din cauza amintirilor din acea zi îngrozitoare. Măcar el nu îşi amintea momentul în care fusese împuşcat. După aceea, i se şterse totul din minte. Valerie ştia că se vorbea să i se acorde o diplomă pentru eroismul lui. Cu câteva zile în urmă, primarul îl sunase

personal ca să îi mulțumească, iar Valerie auzise zvonuri și la rețea.

După aceea îi vorbi despre căsnicia lui, despre lucrurile pe care le regreta, lucrurile care îi lipseau, momentele care îi plăcuseră. Îi spuse că punctul culminant al vieții lui fusese nașterea fiului său, Greg. O unse pe inimă să știe că nu fusese câștigarea unui Super Bowl sau introducerea lui în Hall of Fame, ci momentul venirii pe lume a singurului său copil. Asta spunea ceva despre el, și ea era încântată.

– Și eu simt același lucru în legătură cu April.

Ar fi fost momentul perfect să-i spună că fiica ei era însărcinată, dar nu o făcu. Se simțea bătrână când vorbea despre asta. Era destul de rău că avea șaizeci de ani și era celibatară. Nu avu curajul să-i mai spună și că urma să devină bunică, nici măcar s-o recunoască pentru sine. Încă nu se împăcase cu ideea. Pat părea mai relaxat în privința asta, dar el avea o căsnicie fericită. Și nu-l afecta ce vârstă avea. Jack și Valerie aveau asta în comun: amândoi se luptau să accepte cât de în vârstă erau și ce însemna asta pentru ei. Și ambii lucrau și trăiau într-un mediu în care tinerețea prima. Nu era ușor să îmbătrânești când erai înconjurat de oameni de două ori mai tineri care abia așteptau să îți ia locul și s-o dai cumva în bară. Valerie era permanent conștientă de asta în munca ei și Jack la fel. Aveau mai multe experiențe de viață asemănătoare decât avusese vreodată cu Pat sau cu alți bărbați mai recenți din viața ei. Iar Jack sigur nu avea nimic în comun cu fetele cu care se întâlnea. Erau doar niște trofee în plus pe peretele lui. Rareori putea discuta cu vreuna dintre ele. Singura legătură pe care o avea cu ele era sexul. Dar ce avea să se întâmple când și aspectul ăsta începea să scârțâie? Acum își făcea griji în privința asta.

– Înainte, nu mă deranja vârsta mea, recunoscu el, în vreme ce punea înghețată în două boluri de cristal, așezându-le pe masă, după ce ea îl ajută să strângă resturile de la cină. Nu m-am gândit niciodată la ea. Eram întotdeauna cel mai tânăr tip din cameră. Și, brusc, într-o

zi mi-am dat seama că nu era chiar aşa. Dintr-odată, eram *cel mai bătrân* tip din cameră şi încercam să mă conving că, de fapt, nu era aşa. Şi uite că am cincizeci de ani. *Cincizeci!* Şi concurez pe ecran, la reţea şi în dormitor cu tipi cu douăzeci de ani mai tineri sau de două ori mai tineri ca mine. Nu contează că am fost vedetă, că am o cameră plină cu trofee, sau că încă arăt bine pentru vârsta mea. Sunt ce sunt, şi ei o ştiu – şi o ştiu şi eu. E destul de înfricoşător, Valerie, nu crezi?

Ea îi zâmbea oarecum tristă, în timp ce îşi mâncau îngheţata. Nu mai vorbise niciodată atât de sincer despre sentimentele lui.

– Sinceră să fiu, Jack, mie cincizeci îmi sună chiar foarte bine.

El râse când o auzi. Şi ea era blândă cu el.

– Bănuiesc că depinde de perspectivă, spuse el.

Era relaxat şi plăcut în compania ei. Nu trebuia să depună mari eforturi, cum făcea cu femeile mai tinere. Nu încerca s-o impresioneze. Puteau mânca în bucătărie în blugi şi putea vorbi sincer. Ea avea la fel de mult succes ca el – sau chiar mai mult – şi se confrunta cu aceleaşi probleme zilnice. Din anumite puncte de vedere, era destul de ciudat pentru el să fie cu o femeie la fel de importantă, dar exista o egalitate între ei care îi plăcea şi pe care nu o mai întâlnise până atunci – nici nu o căutase. Ea nu i se părea mai în vârstă ca el. Avea impresia că erau de-o seamă. Cel puţin aşa arătau, şi amândoi păreau tineri şi aveau aceeaşi viziune asupra vieţii. Pentru ei contau aceleaşi lucruri. Îşi iubeau copiii. Ba chiar făcuseră şi unele greşeli similare, în disperarea lor de a progresa şi a de a-şi consolida poziţia, pe când erau mai tineri. Şi, fără ca măcar să vrea, deveniseră supervedete, când succesul şi recunoaşterea profesionalismului ar fi fost de-ajuns. În schimb, ţintiseră mult prea sus. Succesul era ca un robinet greu de dat mai încet sau de oprit; la fel şi faima.

– Eşti mult mai cunoscut ca mine, spuse Valerie, fără să pară deranjată de asta.

Într-un fel, îi plăcea, dar Jack neagă cu vehemenţă.

– Nu-i adevărat. Sunt mulți oameni care nu știu cine sunt eu, insistă el. Dar tu ești pe buzele tuturor. Ești sinonimul eleganței și al stilului de viață. La mine totul se rezumă la fotbal.

– Crezi că ar trebui să ne certăm cine-i mai faimos? îi sugeră ea, apoi râse.

Părea un copil când o făcea. Se simțea bine cu ea. Era cel mai frumos Revelion pe care îl petrecuse în ultimii câțiva ani.

Ea îi spuse despre ceea ce auzise recent la rețea, cum că avea să primească o diplomă pentru curaj de la primar. Când auzi asta, el păru jenat și îi spuse că departamentul de poliție și echipele SWAT o meritau, nu el.

După ce terminară de mâncat, Valerie duse vasele în chiuvetă. Se oferi să le pună în spălătorul de vase, dar el îi zise că avea să se ocupe cineva de asta a doua zi dimineața și, după ce băgară resturile de mâncare în frigider, urcară în biroul lui, care avea o priveliște chiar mai spectaculoasă. Rămaseră o clipă locului, admirând-o, în timp ce luminile orașului străluceau în zare, după care Jack apăsă un buton, și se lăsară jaluzele peste ferestre, ca să poată viziona un film. Avea și o sală de proiecții, dar îi spuse că aceasta era mult mai confortabilă și mai intimă. Se așezară pe două fotolii mari, unul lângă celălalt, și el puse o pungă de popcorn la microunde. Îi oferi mai multe variante de film, și aleseră într-un final unul pe care nu îl văzuseră, dar pe care își doreau amândoi să-l vadă. Valerie îi spuse că nu mai fusese la un film de luni de zile. Nu avea niciodată timp. Deseori lucra noaptea la cărțile sau la emisiunile ei.

– Muncești prea mult, îi aminti el, și ea încuviință numaidecât. Eu mă joc mai mult ca tine, mărturisi el. Sau cel puțin mă jucam. N-am mai ieșit de două luni, din noaptea de Halloween. Nu îi dădu detalii și nici nu voia, dar ea știa că se întâmplase ceva serios atunci când îl văzuse în lift, de ziua lor de naștere. El îi spusese că suferise un accident, dar ea simți că era vorba despre mai mult de-atât. Nu ar fi recunoscut-o în fața lui Valerie, dar de atunci mai făcuse sex o singură dată, cu una

dintre tipele mai liniştite, dar fusese atât de stresat să nu se rănească din nou, încât abia de se mişcase, aşa că partida nu fusese chiar o reuşită. Se temea să nu se aleagă cu o ruptură de disc şi de atunci nu mai îndrăznise să încerce, cu nimeni. Noaptea dinaintea aniversării sale îi schimbase viaţa, poate pentru totdeauna, după cum se temea el. Într-un mod ciudat, el şi Valerie se aflau la poluri opuse, deşi rezultatul era acelaşi. El avea o turmă de femei care îi dădeau târcoale, ea nu avea pe nimeni, şi, într-un final, ambii erau singuri, în toate privinţele care contau cu adevărat. Nu se gândiseră la asta, dar aşa era. Amândoi erau singuri în felul lor şi îngrijoraţi cu privire la viitor, deşi din afară vieţile lor păreau minunate.

Ronţăiră fericiţi popcorn, urmărind filmul pe care îl aleseseră. Era o comedie romantică despre un actor cu un milion de iubite care se îndrăgosteşte de actriţa principală cam snoabă, pe care o dezgustă de-a dreptul şi care nu vrea să aibă nimic de-a face cu el. Pe tot parcursul filmului, el încearcă să o convingă că e o persoană bună, în timp ce fostele lui iubite se tot nimeresc prin preajmă, trec pe la el, se întâlnesc din greşeală cu ei, apar neinvitate, se caţără pe fereastră goale şi îşi fac apariţia la el acasă, în timp ce actriţa principală îl disprefuieşte tot mai mult. Unele dintre incidentele din film erau chiar amuzante, şi râseră amândoi tare. Jack ar fi putut spune că se regăsea în film, în rolul actorului asaltat, dacă s-ar fi îndrăgostit vreodată cu adevărat. Era o comedie fără pretenţii, dar pică numai bine, fiindcă stânjeneala personajului principal îi făcu să râdă când în hohote, când pe înfundate, în vreme ce în hohote şi chicote mâncau popcorn. Filmul avea un final fericit, bineînţeles, ceea ce le plăcu amândurora. Crea atmosfera potrivită pentru seara lor de Revelion pe care o petreceau împreună în calitate de amici, revenindu-şi după trauma recentă prin care trecuseră şi încercând să menţină o atmosferă veselă.

– Mi-a plăcut! spuse Valerie, încântată, în timp ce Jack aprinse unele dintre lumini.

Se simțeau comozi în fotoliile lor mari, și el îi dăduse lui Valerie o pătură din cașmir cu care să se învelească, deoarece îi plăcea să țină apartamentul mai răcoros decât le plăcea majorității femeilor. Nu voia să se ridice, era fericită culcușită acolo, dar el se răsuci să aprindă luminile.

– Nu-mi plac filmele triste, sau violente, sau legate de sport, spuse ea fără să se gândească, apoi râse tare și își ceru scuze.

– Bine, te-am auzit! replică el, referindu-se la comentariul ei despre sport.

Dar nu îl surprinse și nu se supără. Se uita tot timpul la filme împreună cu femei, și majoritatea aveau aceeași părere ca Valerie. La cele violente și la cele pentru bărbați, despre războaie și despre sport, se uita singur. Și mie îmi plac filmele optimiste. Sunt mai sentimental de felul meu și-mi plac filmele de femei, cu finaluri fericite. Viața e destul de dură și fără să te uiți la filme care te lasă deprimat trei zile la rând după ce le-ai văzut. Nu-mi plac deloc, spuse el – și vorbea serios.

– Mda, nici mie, aprobă ea. Îmi place să cred că lucrurile se pot termina cu bine.

– Ce înseamnă pentru tine „să se termine cu bine"? o întrebă el interesat.

Își pusese deseori aceeași întrebare și avea o idee relativ clară despre ce își dorea în viață. Doar că încă nu găsise ceea ce căuta, și scopul lui se schimba câte puțin în fiecare an. Versiunea lui despre ce înseamnă un final fericit fusese diferită la treizeci și la patruzeci de ani decât era acum. La fel și-a ei.

– Fericire, pace, fără chestii foarte melodramatice, îi răspunse ea, gânditoare. Să îmi împart viața cu cineva, *dacă* este persoana potrivită, nu dacă nu e. Nu mai vreau asta. O sănătate bună, evident. Dar e un răspuns cam răsuflat. În mare, vreau doar să fiu fericită și împăcată, să iubesc și să fiu iubită și să mă simt bine în pielea mea.

– Mi se pare corect, spuse el și chicoti. Și nu uita de ratinguri bune pentru emisiunile tale. Te rog, Doamne!

Ea râse.

– Da, dar trebuie să recunosc că nu mă gândesc la asta când îmi fac o listă cu dorinţe legate de viaţa mea personală.

– Şi o faci des? Părea surprins. Adică, faci des liste cu dorinţe legate de viaţa ta personală?

– Nu prea. Fac uneori astfel de liste în cap, când mă gândesc la ce-mi doresc. De cele mai multe ori, pur şi simplu mă las purtată de val. Cred însă că fac asta de ziua mea sau de Anul Nou, repere care mă afectează mereu. Mă gândesc la ce-ar fi trebuit să fac şi la ceea ce fac cu adevărat, dar nu se potrivesc niciodată, aşa că încerc s-o las baltă cu listele. Viaţa nu e niciodată aşa cum vrei tu, şi cred că oricum am cam depăşit momentul.

Păru tristă când o spuse, dar se simţea aşa de luni de zile. Aniversarea celor şaizeci de ani o lovise în plin.

– Asta ce vrea să însemne?

El părea confuz, de parcă nu o înţelesese. Ea inspiră adânc înainte să-i răspundă. Acum erau prieteni, şi simţea că putea fi sinceră cu el. Oricum, nici nu se punea problema ca ei doi să fie împreună, şi ştia că nu îl interesa în sensul ăsta – nici ea, nici orice altă femeie de vârsta ei. Erau prieteni, şi asta era de ajuns.

– Să fim sinceri, femeile de vârsta mea nu sunt un bun de preţ pe piaţă. Bărbaţii de vârsta mea vor să iasă cu femei de-o seamă cele cu care te întâlneşti tu. Nimeni nu mai caută femei de şaizeci de ani, poate cu excepţia tipilor de nouăzeci. Cei de optzeci iau Viagra şi caută tipe de douăzeci şi cinci. Majoritatea bărbaţilor ar prefera să iasă cu fiica mea, nu cu mine. Ăsta-i adevărul. Dacă mai adaugi succes şi faimă, rezultă un tip care iese pe uşă ţipând sau nu mai apare deloc. Nu-mi fac prea multe iluzii în privinţa asta. Înainte îmi făceam, dar nu mai e cazul.

Nu-i spuse că nu mai avusese o întâlnire serioasă de trei ani şi că nu-şi amintea când făcuse ultima dată sex. Începuse să creadă că nu avea să mai facă niciodată, ceea ce i se păru trist. Dar nu puteai să plăsmuieşti un bărbat din nimic, şi nu mai dăduse de foarte mult timp

de nici un tip cu șanse cât de mici să-i devină iubit. Renunțase la întâlnirile oarbe îngrozitoare pe care i le stabileau alții, cu bărbați foarte afectați, foarte mânioși sau atât de frustrați de renumele și de realizările ei, încât se purtau de-a dreptul aiurea. Era întotdeauna deprimant și dezamăgitor să îi întâlnească, așa că nu-și mai bătea capul cu asta.

Și nu mai avea nimic de multă vreme, în afară de injecțiile cu botox, tunsorile frumoase, corpul bine tonifiat mulțumită antrenorului ei personal și garderoba scumpă. Când erai bătrân, erai bătrân și gata, iar ea era bătrână – sau cel puțin așa credea.

– Merg la un medium de câteva ori pe an. Îmi tot spune de ceva vreme că voi cunoaște un tip grozav. Cred că vrea să îmi dea speranțe. Nu se întâmplă niciodată – sau cel puțin nu în ultima vreme. În dimineața în care te-am văzut în lift, îndoit de spate, fusesem la el.

– Probabil are colți, o tachină Jack, amintindu-și perfect momentul, în pofida durerii. Îi atrăsese atenția și lăsase o impresie puternică asupra lui. Îți sângera fața.

Ea ezită, apoi râse din nou, fără să se îngrijoreze de ce-i spuse:

– Îmi făcusem niște injecții cu botox *după* ce-am fost la el. Dermatologul meu are colți, nu mediumul.

Se arătă impresionat de cât de sinceră era cu el. Era o femeie surprinzător de sinceră, ținând cont de cine era.

– Și eu fac injecții, recunoscu el, la fel de sincer. Și ce-i, dacă ne face să arătăm bine? Nu strig asta în gura mare, dar la dracu', amândoi ne câștigăm traiul pe micul ecran, și cu înregistrările astea de înaltă definiție ai nevoie de tot ajutorul posibil.

– Nu-i așa? Nu mai poți să minți camera de filmat, deși Dumnezeu știe că eu mă străduiesc.

Râseră amândoi de mărturisirile lor, care nu păreau chiar atât de șocante. Chiar și învățătoarele și femeile mai tinere își făceau acum injecții cu botox. Nu era doar pentru cei foarte bogați sau pentru vedetele de film.

– Vanitatea asta e cam stânjenitoare, și cred că fiica mea mă crede cam prostuță. Ea nici măcar nu se machiază,

probabil din cauza mea, dar eu îmi câştig traiul, cel puţin în parte, datorită felului în care arăt – şi tu la fel. Şi mă simt mai bine dacă arăt puţin mai tânără. Nu este distractiv şi nici uşor să îmbătrâneşti.

Amândoi ştiau că acesta era adevărul, şi se luptaseră cu el în ultimele două luni, fiecare în felul lui, imediat după ultima aniversare.

– Nu eşti deloc bătrână, Valerie, spuse el amabil, şi vorbea serios. Toţi ne simţim aşa după o anumită vârstă. Mă enervează mereu când mă gândesc că încep să mă destram. Nu-mi place să mi se facă poze şi cinci ani mai târziu să văd poza aia şi să-mi spun că arătam destul de bine pe vremea aia, dar că arăt ca naiba acum. Nu ştiu de ce suntem atât de obsedaţi de vârstă în ţara asta, dar asta e realitatea. E greu să te ridici la aşteptări, indiferent de vârstă. Ştiu femei de treizeci de ani care se simt bătrâne. Şi sunt de acord cu mediumul tău. Cred că va apărea cineva grozav în viaţa ta, în viitorul apropiat. O meriţi. Uită de tipii de nouăzeci de ani. Şi deăia de optzeci. Mi-o iau chiar şi mie în faţă, dacă au un cont bancar mai grozav ca al meu. E destul de anapoda. Dar cu astfel de femei ieşea el, care voiau doar bani şi putere, motiv pentru care îl şi plăceau. Nu se amăgea cu asta. Te-ai gândit vreodată să încerci cu un tip mult mai tânăr? Pe la treizeci şi cinci de ani? Multe femei o fac acum. Cred că Demi Moore a dat startul. Ştiu o femeie de cincizeci de ani care are un iubit de douăzeci şi doi. Spune că-i place la nebunie. Cam asta fac eu. E distractiv de cele mai multe ori.

Valerie se uită la el şi clătină din cap.

– M-aş simţi ca o proastă. N-am văzut nici un băiat atât de tânăr care să mi se pară atrăgător. Îmi plac tipii maturi şi cred că un iubit tânăr m-ar face să mă simt şi mai bătrână. Nu vreau să mă culc cu un tip destul de tânăr cât să-mi fie copil. În plus, vreau să împărtăşim experienţe de viaţă comune, puncte de vedere şi interese asemănătoare. Ce-ai putea avea în comun cu cineva de vârsta aia? E vorba doar despre sex de fapt, nu despre dragoste. Poate sunt de modă veche, dar mi-ar plăcea

să le am pe amândouă. Și, dacă ar fi să sacrific ceva, sexul ar fi ăla, nu dragostea.

Momentan nu avea nimic, dar era cinstită față de sine însăși, așa cum fusese întotdeauna. Jack simți asta. Era o femeie care știa cine era și ce voia, ce era dispusă să sacrifice și ce nu. Dar nimănui nu-i era ușor să găsească persoana potrivită. Nici el n-o găsise, așa că se mulțumea cu sex, cu multă distracție și cu o hernie de disc atunci când întrecea măsura.

– Cred că nu este ușor să găsești pe cineva, indiferent de vârstă. Uită-te la cei de douăzeci sau treizeci de ani care încearcă să își găsească un partener pe internet. Asta ar trebui să ne spună ceva: nu mai este la fel de ușor ca înainte să găsești pe cineva. Nu știu de ce, dar cred că-i adevărat. Oamenii sunt mai bine informați, mai specifici. Se cunosc mai bine pe ei înșiși. Femeile nu mai vor doar un tip care să plătească facturile și chiar nu mai sunt dispuse să suporte orice pentru asta, ci vor un partener. Asta limitează destul de mult opțiunile. Și întotdeauna vor fi tipi ca mine care dau totul peste cap, întâlnindu-se cu tipe de douăzeci de ani, ceea ce înseamnă că femeile de cincizeci nu mai au cu cine să iasă, în afară de vreun individ de Neanderthal care se uită la televizor și bea bere tot timpul, care nu a făcut în viața lui terapie și nu știe și nici nu-i pasă cine naiba este.

– Deci care-i soluția? întrebă ea confuză.

Părea să înțeleagă problema aceasta perfect, dar nu avea mai multe soluții decât ea.

El rânji și alese o muzică mai ritmată.

– Sex, droguri și rock and roll, o tachină el. Mai erau cinci minute până la miezul nopții dintre ani, și seara zburase pur și simplu. Nu știu care e răspunsul. Bănuiesc că, într-o zi, găsești persoana potrivită pur accidental. Și nu e niciodată cine crezi tu că va fi sau ceea ce credeai că vrei. Cam cum e și cu imobiliarele. Eu căutam o casă din cărămidă în East Sixties și nu voiam nici măcar să mă uit în altă parte. A ieșit apartamentul ăsta pe piață, și agentul meu imobiliar practic m-a târât să-l

văd. M-am îndrăgostit de locul ăsta, şi acum nu m-ai mai putea scoate de aici. Cred că trebuie să rămânem deschişi faţă de lucrurile care se ivesc pur şi simplu pe drum. Cred că *acesta* este adevăratul secret al tinereţii şi al unei vieţi bune, să rămâi deschis, interesat, entuziasmat, să înveţi despre viaţă, să încerci lucruri noi, să cunoşti oameni noi. Şi, orice s-ar întâmpla, să te simţi bine – şi dacă între timp apare persoana potrivită, super! Dacă nu, măcar te distrezi. Cred că viaţa începe să se termine când începem să ne închidem în noi înşine, să ne dăm bătuţi şi să ne limităm opţiunile. Nu vreau să ajung acolo. Vreau să continui să deschid noi uşi până în ziua în care voi muri, oricând ar fi asta, mâine sau la nouăzeci şi nouă de ani. În ziua în care încetezi să mai deschizi uşi şi renunţi la noile oportunităţi care ţi se prezintă, ai putea la fel de bine să fii declarat mort. Cel puţin asta cred eu.

– Cred că ai dreptate, spuse ea, plină de speranţă.

Îi plăcea felul în care vedea lucrurile şi filosofia lui de viaţă. Era energic şi entuziasmat de orice făcea. De-aia nu stătea acolo ţinându-se strâns de picior şi plângându-se de trauma prin care trecuse şi că fusese atât de aproape de moarte. Nu, el era gata să meargă mai departe şi să se simtă bine cu ea, să cunoască o persoană nouă şi să-şi facă o prietenă nouă. Îi plăcea felul în care gândea şi o inspira.

Jack se uită la ceasul de mână şi porni televizorul la transmisiunea din Times Square, unde mii de oameni aşteptau să intre în noul an. Începură să numere. Mai era puţin. Zece... nouă... opt... şapte... Zâmbeau amândoi... şi, când ajunseră la „Unu!", el o luă în braţe şi o privi în ochi.

– La mulţi ani, Valerie. Sper să fie un an grozav pentru tine, din toate punctele de vedere!

O sărută uşor pe buze, apoi o îmbrăţişă.

– Şi pentru tine, Jack, spuse ea, şi vorbi serios, ţinându-se în braţe şi gândindu-se, în acelaşi timp, că era deja un an grozav. Erau amândoi în viaţă!

capitolul 12

Valerie luă prânzul cu April chiar după Revelion. Îi trimisese lui Jack o sticlă de Cristal și un bilețel în semn de mulțumire în ziua următoare. Pe bilețel scria: „Cel mai frumos Revelion! Mulțumesc! Valerie". Îi povesti lui April despre el la prânz. Ambele fură de acord că era, într-adevăr, un tip drăguț, în pofida adolescentelor lăudăroase cu care ieșea, după cum o spuse April. Majoritatea păreau niște profitoare când le aducea la restaurant, dar lui nu părea să-i pese.

Valerie îi spuse că o invitase să meargă cu el la Super Bowl, și April fu uimită să afle că avea să se ducă.

– Dar nu-ți place deloc sportul, mamă, și știi mai puține despre fotbal ca mine, iar eu nu știu prea multe.

– Ai dreptate. Dar mi-a spus ceva de Revelion, și cred că e adevărat: că trebuie să fim deschiși în viață, să facem lucruri noi, să cunoaștem oameni noi, să deschidem uși noi. Cred că acesta e antidotul îmbătrânirii și zbârcirii. S-ar putea să nu-mi placă sau s-ar putea să mă distrez. De ce nu? M-a invitat să merg ca prietenă, nu ca iubită, și-o să am propria cameră. De ce să nu fac ceva diferit? Nu vreau să mă împotmolesc.

Fiica ei era impresionată de atitudinea ei, și chiar și Valerie observase că, de când supraviețuise atacului terorist de la rețea, fusese mai deschisă față de toate lucrurile și mai recunoscătoare pentru viața ei. Ar fi putut foarte ușor să fie ucisă, dar, în schimb, i se oferise o nouă șansă la viață. Oricât de înspăimântător ar fi fost incidentul, o eliberase din anumite puncte de vedere. Micile certuri păreau mai puțin importante și totul i se părea un dar, mai ales un prieten nou ca Jack și șansa de a merge la Super Bowl cu o fostă vedetă de fotbal. De ce nu? Poate că asta însemna, de fapt, să îmbătrânești, îi spuse ea lui April. Poate că avea de-a face cu „De ce nu?" Chiar și April își asuma un mare risc, fiind dispusă să aducă pe lume și să accepte un copil pe care nu-l planificase. Valerie înțelegea acum că trebuie să îți trăiești viața, nu să te pitești într-un colț, prea

înspăimântat să te miști sau să încerci ceva nou, sau prea obosit și plafonat ca să îți mai dai silința. April luase o decizie enormă, și, chiar dacă își făcea griji pentru ea, Valerie o admira pentru ceea ce hotărâse să facă. Chiar dacă nu voia să fie bunică. *Pentru asta* nu era încă pregătită, și nu se jena să i-o spună și fiicei sale.

– Copilul va trebui să-mi spună mătușica Valerie sau doamna Wyatt, îi zise ea lui April, și râseră amândouă. Dacă-mi zice buni, îl reneg imediat și mă voi preface că nu vă cunosc pe nici unul. Nu sunt încă gata să fiu bunica nimănui! Vanitatea mea nu-mi permite. Era mai mult decât dispusă s-o recunoască și încă părea oarecum furioasă din cauza asta. Apropo, cum merg lucrurile? Cum te simți?

April arăta bine, dar mama ei putea vedea tristețea din ochii ei. Se temea că era mai greu decât se așteptase April. Nu era deloc ușor să crești un copil de una singură și era trist să fii însărcinată, iar tatăl copilului să nu-ți fie alături – sau cel puțin așa vedea Valerie lucrurile, chiar dacă oamenii o făceau destul de des în zilele acestea. Ea și Pat trăiseră niște momente atât de frumoase așteptând să se nască April... Era tristă că fiica ei nu avea parte de aceeași experiență și de un bărbat care să o iubească și să-i poarte de grijă. În schimb, muncea la fel de mult ca întotdeauna, se ducea la piața de pește până în ora cinci în fiecare dimineață, se întâlnea cu pescari și se lupta cu măcelari pentru prețuri mai bune, muncind douăzeci de ore pe zi fără să aibă pe cineva care să o iubească sau să îi maseze spatele. Pentru mama ei, părea un drum dificil.

– L-am simțit pe copil mișcându-se acum câteva zile. A fost așa frumos, ca un fluture. La început, am crezut că am gaze sau indigestie, apoi mi-am dat seama ce simt de fapt. Se întâmplă des acum.

Părea emoționată, dar totuși tristă. Mama ei o cunoștea bine.

– Ce mai face Mike? L-ai mai văzut?

Valerie spera că da. Îl plăcea. Și poate că totuși lucrurile ar fi putut să meargă între ei, în pofida începutului

nefavorabil. Se întâmplaseră și lucruri mai ciudate de atât. Dar April dădu din cap că nu.

– Nu, nu l-am mai văzut. A dispărut. Bănuiesc c-am făcut o prostie. Am petrecut o seară faină la restaurantul chinezesc, apoi l-am chemat cu mine la doctor, să vadă bebelușul la ecograf. Și a luat-o razna. A plecat de-acolo, după care mi-a trimis un mesaj că pur și simplu nu poate. Mă gândesc c-a avut o copilărie groaznică și nu vrea să fie implicat în copilăria altcuiva. S-a despărțit de o iubită cu câteva luni în urmă pentru că ea voia să se căsătorească și să aibă copii. Bănuiesc că e unul dintre tipii ăia distruși care nu își va putea lua niciodată un angajament față de nimeni.

Acum era foarte conștientă de asta, dar Valerie părea enervată.

– Bine, bine, n-are decât să-și plângă copilăria. Dar copilul ăsta există acum, și tu la fel. Nici tu n-ai vrut să se întâmple așa și credeai că te protejezi. Nu e ca și cum te-ai fi aruncat cu capul înainte, și-ai mers la risc. Vi s-a întâmplat amândurora. Nu poate să facă pur și simplu pași pentru că nu se simte confortabil. Și ce dacă? Cât de confortabil te simți tu? Nu foarte, aș zice eu. Conduci singură o afacere și ești însărcinată cu un copil pe care nu l-ai vrut. Cred că îți datorează mai mult decât să fugă și să se ascundă. E puțin prea ușor. Credeam că e mai bun de-atât.

Părea dezamăgită, și, chiar dacă nu o spuse, la fel era și April. Într-o clipă de nebunie, când Mike acceptase să meargă la doctor cu ea, sperase că avea să se implice. Dar era evident că nu avea să se întâmple așa. Nu mai primise nici un semn de la el de când plecase din cabinetul doctorului și îi trimisese acel mesaj. Iar ea nu avea de gând să-l sune și să încerce să-l forțeze să-l accepte pe copil – sau pe ea. Știa că ar fi fost o greșeală enormă. Trebuia să-l lase în pace, dacă asta era ceea ce își dorea el. Acum era copilul ei, nu al lui.

– Eu am hotărât să-l păstrez, mamă. El nu. A fost decizia mea. Nu m-am consultat cu el. I-am spus. Nu vrea copilul.

April era la fel de fermă şi de realistă ca el. Indiferent ce simţea pentru el, dacă el nu simţea la fel pentru ea sau pentru copil, nu putea să se dea cu capul de zid şi nici n-avea de gând să încerce.

La plecare, Valerie era încă îngrijorată din cauza ei. April se îndreptă spre bucătărie cu un aer gânditor. Îi plăcea să ia masa cu mama ei, dar fusese deprimată de când îl văzuse ultima dată pe Mike. Se simţiseră atât de bine la cină. Sperase atunci să se înfiripe totuşi o relaţie între ei, dar îşi dădea acum seama că era imposibil. Ea avea să fie mereu femeia care îl forţase să aibă un copil pe care el nu-l voia, iar el nu avea să o ierte niciodată pentru asta. Relaţia lor fusese sortită eşecului de la bun început.

Jean-Pierre, somelierul, o privi în timp ce îşi desfăcu o portocală, după care se aşeză la tejghea să se uite la nişte facturi. În ultima vreme, apăruseră nişte nereguli în facturile de la măcelar şi voia să verifice situaţia şi să se asigure că nu fuseseră înşelaţi. Observase deja o tarifare pentru o pulpă de miel pe care nu o primiseră şi câteva fileuri de porc. Nu-i plăcea deloc situaţia.

– Pot să-ţi fac un ceai, April? o întrebă Jean-Pierre, iar ea încuviinţă din cap, distrasă de facturile pe care le verifica cu o precizie infinită.

– Ar fi drăguţ, mulţumesc, spuse ea şi, când acesta îi înmână ceaşca, ea îşi ridică privirea şi zâmbi.

Era ceaiul de vanilie pe care îl comandase de la Paris, care le plăcea atât de mult clienţilor lor. Şi era decafeinizat, ceea ce era şi mai bine.

– Cum te simţi? întrebă el încet.

Încă nu spusese nimănui despre sarcină. Nu se vedea atâta timp cât purta şorţul, deşi ştia că sarcina avea să devină curând vizibilă. Şi acum, dacă priveai cu atenţie, se observa o umflătură. Cei care o văzuseră se gândiseră că se îngrăşase. Era mai rotunjoară şi la faţă. Dar nu se schimbase nimic altceva.

– Sunt bine, îi răspunse ea somelierului şi îi mulţumi pentru ceai.

Acesta îi pusese şi un fursec, pe care April îl mâncă.

– Muncești prea mult, April, o dojeni el cu blândețe.

– Toți o facem, spuse ea cu sinceritate. Așa se conduce un restaurant bun. Trebuie să fim mereu atenți la detalii și mereu prezenți la datorie.

Ea le făcea pe ambele, și îi plăcea mult cum lucra el cu clienții și sugestiile pe care le dădea. El respecta capacitatea ei de a cumpăra vinuri grozave la prețuri bune. O considera genială în ceea ce făcea și îi plăceau atmosfera din restaurant, modul ei de a privi lucrurile și pasiunea ei. O considera o femeie remarcabilă. Și nu întâlnise alt bucătar pe care să îl respecte mai mult, în afară de unii foarte buni cu care lucrase în Franța. O venera ca pe un erou, deși erau de aceeași vârstă. El crescuse și fusese instruit în Bordeaux și locuia în New York de cinci ani. Vorbea engleză surprinzător de bine, se căsătorise cu o americancă și obținuse un card verde, lucru important pentru April. El și soția lui tocmai divorțaseră. Aveau un băiețel de trei ani. Femeia îl părăsise pe Jean-Pierre pentru un alt tip, un ospătar dintr-un alt restaurant francez, de data asta din Lyon.

– Știu că nu ai spus nimănui, zise el încet, în timp ce April își sorbi ceaiul. Dar am observat schimbările din ultima vreme.

– La restaurant? se îngrijoră ea.

Nu credea că se schimbase ceva. Nu era niciodată un semn bun când personalul își dădea seama înaintea ta că lucrurile nu merg bine. Se panică. La ce se referea? Furt? Se fura din casă? Serviciu prost? Mâncare sau prezentare neglijente?

– Mă refeream la schimbările prin care treci tu. Arătă înspre burtica ei, iar ea se simți imediat ușurată. Pari tristă, April, spuse el cu îndrăzneală. Sunt sigur că nu e ușor pentru tine.

Ea nu știa cum să-i răspundă. Nu voia s-o recunoască, dar nu putea nici să nege, căci în câteva săptămâni avea să se vadă oricum.

– Presupun că trebuie s-o privesc drept un dar neașteptat, spuse ea oftând. Te rog să nu spui nimănui momentan. Nu mă gândeam că se vede deja. Aș vrea

să nu se afle, măcar o vreme. Nu se va schimba nimic aici, dar lumea se va îngrijora oricum. Ar putea crede că nu-mi va mai păsa la fel de mult de restaurant, dar nu-i așa.

Încercă să-l asigure de asta, dar lui părea să-i fie milă de ea. Era un bărbat amabil și un angajat bun, dar nu o interesa în nici un alt mod. Nu se implicase niciodată în relații cu personalul și nu avea de gând să înceapă acum. Și îl simțea interesat de ea. Lucru care nu o încânta.

– Și cine îți va purta de grijă ție, nu doar restaurantului? accentuă el.

– Pot să-mi port singură de grijă. Zâmbi. Întotdeauna am făcut-o.

– Nu e așa ușor cu un copil, mai ales acum.

Ea încuviință din cap, neștiind sigur ce să-i spună și simțindu-se cam inconfortabil cu această conversație.

– Tatăl copilului? întrebă el, iar ea ridică din umeri.

– Nu se implică.

– M-am gândit eu.

Mai ghicise și că era vorba despre Mike. Văzuse modul în care îl privea ea și faptul venise să ia cina cu familia ei în Ajunul Crăciunului. Mai știa și că nu mai trecuse pe acolo de atunci, ceea ce nu era un semn bun. Și tristețea din ochii ei spunea tot. Știa că era singură și îi părea rău pentru ea.

– Dacă te pot ajuta cu ceva, să-mi spui, zise el blând. Cred că ești o persoană minunată și te porți frumos cu toată lumea. Toți te iubim.

Nu-i spuse că o iubea, deși s-ar fi putut ajunge foarte ușor acolo, cu puțină încurajare din partea ei, dar April avu grijă să nu i-o ofere. Nu voia să-l inducă în eroare pe Jean-Pierre. Nu era interesată de el. Și acum, că divorțase, era și el vulnerabil, și probabil se simțea singur fără soție și copil.

– Mulțumesc, spuse ea. Sunt bine, îl asigură și îi dădu de înțeles că discuția s-a încheiat. Voia să-i fie foarte clar și lui.

– Sunt aici, dacă ai nevoie de mine, spuse el din nou, după care dispăru în pivnița de vinuri.

Spusese destul. Îi zisese că îi păsa de ea ca persoană și că ar fi fost fericit să-i poarte de grijă și ca femeie, dacă îi permitea. Se părea că nu era prea deschisă în acest sens, momentan. Dar el spera că într-o zi avea să fie. Poate după nașterea copilului. Nu avea de gând să plece nicăieri, și îl emoționase faptul că era însărcinată și singură. Era un bărbat bun. Dar April nu-l dorea în sensul acela. În clipa de față, îl voia doar pe Mike. Nici prin gând nu-i trecea să se implice într-o relație cu cineva în timp ce era însărcinată cu copilul altcuiva. Era prea complicat pentru ea. Și-așa era destul de încâlcită treaba, fără să mai adauge și pe altcineva în combinație. Oricum, momentan, îi era mai bine pe cont propriu. Avea destule pe cap.

Jack o sună pe Valerie la birou în după-amiaza aceea. Aceasta părea ocupată, și îi spuse că era în mijlocul unui interviu și că avea să-l sune ea înapoi. El presupuse că era pentru emisiunea ei, dar, de fapt, Valerie stătea la birou față în față cu o tânără pe care cei de la Resurse Umane o trimiseseră ca posibilă înlocuitoare a lui Marilyn, iar Valerie nu știa dacă să râdă sau să plângă. O chema Dawn. Avea un piercing în nas și unul cu diamant chiar deasupra buzei. Părul îi era vopsit negru, cu o șuviță de un albastru sidefat, și făcut țepi cu gel și avea tatuaje color cu personaje de desene animate pe fiecare brat. Mai avea și câte un trandafir roșu tatuat pe dosul fiecărei palme. În afară de asta, era îmbrăcată elegant, în blugi, cu pantofi cu toc înalt și un pulover negru cu mâneci scurte. Părea inteligentă, studiase la Stanford și avea douăzeci și cinci de ani. Era exact opusul dragei ei asistente, Marilyn, cu care Valerie lucrase ani de zile.

Dawn îi spuse că lucrase în Londra încă de când absolvise, mai întâi la ediția britanică a revistei *Vogue*, apoi la o revistă de decorațiuni, dar viața în Anglia devenise prea scumpă, așa că se întorsese în New York. Nu mai lucrase până atunci în televiziune, dar mama ei era designer de interior în Greenwich, Connecticut, iar Dawn lucrase pentru ea în fiecare vară în timpul liceului

şi al facultăţii, aşa că lumea designului nu-i era complet necunoscută. Fusese repartizată la secţiunea „*Home*" a revistei britanice *Vogue*, după care se mutase la „*The World of Interiors*". În facultate se specializase pe jurnalism, şi Valerie îşi dădu seama că era o fată isteaţă. Încercă să nu se concentreze pe felul în care arăta Dawn, deşi piercingul cu diamant de deasupra buzei îi tot capta atenţia. Categoric nu arăta ca o fată din Greenwich. Dar îi răspunse de fiecare dată direct şi inteligent. Până la încheierea interviului, Valerie nu găsea nici un motiv să nu o angajeze, cu excepţia înfăţişării, ceea ce ştia că nu era corect din punct de vedere politic şi nici nu reprezenta un motiv valid, dar o făcea să-i fie mai dor ca niciodată de Marilyn.

– Îmi pare rău pentru asistenta dumneavoastră, spuse Dawn încet în timp ce se ridica. Avea şi maniere, nu numai că era isteaţă şi părea foarte calmă. Lui Valerie i-ar fi plăcut la nebunie de ea dacă n-ar fi fost piercingurile, tatuajele şi părul. Trebuie să vă fie foarte greu să faceţi o schimbare după ce aţi lucrat atâta timp cu ea.

– Aşa este, recunoscu Valerie oftând. A fost un lucru îngrozitor şi foarte trist. Am pierdut unsprezece oameni. Dawn încuviinţă din cap respectuos şi îi strânse mâna lui Valerie în timp ce se pregătea să plece. Strângerea ei de mână îi spuse lui Valerie că era încrezătoare, dar nu agresivă. Îi plăcea faptul că Dawn părea sigură pe sine fără să fie autoritară. O făcea să ezite. Poate că, la urma urmei, nu conta cum arăta. Era curată şi aranjată, deşi avea un stil cât se poate de diferit de-al ei.

– Apropo, nu mă deranjează să lucrez peste program, se oferi Dawn. Nu am iubit. Locuiesc în oraş şi-mi place să muncesc. Pot lucra şi în weekend. Era tentantă din multe puncte de vedere. Era isteaţă, deşteaptă şi disponibilă, chiar dacă lui Valerie i se părea că arăta ciudat. Se gândi ce-ar fi spus April despre ea şi bănui că ar fi plăcut-o. Dar April îşi permitea să aibă pe cineva care arăta aşa în bucătărie. Însă dacă lucra pentru Valerie, trebuia să-i cunoască pe invitaţii din emisiunea ei. Dar dacă ea o plăcea – şi o plăcea – poate că şi alţii

ar fi plăcut-o. Încerca din răsputeri să nu aibă prejudecăți, și îi spuse lui Dawn că aveau să o anunțe cei de la Resurse Umane. Valerie nu își luă nici un angajament față de fată înainte ca aceasta să plece. Avea nevoie de timp să se gândească.

Jumătate de oră mai târziu, Valerie ridică receptorul oftând și sună la Resurse Umane.

– Deci ce zici? o întrebă șefa de Resurse Umane.

Dawn era prima candidată pe care o intervievase Valerie, dar trebuia să admită că era bună. Iar calificările și recomandările ei erau excelente.

– Cred că-i isteață foc, chiar dacă arată ca o ciudată. Îi urăsc piercingurile, și freza, și tatuajele.

– Știu. Mă gândeam că așa o să fie. Este opusul lui Marilyn. Dar și mie mi-a plăcut. Mă gândeam că n-o s-o accepți, dar am zis că merită să încerc. E exact ce-ți dorești, doar că nu arată cum trebuie.

Era adevărat. Dawn era tânără, amuzantă și dornică să muncească. Urmărise emisiunea lui Valerie înainte de interviu și făcuse comentarii inteligente pe seama acesteia.

– Nu-ți face griji, Valerie. O refuz eu. Știa și ea că erau slabe șansele să o angajezi, mi-a și spus-o. Nu oricine vrea o asistentă cu personaje din desene animate tatuate pe brațe, deși, sincer, Tweety și Tinker Bell mi s-au părut drăguți.

– O să-i pară rău pe la cincizeci de ani, spuse Valerie cu înțelepciune, după care o uimi pe șefa de la Resurse Umane. Angajeaz-o. Rămâne. Îmi place. E deșteaptă. Pot trăi cu Tinker Bell și cu Tweety. Am nevoie de cineva care se descurcă în jobul ăsta și cred că ea o poate face. Nu știe nimic despre nunți și divertisment, dar știe despre decorațiuni. O pot învăța restul.

Pe Marilyn o învățase totul de la zero – aceasta fusese învățătoare înainte să lucreze pentru Valerie, dar se dovedise cea mai bună asistentă pe care o avusese Valerie până atunci.

– Vorbești serios? întrebă surprinsă șefa de la Resurse Umane, impresionată de decizia lui Valerie. Demonstra

o deschidere față de idei noi de care nu o credea deloc capabilă.

– Da, răspunse Valerie cu fermitate. Când poate să înceapă?

– A spus că de mâine, dacă vrei. Dacă nu te deranjează însă, aș prefera să înceapă de săptămâna viitoare, ca să ne ocupăm de verificări și de acte.

– E-n regulă, spuse Valerie degajat.

– Cred că ai luat o decizie bună, replică șefa de la Resurse Umane.

– Sper. Vom vedea, zise Valerie optimistă.

În clipa în care închise, îl sună pe Jack, ea însăși puțin șocată de decizia luată. Jack își ceru scuze că o întrerupsese mai devreme.

– Este în regulă, îl asigură ea, lăsându-se ușor în scaun și oftând din nou, încercând să nu se gândească la Marilyn și să nu-i fie atât de dor de ea. Intervievam o asistentă nouă.

– Trebuie să-ți fie greu, spuse el compătimitor. Rețeaua intervievează candidați pentru postul lui Norman. N-am găsit încă pe nimeni. Mă deprim numai când mă gândesc la asta.

– Știu. Eu am angajat-o, spuse Valerie, apoi râse. Pare desprinsă dintr-un film științifico-fantastic, cu piercinguri pe toată fața și cu părul vopsit albastru. *Brave New World.* Dar m-am gândit: „La naiba, a absolvit Stanfordul, are recomandări grozave și e dispusă să lucreze peste program și în weekenduri. Îi are pe Tweety și pe Tinker Bell tatuați pe brațe în culori foarte vii și nici măcar n-a purtat mâneci lungi ca să îi ascundă. Trebuie să o apreciezi pentru asta."

Jack râse de descrierea făcută. Nu și-o putea imagina pe Valerie cu o asemenea asistentă.

– Bravo ție! S-ar putea să fie grozavă.

– Sper, spuse Valerie, după care el o invită la un alt film în apartamentul lui, în noaptea aceea.

Era unul pe care ea voise să-l vadă, dar îl ratase în cinematografe. Îi plăcea să-și petreacă timpul împreună și îl văzuse ultima dată cu trei zile în urmă.

– Sunt liber până la Super Bowl și mă plictisesc de moarte, se plânse el.

Încă se deplasa destul de greu în cârje, și-ar fi trebuit să nu își folosească piciorul prea mult, cel puțin câteva săptămâni. Îi spuse că se simțea izolat și se uitase la telenovele și talk-show-uri agonizante toată ziua.

– Poate că tu te plictisești, îi spuse Valerie, dar eu muncesc pe brânci aici. A trecut Crăciunul, însă lucrăm deja la emisiunea de Valentine's Day, și imediat după Anul Nou ne-am apucat și de nunți. Suntem al naibii de ocupați.

– Asta înseamnă nu?

Părea dezamăgit. Se simțise bine cu ea și voia s-o vadă din nou. Ea ezită, apoi clătină din cap. Cum rămânea cu ușile alea deschise unui prieten nou? Avea dreptate.

– Nu, înseamnă doar că mă plâng de toată treaba pe care o am de făcut. Tocmai am luat prânzul cu April. Mi-a zis să te salut.

Și a comentat despre zecile de milioane de iubite tinere ale lui Jack, lucru pe care Valerie nu i-l spuse. Oricum, el era primul care o recunoștea.

– Salut-o din partea mea. Trebuie să trec pe la restaurant pentru niște piure magic vindecător de-al ei. Poate ar trebui să mi-l întind direct pe picior.

Nu se plângea niciodată de durere, lucru pe care Valerie îl considera o dovadă de curaj din partea lui, deși știa că se rănise de câteva ori destul de dur în timpul carierei sale de fotbalist.

– Pot să-i spun să-ți trimită, ca atunci când erai în spital, sugeră Valerie.

– Dacă o să stau aici, uitându-mă la televizor și mâncând piure de cartofi și macaroane cu brânză în următoarele trei săptămâni, o să ajung la o sută optzeci de kilograme până la Super Bowl și n-o să mai dau bine pe ecran. Mă scoate din sărite faptul că nu pot face sport, dar doctorul spune că încă n-am voie. În mod normal era foarte activ, chiar dacă hernia de disc îl făcuse să mai încetinească ritmul. Se temea să nu se îngrașe. Deci cum rămâne cu cina și cu filmul?

– Mi-ar plăcea. Dar să fie puţin mai târziu?

Plănuise să lucreze acasă în noaptea aceea, dar, dacă rămânea mai mult la birou, ar fi reuşit să se ocupe de o mare parte din ceea ce avea de făcut. Uneori era greu să jonglezi cu viaţa socială şi cu munca, iar slujba ei avea întotdeauna prioritate.

– Opt jumătate ţi se pare în regulă?

– E bine. Oricum voiam să sugerez cam aceeaşi oră. Vine un terapeut la şapte să fac ceva exerciţii.

– Perfect. Vrei să iau ceva pentru cină? se oferi ea.

– Nu-ţi face griji. Comand eu ceva. Mă pricep la asta. Râse. Pe mai târziu, încheie el, părând fericit, la fel cum se simţea şi ea.

Era distractiv să ai un prieten cu care să-ţi petreci timpul. Cunoştea o grămadă de oameni, dar erau la fel de ocupaţi ca ea. Evident, şi el avea o viaţă socială foarte activă, dar acum, că era obligat să stea în casă, avea mai mult timp liber decât de obicei, şi, după tot ce făcuse pentru ea, era mai mult decât fericită să treacă pe la el în timpul convalescenţei lui. Măcar atât putea să facă. Şi îi plăcea compania lui.

Când plecă de la serviciu, îi cumpără câteva reviste şi o carte de la un chioşc de ziare. Nu mai avu timp să se ducă acasă să se schimbe. Ajunse la apartamentul lui la ora stabilită, cam frântă de oboseală şi cu respiraţia întretăiată. Nu îşi periase părul şi nu se dăduse cu ruj de la prânz. Nu avusese timp să se gândească la asta toată ziua. Purta nişte pantaloni casual şi un pulover, un hanorac, şi pantofi cu talpă plată, din moment ce nu intrase în emisie toată ziua. Fusese la birou aproape toată ziua, cu excepţia prânzului, când se întâlnise cu April. Avusese o zi plină de decizii şi de planuri pentru emisiunile viitoare, de selectat mostre, invitaţi şi teme pe care voiau să le trateze. Întotdeauna se ocupa de planificarea emisiunilor în perioada asta a anului. Avea să o ajute foarte mult săptămâna viitoare, când începea Dawn lucrul. Valerie spera doar să fie la fel de eficientă pe cât i se păruse în timpul interviului.

Jack îi deschise ușa, sprijinit în cârje, în pantaloni de trening și desculț. Asistenta medicală nu părea să fie pe acolo. Și din bucătărie veneau arome delicioase. Comandase mâncare indiană, condimentată pentru el și mai puțin picantă pentru ea, în caz că o prefera așa.

– Ceva miroase grozav, remarcă ea în timp ce își dădu jos haina.

Se auzea muzică, iar ea îl urmă în bucătărie, la fel ca în noaptea de Revelion. El comandase o tonă de mâncare, încă destul de caldă. Așa că se așezară la masa din bucătărie imediat ce ea o termină de aranjat.

– Încep să mă simt de parcă aș locui aici, îl tachină ea, căci acum știa unde erau toate lucrurile.

Vorbiră despre cum își petrecuse ea ziua și ce făcuse. El îi spuse despre un scandal din fotbal pe care îl urmărise toată ziua. Plănuia să facă o emisiune despre asta imediat ce se punea din nou pe picioare. Era o discuție animată. Apoi vorbiră despre politica rețelei, tot timpul complicată. Se zvonea că șeful rețelei pleca, ceea ce era îngrijorător din punctul de vedere al impactului pe care avea să-l aibă acest lucru, dar situația amândurora era sigură. Nimeni nu avea să renunțe la Valerie Wyatt, iar el era cel mai grozav prezentator sportiv. Dar nimic în televiziune nu era sută la sută sigur.

Se vorbea mult și despre recentul atac terorist. Încă apărea peste tot la știri. Grupările oficiale din Orientul Mijlociu erau furioase din pricina asta și nu voiau să fie asociate cu incidentul, din cauză că le dăunase imaginii și se îngrijorau din cauza impactului acestuia asupra relațiilor cu Statele Unite. Își exprimaseră cu toții condoleanțe pentru viețile pierdute. Și președintele, și guvernatorul încercau să asigure publicul că nu avea să mai aibă loc un asemenea incident, dar știau că era oricând posibil. Nimeni nu mai era sigur. Și cel mai greu pentru supraviețuitori era să-și amintească de prietenii și de colegii pe care îi pierduseră, cum era cazul asistenților lui Jack și al lui Valerie.

Până terminară de mâncat, amândoi erau obosiți și relaxați. Se duseră în vizuina lui, și se puseră pe vorbit

până uitară de film. Păreau să existe o mie de subiecte care îi interesau şi despre care aveau ceva de zis. Apoi se uitară câteva minute la o înregistrare din *Monday Night Football*, şi Jack îi explică puţin din joc, ca pregătire pentru călătoria la Super Bowl.

– Mai vii, da? întrebă el, îngrijorat, iar ea îi zâmbi.

– N-aş rata aşa ceva. April a fost impresionată când i-am spus că merg. Îmi place ideea ta de a continua să deschizi uşi şi să explorezi lucruri noi. I-am vorbit despre asta la prânz.

Fu din nou tentată să-i spună despre copilul lui April, dar nu o făcu. Pur şi simplu nu reuşea încă să recunoască faptul că era bunică. Poate avea să se simtă altfel după ce îl vedea pe copil. Dar, momentan, era doar o insultă la adresa vanităţii ei, o confirmare a vârstei ei şi o sursă de îngrijorare.

– Şi ea jonglează cu o grămadă de lucruri mai nou, îi spuse ea criptic lui Jack, fără să dezvăluie mai mult.

– Întotdeauna face aşa. Este o femeie tânără extrem de competentă. Conduce restaurantul ăla ca un ceas elveţian. Presupun c-a învăţat asta de la tine.

Îi zâmbi lui Valerie. Deja îşi dăduse seama cât de organizată era. El aborda lucrurile puţin mai la nimereală, dar şi el făcea multe. Mai puţin acum. Înnebunea încuiat în casă. Muncise din greu cu terapeutul în sala de sport din apartamentul lui. Glonţul provocase mai multe daune decât crezuse el, şi piciorul încă îl durea şi era foarte slăbit.

Amândoi constatară surprinşi că era miezul nopţii când se opriră din vorbit. Valerie îşi puse hanoracul şi se înfofoli bine. Era frig afară şi începuse să ningă. Părea o vedere de Crăciun şi Jack părea trist în timp ce ea se pregătea de plecare, deşi era probabil doar obosit.

– Îmi pare rău că nu te pot conduce până acasă.

I-ar fi plăcut s-o facă, dar nu avea cum. Poate ar trebui să iei un taxi. E târziu. Nu voia să fie jefuită pe drum, dar Valerie zâmbi.

– Voi fi bine. Îmi place să iau o gură zdravănă de aer proaspăt.

Și era așa frumos acum că ningea – până a doua zi, când totul avea să se transforme în mizerie.

– Mersi c-ai venit să mă vezi, spuse el, strengărește. Îmi place să-mi petrec timpul cu tine, zise el, trăgând-o încet spre el, sprijinindu-se în cârje. Ești o companie plăcută, Valerie, adăugă – și vorbea serios.

– Și tu.

Zâmbi sfios, simțind o oarecare schimbare a sentimentelor lui, fără a ști însă în ce sens. Probabil i se părea. Pur și simplu se plăceau reciproc și erau amândoi singuri și plictisiți. Și consecințele atacului îi zguduiseră. Valerie încă se simțea nervoasă când mergea la lucru și intra în clădire. Și chiar dacă Jack o scoase o dată la restaurantul lui April, părea să prefere totuși să rămână în casă, în coconul lui, unde se simțea în siguranță, și nu era încă gata să iasă din nou în oraș. Îi afectase pe amândoi mai mult decât își dăduseră inițial seama, dar fuseseră avertizați că se putea întâmpla așa. Nu aveau cum să supraviețuiască, fără urmări, unui incident atât de traumatizant. Li se spusese să se aștepte să experimenteze efecte întârziate ale traumei chiar și timp de un an de zile.

– Vii și mâine? întrebă el, cu mâna pe haina ei, de parcă ar fi încercat s-o țină să nu fugă.

Ea râse de întrebarea lui, dar fu emoționată de privirea cu care o fixa.

– O să te saturi de mine dacă vin în fiecare zi, prostuțule, îl tachină ea.

– Nici măcar nu ne-am uitat la film. Am putea să-l vedem mâine-seară.

Brusc, părea dependent de ea, lucru care nu-i stătea în fire; ea era sigură că asta era o consecință a ceea ce i se întâmplase și un semn de stres posttraumatic.

– Trebuie să mă duc la o cină în interes de serviciu mâine-seară, spuse ea cu regret, și el păru uimit.

– Și eu ar fi trebuit să merg. Bănuiesc că nu pot sau că n-ar trebui. Oricum nu-mi plac chestiile de genul ăsta.

– Nici mie, dar sunt obligată să-mi fac apariția. Și eu n-am nici o scuză. Pe mine nu m-a împușcat nimeni în picior. Tu ai scăpat.

– Te sun eu, îi spuse el, apoi se sărutară pe obraji, iar ea plecă.

Mergea pe Fifth Avenue prin ninsoare, gândindu-se intens la el, când îi sună telefonul. Se gândi că era April, care o suna uneori după ce închidea restaurantul. Dar era Jack.

– Bună, spuse ea, în timp ce zăpada îi cădea pe cap și îi uda fața. Ce senzație grozavă! Am uitat ceva?

– Nu. Doar mă gândeam la tine și voiam să te salut. Cum e zăpada?

– Superbă, spuse ea, zâmbind larg. Nu mai primise un astfel de apel de la un bărbat de ani de zile, fără nici un motiv. O să ieși și tu din casă cât ai zice pește.

Știa cât de agitat și de plictisit era.

– Valerie, chiar îmi place de tine, spuse el brusc. Îmi place să vorbesc și să petrec timp cu tine. Apoi adăugă: Și gătești foarte bine.

Ea râse.

– Și tu. Trăiau cu mâncare comandată, lucru foarte familiar ei. Și eu mă simt bine cu tine, spuse ea, în timp ce aștepta la un colț de stradă să se schimbe culoarea la semafor.

Era la jumătatea drumului dintre locuința lui și a ei, Central Park strălucind alb pe partea cealaltă a străzii, acoperit de zăpada care căzuse toată noaptea.

– Și dacă s-ar întâmpla ceva între noi?

– Cum ar fi? spuse ea, uitându-se absentă la semaforul care își schimbase culoarea.

Nu era trafic deloc.

– Adică, treburi care se întâmplă între un băiat și o fată. Știi tu.

Păru drăguț și tânăr când o spuse, și ea zâmbi.

– Mi se pare cam nebunesc, nu crezi? Sunt destul de bătrână să le fiu mamă fetelor cu care ieși tu de obicei.

Sau, chiar mai rău, bunică. Nu o spuse însă. Dar gândul o lovi ca un pumn în stomac. El se întâlnea cu femei cu patruzeci de ani mai tinere ca ea.

– Ce contează asta? Îndrăgosteala n-are nimic de-a face cu vârsta. Are de-a face cu oamenii. Și oricum fetele alea nu-s bune pentru mine. Sunt doar un hobby – sau erau. Pentru că nu aveam altceva de făcut cu timpul meu. Tu ești un adevărat Super Bowl, *baby*, spuse el, și ea izbucni în râs. Ele sunt doar ca exersatul în curte.

– Nu mi s-a mai spus așa. Dar știa că era un compliment din partea lui. Nu știu, Jack. Eu credeam că suntem prieteni. Ar fi păcat să o dăm în bară.

– Și dacă n-o dăm? Dacă va fi bine pentru amândoi?

– Atunci ar fi un lucru bun, bănuiesc.

Dar era prea devreme ca vreunul dintre ei să își dea seama de asta. Și nu voia să fie doar un flirt pentru el, între două ture de tipe tinere.

– Ce-ar fi să ne gândim la asta? insistă el, și ea nu-i răspunse preț de o clipă, neștiind sigur ce să-i spună. Ce zici?

Voia un răspuns, iar ea nu știa ce să-i zică. Nu era sigură.

– Pare interesant, spuse ea cu grijă.

– Posibil?

– Poate.

Nu voia să excludă posibilitatea, dar se gândi că, în teorie, el era prea tânăr pentru ea, deși erau doar zece ani diferență. Dar ei i se părea mult, mai ales cu istoricul și cu stilul lui de viață.

– Asta-i tot ce voiam să știu, spuse el fericit.

Apoi ea se gândi la ceva.

– Te vezi cu cineva momentan?

– Nu. Dar tu? Era destul de sigur că nu, din tot ce-i spusese. Dar nu strica să întrebe. Uneori, iubiți din trecut așteptau prin dulapuri și apăreau din când în când pentru o partidă de sex. Era bine de știut.

– Nu, nu mă văd.

– Bine. Deci suntem amândoi liberi. Să vedem cum evoluează lucrurile. Însă ei îi plăcea starea lor actuală.

Era atât de confortabil să-i fie prietenă, încât nu avea nici o tragere de inimă să schimbe totul într-un joc de întâlniri amoroase sau seducție, într-o joacă de-a șoarecele și pisica. Iubea prietenia care tocmai ce începuse să se înfiripeze între ei.

– Îmi place să-ți fiu prietenă, spuse ea încet.

– Și mie. Mi-ajunge momentan. Unde ești acum?

– Tocmai am ajuns la mine, spuse ea, cu respirația puțin întretăiată de la frig. Sunt chiar în fața clădirii.

– Păi, intră. Să nu răcești. Te sun mâine. Somn ușor.

– Și ție!

Închiseră, și ea intră în clădire, gândindu-se la el. Nu voia să facă vreun pas nesăbuit sau pe care avea să-l regrete ulterior. Dar îl plăcea. Mult. Și apoi își aminti teoria lui cum că trebuie să fii destul de curajos cât să deschizi uși noi. Nu avea nici cea mai vagă idee dacă chiar aveau s-o deschidă vreodată pe asta sau dacă își doreau să o facă ori nu. Dar era frumos să știi, își aminti ea când intră în lift, că această ușă exista, indiferent că o deschideai sau nu.

capitolul 13

Valerie îl văzu pe Jack de șase ori înainte de Super Bowl. Luară cina în apartamentul lui și merseră o dată la restaurantul lui April. Ieșiră la o pizza la un alt restaurant, ca să mai schimbe decorul, și la film într-un cinematograf real, și se distrară de fiecare dată. Merseră la o expoziție de artă în SoHo, a unui artist pe care îl cunoștea Valerie, și la teatru la Lincoln Center. Vorbeau la nesfârșit despre orice subiect, iar relația dintre ei devenea tot mai apropiată, dar se clădea încet, și nici unul dintre ei nu se grăbea. Nu aveau nici cea mai vagă idee dacă avea să fie vreodată ceva mai mult de-atât.

Cel mai interesant moment în care se văzură fu la ceremonia ținută cu o săptămână înainte de Super Bowl, când primarul îi înmână lui Jack premiul pe care i-l promisese, evenimentul organizat la Primărie fiind foarte

mediatizat. Îi oferiră o medalie pentru curaj în folosul celorlalți cetățeni. Primi o diplomă și o medalie, iar la eveniment fu prezent chiar și guvernatorul, mare fan al lui Jack.

Erau prezente toate echipele de știri de la toate canalele de televiziune, iar Jack merse însoțit de Valerie. Fiul lui veni din Boston, și Valerie îl consideră un tânăr foarte drăguț. Era înalt, prezentabil și la fel de arătos ca tatăl lui și părea foarte mândru când îi înmânară premiul lui Jack. Valerie o aduse pe April cu ea, și cei patru discutară câteva minute înainte ca Jack să plece pentru a face o fotografie cu primarul și guvernatorul. Pe atunci scăpase de cârje și folosea un baston.

Valerie și April plecară împreună după ceremonie, și Jack o sună mai târziu să-i mulțumească fiindcă venise. Fusese un eveniment emoționant, și atât April, cât și Valerie plânseseră. Se păstrase și un moment de tăcere în onoarea vieților pierdute. April se gândea doar la cum ar fi fost dacă ar fi murit și mama ei, iar Valerie încă era zdruncinată. April purtase o haină trei sferturi lungă, așa că burta ei în creștere nu se vedea încă. Pe atunci era aproape în a cincea lună de sarcină; nu mai primise nici o veste de la Mike de aproximativ o lună și era destul de sigură că nici nu avea să mai primească. April își tot amintea că oricum nu se așteptase ca el să se implice, așa că nu se schimbase nimic. Singura diferență era că se dovedise atât de plăcut și de atrăgător, că acum ar fi vrut ca lucrurile să stea altfel. Sarcina o făcuse mai emotivă decât se așteptase. Plângea mult, lucru nefiresc în cazul ei. Și se simțea fragilă și vulnerabilă, din pricina hormonilor ei care făceau ore suplimentare, dar oricum era tulburător. Doctorița ei îi spusese că era de așteptat, mai ales la o primă sarcină, când April nu avea nici un cadru de referință și totul era nou pentru ea.

April îi menționase ceva despre asta mamei sale în taxi, când plecau de la Primărie, după ceremonie.

– Înainte nu plângeam deloc, spusese ea suflându-și nasul.

– Nici însărcinată nu ai mai fost înainte, şi cu un tip care refuză să-ţi fie alături emoţional.

Valerie era foarte supărată pe Mike, şi ea şi Pat discutaseră despre asta de câteva ori, dar nu aveau ce să facă. Pat o întrebase dacă ar fi trebuit să-l sune pe Mike sau nu, dar Valerie credea că nu era cazul şi se gândea că April ar fi fost supărată dacă ar fi aflat că făcuseră una ca asta. Îi spusese acestuia că la urma urmei era treaba lor, dar tatăl lui April era şi el supărat. Considera că era foarte urât din partea lui Mike să dispară pur şi simplu. Nu aşa îşi dorise să se desfăşoare prima sarcină a fiicei lor.

April se purta foarte curajos şi nu se plângea. Muncea la fel de mult ca întotdeauna, şi Jean-Pierre părea să o ajute ori de câte ori era posibil, poate chiar prea mult. Era mereu la dispoziţia ei, nerăbdător să îi sară în ajutor. O făcea să se simtă inconfortabil. April nu voia să profite de el sau să-l încurajeze. Avea altele pe cap.

April şi Valerie vorbiseră despre Super Bowl în taxi. Lui April încă i se părea amuzant că mama ei avea să meargă la eveniment, dar trebuia să o aprecieze pentru că făcea ceva nou. Şi se părea că ea şi Jack deveniseră prieteni buni, după ce trecuseră amândoi prin acel atac terorist. April ştia că mama ei petrecea mult timp cu el, dar nu credea că era mai mult de-atât între ei. Supravieţuiseră unei experienţe îngrozitoare şi erau pur şi simplu prieteni. Şi momentan, la fel credea şi Valerie. Se întâlneau des, dar nici unul nu încercase să facă mai mult de-atât, ceea ce o bucura. Nu voia să strice un lucru bun, şi era foarte posibil să se întâmple.

Perioada premergătoare meciului de Super Bowl fu incredibilă. Presa vuia despre asta. Până atunci, Jack îşi revenise, deşi folosea în continuare un baston. Reţeaua îl puse din nou la treabă, şi făcu câteva interviuri înainte de Super Bowl cu jucători importanţi şi cu ambii antrenori. Era din nou pe baricade şi alerga într-o mie de direcţii în acelaşi timp.

Într-o zi, pe când Valerie înregistra o emisiune, el își vârî capul în studioul ei. Cum ea nu putea să reacționeze, el doar îi făcu rapid cu mâna și dispăru. Nu se vedeau niciodată la lucru; nici unul dintre ei nu prea avea timp.

Viața profesională a lui Valerie mergea foarte bine în ultimele zile. Dawn se dovedise chiar mai eficientă decât sperase Valerie. Și își vopsise șuvița albastră în mov, ceea ce o făcuse pe Valerie să zâmbească. Începea să o îndrăgească.

La început, fusese emoționant pentru Jack să revină la sediul rețelei, mai mult decât se așteptase. Când intrase, se gândi doar la ceea ce se întâmplase în lobby când fuseseră eliberați ostaticii. Ajunsese la biroul lui zdruncinat și palid. Îi lipsea Norman, tânărul producător asociat care fusese ucis. Și lipseau și alți angajați, lucru pe care îl observaseră cu toții. Valerie pierduse și un cameraman de la emisiunea ei, pe lângă Marilyn. Se ținuse o slujbă în lobby pentru victime cu câteva săptămâni înainte. Toți angajații și membrii familiilor participaseră, și Dawn o însoțise și plânsese, chiar dacă nu lucrase acolo când se întâmplase incidentul. Simțea o legătură specială cu Marilyn, din tot ce-i spusese Valerie despre ea. Le era încă greu tuturor, dar fiecare făcea tot posibilul să depășească experiența și să meargă mai departe. Și nimănui nu-i plăcea să vorbească despre asta la serviciu. Era prea real pentru ei.

În noaptea dinaintea plecării pentru weekendul cu Super Bowl, Jack îi aminti încă o dată lui Valerie toate lucrurile de care avea nevoie și toate petrecerile la care aveau să meargă. Evenimentele se țineau lanț ziua, și seara. Valerie făcuse chiar și o remarcă amuzantă în emisiunea ei, spunând că, după ani de zile în care le spusese oamenilor cum să organizeze petreceri de Super Bowl, în sfârșit avea să vadă și ea meciul.

Aveau să o filmeze și pe ea acolo. Faptul că ea și Jack participau împreună, era un eveniment media important pentru rețea, și plănuiau să profite la maximum de situație. Ba, mai mult, Jack avea să o intervieveze

în timpul unei difuzări. Iar Valerie avea nevoie de haine pentru fiecare apariție, petrecere și pentru meci în sine, din moment ce aveau să o filmeze și acolo. Avea trei valize pline de luat cu ea în avionul companiei. Șeful rețelei și soția lui aveau să fie în același avion.

– Trei valize? întrebă Jack șocat. Glumești? Eu îmi iau doar una, și intru în emisie zilnic.

– Mda, dar tu nu ai nevoie de jachete, pantofi și genți care să se asorteze, îi răspunse ea dezinvolt.

– Dumnezeule, Valerie, fetele pe care le duc de obicei la Super Bowl poartă o fustă mini și un sutien cu imitație de diamante.

– Mda, pun pariu. Ei bine, încă poți să iei o fată din-alea. Nu-i prea târziu.

– Prefer hainele și genții asortate. Măcar tu n-o să vomiți pe mine când te îmbeți cu bere.

– Vezi? Un avantaj.

Chicoti. Acum era chiar entuziasmată că mergea. Zburau dimineața spre Miami, și stăteau la Ritz-Carlton în South Beach. Nu mai fusese la Miami de ani de zile. Și era evident un eveniment important din cultura americană căruia ea nu-i acordase prea multă atenție înainte. Era complet în afara lumii ei. Jack o învățase câte ceva despre fotbal în ultimele săptămâni. Cunoștea numele jucătorilor importanți, ambii antrenori și putea numi corect unele scheme de joc, după ce i le explicase el cu ajutorul înregistrărilor și al reluărilor. Fusese atentă și își învățase bine lecțiile. Iar Greg, fiul lui, venea din Boston împreună cu trei prieteni și aveau să se întâlnească toți acolo, dar ei patru stăteau la alt hotel. Chiar dacă Jack spusese că fiul său nu era interesat de sport, acestuia îi plăcea totuși să vină la Super Bowl. Îi amintea de copilăria lui, când îl privea pe tatăl său jucând.

Jack o luă cu limuzina vineri dimineață la ora șase, și ajunseră la Teterboro la șapte, ca să se îmbarce la bordul avionului rețelei. Bob Lattimer, șeful rețelei, era și el acolo, părând entuziasmat și relaxat, alături de soția lui, Janice. Aceasta era din Texas și știa totul despre fotbal. Din pură coincidență, tatăl ei fusese antrenor

de fotbal de liceu, și ea continuă instruirea lui Valerie în timpul zborului, cerându-i, în schimb, sugestii pentru nunta fiicei lor, din iunie. Era un târg cinstit.

Jack și Bob vorbiră tot zborul despre fotbal: despre cine credeau că avea să câștige, despre cei mai buni jucători, despre punctele slabe și forte ale echipelor. Valerie se simțea ca la un curs intensiv în timp ce îi zâmbea lui Jack, care stătea de partea cealaltă a culoarului. Purta pantaloni albi, pantofi Chanel albi, cu talpă plată, cu vârfurile aurite, și un compleu din cașmir albastru, și ținea pe brațe o haină de cașmir albă, iar în urechi avea cercei cu diamant. Părea desprinsă din paginile revistei *Vogue*.

– Arăți superb! îi șopti Jack când coborâră din avion, și o mulțime de fotografi începură să-i fotografieze.

Fusese totul pregătit dinainte. Rețeaua voia să profite la maximum de cele două vedete ale ei.

– Mulțumesc că ești de gașcă, spuse Jack în timp ce coborau scările avionului.

Ea știuse în ce se băga și acceptase. Nu era luată prin suprindere. Fusese totul aranjat dinainte, și ea aprobase modul de desfășurare a lucrurilor. Și Jack arăta la fel de bine într-un blazer, cu o cămașă albastră puțin desfăcută, pantaloni gri și pantofi din piele de aligator fără șosete, deoarece era cald. Părea sexy și în largul lui și putea să stea din nou drept, ceea ce era impresionant. Pentru poze, scăpă și de baston. Și ieși înalt și bine făcut pe lângă Valerie. Vorbiră pe scurt cu presa, și el le spuse că Valerie era demnitarul invitat care avea să-i confere evenimentului puțină eleganță. Toți reporterii râseră. Nu se sugeră că ar exista vreo legătură amoroasă între ei. Nimeni n-ar fi bănuit așa ceva. Erau doar două personalități de televiziune importante care veneau la Super Bowl, iar el era prezentatorul vedetă al meciului, ca întotdeauna. Acesta era momentul de glorie al lui Jack. Lui Valerie îi plăcea să-l observe în habitatul lui natural, și îl respecta și mai mult acum, când vedea cât de informat și de competent era.

O limuzină aştepta să-i ducă pe cei doi la hotel, iar Bob şi Janice Lattimer merseră la o vilă din Palm Island, care fusese închiriată pentru ei peste weekend.

Drumul de la aeroportul Signature Aviation la hotel dură jumătate de oră. Când ajunseră la Ritz-Carlton, îi aşteptau şi mai mulţi ziarişti. Faptul că Valerie Wyatt participa la eveniment părea o chestie importantă. Aveau să apară şi alte vedete peste weekend, dar prezenţa ei făcea furori.

Ştia din programul lor că aveau să participe la un prânz la The Restaurant şi, înainte de asta, la o conferinţă de presă, unde Jack trebuia să ia cuvântul. Ea nu trebuia să facă nimic, decât să fie prezentă. Apoi el avea întâlniri toată după-amiaza. În timpul acela ea spera să reuşească să facă nişte cumpărături. Dawn o surprinse când îi spusese că era destul de familiară cu Miami şi îi recomandase unde să meargă.

La hotel, Jack avea un apartament enorm, iar ea – unul asemănător vizavi de al lui. Salonul din apartamentul ei era decorat foarte frumos şi avea o privelişte superbă înspre oraş şi ocean, iar dormitorul era confortabil şi la fel de mare. Jack veni să vadă cum se simţea şi să se asigure că se făcea comodă. Părea distras şi ocupat, dar se interesa totuşi de ea.

– Totul în regulă, Valerie? Aşa cum vrei tu să fie? întrebă el, puţin îngrijorat.

– E grozav, spuse ea, zâmbindu-i larg. Mă simt foarte răsfăţată.

Fu impresionat de cât de degajată şi de relaxată era. Ştia că unele femei la fel de importante ca ea se purtau ca nişte dive şi nimic nu era destul de bun pentru ele. Valerie aprecia tot ce făcea reţeaua şi îi plăcea la nebunie apartamentul.

– Te pot ajuta cu ceva? se oferi ea.

– Mda, spuse el, părând ostenit în timp ce se aşeză. Piciorul îl deranja, deşi nu voia să recunoască, şi era mai obosit decât se aşteptase. Încă nu îşi recăpătase pe deplin puterile, deşi arăta grozav. Du-te tu la întâlniri în locul meu. Eu cobor la piscină şi trag un pui de somn.

Ea râse de sugestia lui. El reveni după jumătate de oră să o ia, timp în care ea se schimbă. Purta o rochie de mătase roz și pantofi cu toc înalt. Era sexy și drăguță, dar îmbrăcată cu bun-gust. Femeile pe care le aducea de obicei cu el trebuiau monitorizate cu grijă ca să nu-l facă de râs purtând rochii prea transparente și tanga la piscină. Era mult mai ușor cu Valerie – cu totul altfel.

Merseră la masa de prânz într-o limuzină albă. Jack era așteptat la conferința de presă, cum era și firesc, și vorbi despre lucrurile la care ar fi trebuit să se aștepte fanii și despre cum credea el că avea să se joace. O filmară scurt și pe Valerie și o întrebară ce credea ea până acum despre Super Bowl, iar ea spuse că i se părea grozav. Nu aveau nevoie de mai mult de la ea.

După prânz, o Escalade albă veni să o ia, și o duse la Bal Harbour, unde intră în toate magazinele ei favorite, de la Dolce & Gabbana la Dior și Cartier. Centrul comercial era incredibil, și profită de timpul petrecut aici pentru a cumpăra trei costume de baie, o pereche de sandale și două pulovere, după care se întoarse la hotel pentru un masaj.

Îl revăzu pe Jack doar la ora șapte, când acesta se opri pe la ea și se întinse gemând pe canapeaua din apartamentul ei. Era așa înalt, că picioarele îi atârnau la capătul canapelei.

– Of, Doamne, sunt frânt, și nici măcar încă n-am început cu adevărat.

Știa că următoarele câteva zile aveau să fie nebunie curată. Întotdeauna erau.

– Dar ai timp să tragi un pui de somn? întrebă ea, îngrijorată.

Purta un halat alb și părea relaxată după masaj. Avusese o după-amiază lejeră.

– Nu prea, răspunse el.

Trebuiau să plece în jumătate de oră la o petrecere de seară. Unii dintre jucătorii de fotbal importanți aveau să fie acolo, și el n-avea cum să rateze asta. Jack avea un rol dublu acolo, ca fost jucător înscris în Hall of Fame, dar și ca prezentator de sport renumit, așa că agena lui

era foarte încărcată. Un minut mai târziu, se forţă să se ridice de pe canapea şi se duse în camera lui să se îmbrace. Ar fi preferat să rămână în apartament cu ea, să comande cina şi să se uite la un film la televizor. Dar nu exista nici o şansă să se întâmple asta.

Se întoarse într-un costum Prada negru, cu o cămaşă albă impecabilă, arătând foarte elegant. Ea purta o rochie de seară neagră scurtă şi pantofi cu toc foarte înalt. Erau un cuplu arătos, constată el, când trecură pe lângă o oglindă, la plecarea din apartamentul ei.

– Ne stă destul de bine împreună, comentă el.

– Ai arăta bine lângă oricine, Jack, spuse ea zâmbindu-i, şi el se aplecă să o sărute pe obraz.

– Şi tu, drăguţă domnişoară. Doar că mă bucur că sunt eu.

– Nu-ţi lipsesc fustele mini şi sutienele cu diamante false? întrebă ea, iar el râse.

– Nu prea. Şi rochia asta mi se pare destul de scurtă, zise el.

Era scurtă, dar la modă, şi îi scotea în evidenţă picioarele, cum o făceau şi tocurile, de altfel.

Se amestecară amândoi prin mulţime şi se pierdură unul de celălalt la petrecere, dar fură fotografiaţi chiar dacă nu erau împreună. O oră mai târziu, plecară la un alt eveniment la The Forge, la care participară mulţi jucători importanţi, soţiile lor, proprietarii echipelor şi cam toată lumea importantă din oraş. Era o scenă pe cinste. După cină se trecea la dans, dar toţi jucătorii plecară imediat după masă. Era aproape ora unu dimineaţa când Jack şi Valerie reuşiră să se strecoare şi să se întoarcă la hotel. Jack părea extenuat.

– Eşti în regulă? întrebă ea, părând îngrijorată pentru el. Cum ţi-e piciorul?

– E bine. Totuşi, nu dansase. Încă nu se simţea în stare. Sunt doar obosit. E greu să fii în priză toată noaptea. Tu pari la fel de în formă ca atunci când am plecat de la hotel. Nu ştiu cum reuşeşti, spuse el cu admiraţie.

– Nu muncesc la fel de mult ca tine, îi atrase ea atenţia, sunt doar în vacanţă aici.

Și nici nu fusese împușcată cu o lună în urmă.

– Mersi că ai venit, spuse el, când limuzina opri în fața hotelului.

– Chiar mă distrez, replică ea, și vorbea serios. Este o chesiune complet inedită pentru mine. Și ai dreptate cu deschisul de uși noi. E grozav, adăugă ea cu entuziasm, iar el râse, și coborâră amândoi din mașină.

Se despărțiră în fața ușii apartamentului ei, când el o sărută cast pe frunte. I-ar fi plăcut să intre și să stea de vorbă cu ea, dar era mult prea obosit. Întoarcerea la lucru cu un eveniment ca ăsta îl epuiza. Faptul că fusese împușcat își spusese categoric cuvântul, mai mult decât voia să recunoască. În noaptea aceea dormi bușteau. Se trezi dis-de-dimineață și se duse la sala de sport să facă puțină mișcare. Încă era atent, dar avea exerciții pe care trebuia să le execute. La întoarcere, în drum spre camera lui, bătu la ușa lui Valerie. Aceasta avea pe ea cămașa de noapte și un halat și spuse că dormise și ea bine.

Primul lucru de pe listă era o gustare la ora unsprezece, găzduită de rețea, apoi prânzul. După aceea, el avea de înregistrat interviuri cu câțiva jucători importanți. O intervievă mai întâi pe Valerie, iar ea recunoscu faptul că era o neofită și știa foarte puține despre fotbal, dar se distra de minune acolo. După aceea, filmă niște interviuri mai lungi cu jucătorii importanți, antrenorii și proprietarii de echipe, iar Valerie se duse la piscină. Jack munci până la ora cinei, când trebuiau să meargă la o altă petrecere găzduită de unul dintre sponsorii importanți ai meciului. Ea purta o rochie aurie scurtă și arăta spectaculos, iar Jack îi făcu cunoștință cu câțiva jucători legendari, inclusiv Joe Namath, care venise și el peste weekend. Era unul dintre acele weekenduri de neuitat, când toată lumea venea la Miami. Jack vorbea constant cu cineva, era fotografiat sau o prezenta pe Valerie, semna autografe pentru fani, discuta cu jucătorii pe care îi cunoștea sau poza lângă ea sau cu alți jucători din Hall of Fame. Nu stătu o clipă locului. Ea îl privi cu uimire în timp ce el se deplasa prin cameră. Se pricepea

de minune la ceea ce făcea, era sociabil cu toată lumea şi adorat de toţi. Cei de la reţea ştiuseră ei ceva când îl angajaseră. Înainte să îl cunoască, bănuise că era un fost jucător de fotbal. Dar Jack era de-a dreptul un idol în lumea fotbalului. Nu era nici urmă de îndoială în mintea ei care dintre ei era mai important sau mai faimos. Înţelese, în cele din urmă, că Jack Adams era o legendă a fotbalului despre care generaţii întregi aveau să vorbească şi să îşi amintească. Peste cincizeci de ani nimeni nu avea să îşi aducă aminte de nunţile sau de cărţile ei, dar cu siguranţă încă aveau să vorbească despre el. Abia astăzi înţelese asta cu adevărat.

În seara aceea merseră la trei petreceri diferite, peste tot în Miami, şi sfârşiră la un club de noapte frecventat de vedete de cinema şi de rapperi. Aveai impresia că toate persoanele faimoase de pe planetă veniseră în Miami pentru meci. Se întoarseră la hotel la trei dimineaţa. Jucătorii nu rămaseră în oraş toată noaptea, deoarece trebuiră să se ducă la culcare devreme înainte de meciul din ziua următoare. Meciul începea la şase, dar Jack trebuia să fie acolo la prânz, să facă nişte buletine de ştiri şi interviuri. De data aceasta, o urmă în apartamentul ei. Deşi era mai târziu ca data trecută, el părea mai puţin extenuat. Se simţea din nou în apele lui şi era pe val.

– Ce seară! spuse ea, când se aşezară. A fost grozav! Mă distrez de minune! Îi zâmbi larg. Şi se distrase la toate petrecerile la care merseseră în noaptea aceea. Cred că le voi spune oamenilor să lase baltă petrecerile de Super Bowl şi să vină, pur şi simplu, în weekend aici la meci.

El râse şi o privi fix. Se bucura că îi plăcea atât de mult. Şi el se distra mult mai bine cu ea decât cu fetele pe care le lua de obicei cu el. Era frumoasă, elegantă, inteligentă, distractivă, avea un simţ al umorului grozav, vorbea cu toată lumea şi nu era beată criţă, flirtând cu nu ştiu ce fundaş, în timp ce soţia lui ameninţa că o omoară. Era mult mai uşor acum că venise cu Valerie şi nu cu fetele care îl însoţiseră până atunci.

– Chiar a fost un weekend fabulos! Îi zâmbi. Mulțumesc că m-ai invitat.

– Mă bucur c-am făcut-o. Și eu m-am simțit bine. Ea știa că avea rezervat un loc VIP în lojă pentru ziua următoare și că aveau să se vadă doar după meci. Hai să luăm micul dejun în apartamentul tău mâine-dimineață, înainte să plec. O să fiu plecat cea mai mare parte a zilei. Ea plănuia să se relaxeze și să stea pe la piscină înainte de meci. Apoi el își aminti cum se simțea înainte de un meci din Super Bowl, ca jucător. De când erau acolo, ea aflase că, la vremea lui fusese desemnat de două ori cel mai bun jucător al Super Bowl. Și observase cele patru inele Super Bowl printre trofeele din vizuina lui din New York. Acum toate aveau o însemnătate mai mare pentru ea, deoarece văzuse chiar ea ce importantă era toată treaba. Aflase multe lucruri din simplul fapt că se afla chiar în miezul acțiunii, cu el, în Miami.

– Probabil ți-a fost greu să renunți la toate astea și să te retragi, spuse ea înțelegătoare.

– N-am avut de ales, zise el trist, amintindu-și. Genunchii îmi erau terminați. Aveam treizeci și opt de ani, și, dacă mă forțam, poate aș mai fi rezistat vreo doi ani, sau poate aș fi ajuns într-un scaun cu rotile. Nu merita. Am avut șaptesprezece ani grozavi în NFL. E mult. Și au fost șaptesprezece ani foarte, foarte buni. Nu se poate mai bine de-atât, dacă asta îți place să faci. Este mult de muncă, dar n-am regretat nici măcar o clipă.

– Ce frumos să crezi asta despre slujba ta.

Ea își iubea munca, dar își dădea acum seama că în cazul lui era cu totul diferit. Acest tip de faimă era foarte diferit de al ei. Și venea la pachet cu o glorie și o magie aproape unice, posibile doar în lumea sportului. Marile vedete rock aveau parte de o astfel de adulație și de recunoaștere, dar sportivii și fanii lor erau o lume cu totul aparte.

Se bucura că venise și văzuse cu ochii ei. O ajuta să îl înțeleagă mai bine pe Jack și viața pe care o dusese. Ținând cont că fusese o mare vedetă, i se părea incredibil că nu era intolerabil de înfumurat. În schimb, era

mândru de ceea ce realizase, dar totodată rezonabil. Realizase lucruri grozave în domeniul lui, pe care puţini bărbaţi le reuşiseră, dar era o persoană uimitor de normală, de reală, şi îl iubea pentru asta. Faptul că venise la Super Bowl îi oferea o perspectivă complet nouă despre el şi despre cât de serios era când venea vorba despre munca lui. Chiar îl plăcea ca persoană. Se purtase foarte respectuos cu ea. Părea să aprecieze tot ce spunea şi făcea, şi se simţeau bine împreună. Orice femeie ar fi fost încântată să petreacă timp cu el.

– Chiar m-am simţit fantastic aici, spuse ea, fericită. Meritase să deschidă uşa asta, spre o lume complet diferită, pe care altminteri nu ar fi cunoscut-o niciodată. Apropo, l-ai văzut azi pe Greg? Ştia că fiul lui venise în Miami pentru meci, dar nu se mai întâlniseră, şi se întreba dacă Jack o făcuse.

– Doar câteva minute. Va sta puţin cu mine în loja prezentatorilor, înainte de meci. Sunt câţiva jucători pe care vrea să-i cunoască. Speram să putem lua cina cu el mâine-seară, dar trebuie să plece imediat după meci, şi eu voi fi încă în mijlocul nebuniei. Probabil că o să te văd doar foarte târziu după ce se termină meciul. Sper că nu te deranjează.

– Bineînţeles că nu. Asta-i meseria ta. Înţeleg. Avionul lor era programat să decoleze la miezul nopţii, şi ea bănuia că el avea să înregistreze interviuri până în ultimul moment. Acum abia aştept să văd meciul!

Totul până la meci fusese incredibil. Îi plăcuseră toate petrecerile şi oamenii, ţinutele şi priveliştile. Era o combinaţie extraordinară de oameni implicaţi în fotbal şi fani care urmăreau totul cu sufletul la gură, aşa cum îl urmăriseră cândva şi pe el.

– Nu-mi place, dar trebui să mă duc la mine în cameră, spuse el într-un final şi se ridică.

Era trei jumătate dimineaţa, şi trebuia să se trezească devreme. Interviurile de dinainte de meci erau gata, dar trebuia să fie la stadion să organizeze totul. Era apogeul anului său.

– Ne vedem dimineață, Valerie, spuse el căscând și, în timp ce ea îl conduse spre ușa apartamentului, el îi zâmbi, apoi o sărută foarte ușor pe gură. De data aceasta fusese aproape un sărut real. Aproape. Nu fusese însă nici ca pupicii prietenoși pe care îi mai primise de la el. Trebuie să vorbim cât de curând, spuse el și își puse un braț în jurul ei, dar nu aici. Când ne întoarcem la New York. Ea încuviință. Bănuia cam la ce se gândea el. Se bucura că nu grăbise lucrurile. N-ar fi fost pregătită să se miște repede, să ia decizii pripite sau să ajungă în pat cu el. Nu voia să fie o admiratoare, un capriciu sau o aventură de-o noapte. Dacă începea o relație cu el, voia să însemne ceva pentru amândoi și să fie ceva real.

– Nici o grabă. Mai întâi trebuie să fac rost de o fustă mini și de un sutien cu diamante, spuse ea cu o expresie serioasă, iar el râse.

– Știi, mi-ar plăcea să te văd îmbrăcată așa, măcar o dată. Îi plăceau ținutele elegante pe care le purtase peste weekend. Ieșise în evidență peste tot. Și oamenii o recunoșteau pretutindeni.

– Să văd ce pot face, promise ea, în timp ce el se aplecă și o sărută din nou.

Și de data aceasta fu un sărut foarte real. Ea își dădu seama că era serios și se topi în brațele lui, și îl sărută la rândul ei. El părea uimit când se depărtară într-un final unul de celălalt, cu ochii mari și cu respirația întretăiată.

– Doamnă, să-ți spun ceva: cu astfel de săruturi, n-ai nevoie de un sutien cu diamante!

– Noapte bună, domnule Adams, spuse ea modestă în timp ce deschise ușa, iar el traversă holul cu pași apăsați și se întoarse și o privi cu blândețe și pasiune în ochi. Se întâmplase ceva cu ei peste weekend. Fuseseră luați de valul de entuziasm general, dar rămaseră cu picioarele pe pământ, și relația lor începea să pară foarte solidă.

– Noapte bună, doamnă Wyatt, răspunse el, și ea îi zâmbi și închise încet ușa.

capitolul 14

Aşa cum îi promisese, dimineaţa următoare Jack merse la ea la zece, îmbrăcat de muncă. Avea cam o oră pe care să o petreacă împreună la micul dejun, şi îi povesti tot ce avea de făcut înainte de meci. Era nerăbdător şi părea într-o formă şi dispoziţie foarte bune. El comandă clătite şi şuncă, cârnaţi, brioşe, două pahare de suc de portocale şi o ceaşcă de cafea. Era un bărbat voinic şi ştia că nu avea să mai mănânce câteva ore bune. Ea îl întrebă despre meci, şi, până terminară de mâncat, se făcuse deja vremea ca el să plece. El o sărută la ieşire, la fel ca în noaptea precedentă. Lucrurile începeau să se înfierbânte între ei, şi ea se gândi că probabil era mai bine că nu mai rămâneau încă o noapte. Nu voia să se lase prinsă de atmosfera festivă din jurul lor şi să facă ceva ce ar fi regretat amândoi. Dacă aveau de gând să se arunce în abis împreună, voia să fie ceva real şi bine gândit. După ce o sărută, o plesni uşor peste fund când ieşi pe uşă.

Valerie îşi petrecu restul zilei în linişte şi luă prânzul lângă piscină. Mai merse la o şedinţă de masaj, pentru că nu avea altceva de făcut, şi îşi pregăti bagajele înainte să plece la meci. Purta nişte blugi albi şi un tricou, pantofi de piele întoarsă roşii şi îşi luă un pulover de caşmir roşu la ea, în caz că se răcea vremea. Plecă din cameră entuziasmată. Jack o sunase de ori de câte ori avusese o pauză. Îi spusese că la stadion era nebunie, ca de obicei. Mai înregistrase vreo şase interviuri până după-amiaza, şi o sună din nou când ea era în maşină.

– Sunt pe drum, spuse ea, entuziasmată.

– Eu o să te văd pe tine, dar tu pe mine nu, o anunţă el. Ne întâlnim la hotel pe la unsprezece. Avea nevoie de două ore pentru interviurile echipei învingătoare şi pentru a strânge totul după meci. În noaptea aceea se dădea o petrecere în cinstea echipei învingătoare, dar ei nu plănuiau să participe. Asemenea lui Valerie, el împachetase deja şi îşi lăsase bagajele în apartament.

Ea îi ură noroc cu difuzarea și îi spuse că știa că avea să iasă grozav. April îi promisese să se uite, așa că avea să-i vadă și pe el, și pe mama ei, la pauză, când se difuza interviul înregistrat cu ea. Și Valerie programase să se înregistreze meciul, ca să îl vadă când se întorcea acasă.

Ajunse la Dolphin Stadium la cinci și jumătate, cu o jumătate de oră înainte de meci. Voia să fie în loja VIP și să admire priveliștea înainte să înceapă meciul. Fanii se îmbulzeau la intrare când ajunse ea acolo, iar alții stăteau deja pe scaune de o oră. Se vindeau suvenire, se cumpărau hotdogi, se bea bere la galon, și fete pe jumătate goale deja își aclamau echipa favorită. Era o mulțime zgomotoasă. Erau uimitor de mulți agenți de pază, și Valerie știa de la Jack că, în zilele astea, făceau tot posibilul să prevină eventuale atacuri teroriste, de care acum oamenii se temeau pe bună dreptate. Îi luă zece minute lui Valerie să ajungă la lojă și să își ocupe locul; între timp începuse spectacolul extravagant ce preceda meciul. Bob și Janice Lattimer erau deja acolo. Rămâneau în Miami până în ziua următoare și aveau să participe la petrecerea de victorie din noaptea aceea. Bob o prezentă câtorva persoane din lojă, iar Valerie își ocupă locul și îl urmări pe Jack începându-și difuzarea pe monitorul din lojă.

Se ridicară pentru imnul național interpretat de Stevie Wonder, și, două minute mai târziu, jocul începuse. Mulțimea aclamă sălbatic când unul dintre pasatorii vedetă înscrise un eseu în primele zece minute de joc. Janice îi explică lui Valerie schemele de joc, și aceasta înțelese fără nici o problemă tot ce se întâmpla. Cealaltă echipă înscrise un eseu în al doilea sfert. La pauză, scorul era egal; pe deasupra stadionului plutea un balon, camerele filmând scena și toată extravaganța din timpul pauzei, inclusiv dansatori și artificii, mai multe numere ale Cirque du Soleil și un miniconcert al lui Prince.

Valerie îl privi pe Jack luându-le interviuri lui Joe Montana și lui Jerry Rice, după interviul cu ea difuzat în timpul pauzei. Apoi meciul se reluă. Totul părea vijelios și echipele continuară să alterneze preluarea

conducerii. Mulţimea era înnebunită. Se auzeau strigăte de agonie sau de încântare chiar şi din loja VIP, iar Jack era ocupat să comenteze pentru mulţimile de acasă. Valerie îl privea pe ecran ori de câte ori putea, fără să piardă acţiunea din teren. Şi, în sfârşit, meciul se încheie, echipa favorită revendicând victoria aşteptată, aşa cum prezisese Jack în dimineaţa aceea. Dar fusese o luptă strânsă. Pe teren se zăreau lacrimi de bucurie şi, probabil, şi multe lacrimi de dezamăgire. Valerie zâmbea când se întoarse să-l privească pe Jack. Aştepta să stea de vorbă cu câţiva jucători şi între timp comenta detaliile şi surprizele din timpul meciului. Valerie fu printre ultimii care părăsiră loja VIP, privindu-l în continuare pe ecran.

Se întoarse la hotel după ce îşi luă rămas-bun de la cei pe care îi cunoscuse în loja VIP şi îi mulţumi lui Bob Lattimer pentru călătorie şi soţiei lui pentru toate explicaţiile şi le ură succes cu nunta fiicei lor. În ceea ce o privea, fusese o noapte fantastică. Se întoarse la hotel la nouă şi jumătate şi porni televizorul, ca să îl privească pe Jack luând ultimul interviu. Într-un sfârşit, pe la zece, acesta încheie transmisiunea, şi jumătate de oră mai târziu se afla deja în apartamentul ei. Încă era în priză din cauza meciului. Părea fericit, dar extenuat. Ea îl felicită pentru predicţia lui corectă şi îi spuse că se descurcase foarte bine. Şi, ca întotdeauna, arătase grozav.

El se servi cu o bere şi se aşeză, discutând despre meci. Douăzeci de minute mai târziu, îl sună pe portar să le ia bagajele. Nu stătuse deloc locului în aceste trei zile. Şi ea observă că şchiopăta puţin. Lucrase non-stop de când ajunseseră acolo, şi ea îl respecta enorm pentru ceea ce făcea. Nu avusese nici cea mai vagă idee că era atât de solicitant, aşa cum nici el nu înţelesese exact ce presupunea munca ei înainte să se cunoască.

În limuzină, încă mai vorbeau despre meci şi despre jucători. La unsprezece şi jumătate se aflau la aeroport, şi avionul îi aştepta. Avea să revină la Miami în ziua următoare pentru Bob şi Janice, dar Jack voia să se întoarcă acasă. El era extenuat, iar Valerie trebuia să meargă la lucru.

Urcară scările avionului, și Jack se relaxă imediat ce se așeză pe scaun. Însoțitoarea de zbor îi aștepta cu sendvișuri și cu o sticlă de șampanie răcită. Le turnă câte un pahar, iar Valerie toastă în timp ce el îi zâmbea călduros.

– Pentru adevăratul erou al Super Bowl! Te-ai descurcat incredibil!

El fu mișcat de laudele ei. Era, la rându-i, mulțumit de cum ieșise totul se bucură să afle că ea era de aceeași părere. Întotdeauna se gândea foarte mult la ele, și se pregătise temeinic, iar ea îi spuse că se văzuse. Era sincer impresionată de cât de mult lucra și de cât de conștiincios era când venea vorba despre apariţiile sale televizate. Pentru Valerie, fusese un weekend perfect de la cap la coadă.

Avionul decolă la zece minute după ce urcară la bord, iar Valerie observă că era mult mai ușor decât un zbor comercial. Jack o privi, îi zâmbi și îi luă mâna în a lui.

– Mulțumesc mult că te-ai purtat atât de minunat tot weekendul. Fusese plină de viață, entuziastă, interesată de tot, o companie grozavă, drăgăstoasă, încurajatoare, tot ce-și putuse dori.

– Îmi pare rău că n-am făcut rost de un sutien cu diamante. La anul, îi promise ea, și el râse.

– Ai votul meu pentru cel mai bun jucător, spuse el și se aplecă și o sărută pasional.

Păreau tot mai apropiați pe zi ce trecea. Se întâlniseră ca prieteni o lună de zile, de la atacul terorist. Petrecuseră mult timp împreună și ajunseseră să se cunoască bine. Și se simțeau minunat împreună.

Mai vorbiră câteva minute, apoi el dormi până la aterizare. Ajunseră în New York la ora trei dimineața. Îi aștepta o limuzină, ca să îi ducă acasă. O oră mai târziu, ajunseră la apartamentul ei. El îi spuse că urca să se asigure că ajungea acasă în siguranță. Ea râse de toată atenția lui. Nu se afla în nici un pericol la doi pași de casă, dar el insistă. De fapt, voia să o sărute departe de priviri curioase.

Portarul îi puse bagajul în holul apartamentului şi plecă. În timp ce Valerie îşi dădu jos haina, Jack o luă în braţe. O dorea cu ardoare, şi, după nici un minut, se sărutau din nou cu pasiune. Ea abia de mai putea respira când se opriră.

– Trebuie să te întreb ceva, spuse el încet, în timp ce îşi plimba buzele pe gâtul ei şi o ţinea strâns în braţe. Pot să rămân peste noapte? Ea se trase din strânsoarea lui şi îl privi în ochi. Nu rămân dacă nu eşti pregătită... Avem timp...

Însă o dorea mai mult ca pe oricare altă femeie din viaţa lui. Merita aşteptarea, dar tânjise după ea tot weekendul, mai mult decât după orice puştoaică de douăzeci şi doi de ani cu fustă mini şi sutien cu diamante false.

– Ţi se pare o nebunie? şopti ea printre săruturi. Ei i se părea un lucru minunat, dar voia să se asigure că şi el credea acelaşi lucru.

– E cel mai logic lucru pe care l-am făcut vreodată, spuse el, şi ea încuviinţă din cap.

Şi ea credea la fel.

– Da, îi răspunse ea la întrebare, iar el îl sună pe şoferul limuzinei şi-i spuse să îi trimită bagajul sus, după care era liber să plece acasă. Geanta ajunse după cinci minute, şi Jack o duse în camera ei şi o puse pe jos. Ea stătea pe pat, zâmbitoare. Camera ei era imaculată şi nu mai văzuse un bărbat de ani de zile. Era o singură lampă aprinsă pe noptieră, care scălda camera într-o lumină blândă. El o dezbrăcă încet şi se întinse lângă ea, privindu-se unul pe celălalt în patul ei enorm. Ea simţi că îl aşteptase de o grămadă de vreme.

– Nu vreau să îţi fac rău, spuse ea încet. Piciorul e în regulă?

El încuviinţă râzând.

– Am o rană de glonţ în picior, un spate avariat, răni de la fotbal la genunchi. Iubito, te pricopseşti cu un bătrân foarte rablagit.

Dar în braţele ei, arăta şi se simţea ca un băiat. Apoi ea stinse lumina. Lucrase din greu cu antrenorul ei personal şi arăta grozav pentru vârsta ei. Totuşi, nu voia

ca el să-i compare trupul cu cel al unei puștoaice de douăzeci și doi de ani. El o sărută, și toată pasiunea care clocotea în amândoi explodă. Uitară și de picior, și de spatele lui, atât de flămânzi erau unul de celălalt; făcură dragoste ore în șir. El nu mai avusese parte de o astfel de noapte, și diferența, își dădu el seama în timp ce adormi ținând-o în brațe, consta în faptul că, de data aceasta, pentru prima oară, era îndrăgostit – și ea la fel.

capitolul 15

April o sună pe mama ei în dimineața următoare, în timp ce Valerie stătea goală în bucătărie, pregătindu-i o omletă lui Jack. Le arsese pe cele din prima tură și le bătea acum cu grijă pe cele din a doua, în timp ce el citea pagina de sport a ziarului. O făcuse să se simtă atât de confortabil și de fericită, încât nu o deranja să stea goală în fața lui.

– Cum a fost? o întrebă April.

– Incredibil, spuse Valerie visătoare, dar nu se mai referea la meci.

Reuși să salveze ouăle înainte să le ardă din nou și îi zise lui April că o sună ea mai târziu. Îi spuse că mai vorbea cu cineva pe cealaltă linie.

Jack o sărută când așeză ouăle în fața lui și își trecu încet mâna peste corpul ei. Era un iubit extraordinar, și fusese incredibil de fericit la rândul lui, insistând că nu se rănise nici la picior, nici la spate. Luni de zile se temuse să facă sex, și brusc i se părea că era în stare de absolut orice. Dar nu făcuseră dragoste în stil acrobatic, ci drăgăstos și copleșitor. Nu mai simțise niciodată așa ceva.

Părea fericit în timp ce își mânca omleta.

– Mă pricep mai bine la pâine prăjită, se scuză Valerie, iar el râse.

– Mda, pun pariu. Te tachinez doar. Omleta e grozavă și tu la fel. Ce faci azi? El își luase liber, să se scalde în gloria de la Super Bowl. Nu mai intra în emisie două

zile, aşa că hotărâse să îşi ia o pauză binemeritată. Sunase şi îi lăsase un mesaj vocal asistentei lui înainte de micul dejun.

– Trebuie să muncesc.

Dawn o aştepta.

– Cred c-ai putea să suni şi să spui că eşti bolnavă, îi sugeră el, iar ea râse.

– N-aş face niciodată aşa ceva. Dacă îmi pierd slujba?

Ştia că asta nu s-ar fi întâmplat. Şi nu mai avea înregistrări până joi, dar erau multe alte lucruri de rezolvat. Îşi luase liber şi vinerea trecută, ca să meargă la meci, lucru pe care nu îl mai făcuse niciodată.

– Dacă te concediază, te întreţin eu. Poate demisionez şi eu.

Glumea. Râseră amândoi. După noaptea de pasiune pe care o petrecuseră, nici unul dintre ei nu prea avea chef de muncă. Valerie nu mai păţise niciodată aşa ceva.

– Minunat! Suntem iubiţi de... se uită la ceasul din bucătărie – cinci ore şi deja ne îndreptăm amândoi spre şomaj.

– Îmi sună bine, spuse el fericit. Am putea sta toată ziua în pat, să facem dragoste.

Trebuia să admită că şi ei i se părea o idee bună.

– Cred că aş putea, spuse ea visătoare. Nu mi-am mai luat o zi liberă pe motiv de boală de un an de zile – sau chiar doi, dacă mă gândesc bine.

– Mi se pare o idee excelentă, replică el, punându-şi braţele în jurul ei şi excitându-se pe loc.

Ea se întinse după telefon, printre săruturi, şi îi lăsă un mesaj vocal lui Dawn, spunându-i că se întorsese din Miami cu o durere de gât îngrozitoare şi că îşi lua liber în ziua aceea să stea în pat. Era pe jumătate adevărat, partea cu statul în pat cel puţin, iar el o luă de mână şi o duse înapoi în dormitor. Cinci minute mai târziu, făceau din nou dragoste pasional, şi la sfârşit rămaseră îmbrăţişaţi şi extenuaţi.

– Eşti prea tânăr pentru mine, gâfâi ea, cu respiraţia tăiată. O să mă ucizi.

El era la fel de istovit ca ea.

– Mă faci să mă simt ca un copil din nou, spuse el, ținând-o aproape și mângâind-o pe păr, și câteva minute mai târziu adormiră îmbrățișați, trezindu-se abia la prânz.

Intrară împreună la duș și sfârșiră prin a face din nou dragoste, după care se întoarseră în bucătărie, și Jack pregăti prânzul. Făcu niște sendvișuri duble, în timp ce Valerie îi spuse că era ușurată că menajera nu venea lunea. Și, în mod absolut excepțional, își luă liber și ziua următoare. Aveau cale liberă să se iubească sălbatic, uitând de ei înșiși. După masă se duseră înapoi în pat și se uitară la filme vechi. Valerie nu petrecuse niciodată o astfel de zi, în toată viața ei. Se simțea complet îngăduitoare cu sine, leneșă și îndrăgostită, în timp ce se cuibărea în brațele lui.

April o sună mai târziu în după-amiaza aceea, și părea îngrijorată.

– Te simți bine? Te-am sunat la birou și mi-au spus că ești bolnavă. Nu păreai bolnavă azi-dimineață. Ce s-a întâmplat? Și nu m-ai mai sunat înapoi.

– Iartă-mă, scumpo. Am o durere de gât îngrozitoare. Cred că s-ar putea să fie vreo infecție.

– Ai fost la doctor?

– Nu, nu încă, spuse ea vinovată, zâmbindu-i lui Jack, în timp ce acesta își trecu încet un deget în jurul sânului ei, și ea îi răspunse instantaneu atingerii. O să mă duc. Promit.

– Dacă e infecție, ai nevoie de antibiotice, îi spuse April cu fermitate.

– O să sun imediat. Am stat în pat toată ziua.

– Asta-i bine. Stai la căldură, o sfătui ea. Te sun mai târziu să văd cum te simți.

– Să nu te îngrijorezi dacă nu-ți răspund. Probabil dorm, spuse Valerie, nevrând să fie întrerupți în caz că făceau dragoste.

– Apropo, cum a fost la Super Bowl? Ai spus azi-dimineață că a fost incredibil.

– A fost.

Ea se referise la Jack, nu la meci, fiind cât pe ce să ardă omleta. Dar şi meciul fusese grozav.

– M-am uitat la meci în bucătărie. Cred că Jack a comentat foarte bine, şi interviurile lui au fost reuşite. S-a purtat frumos cu tine?

– Foarte, o linişti mama ei, zâmbindu-i lui Jack, care era întins lângă ea. Tu cum te simţi?

– Bine. Grasă. Cred că se va vedea destul de curând. Nu-mi place că trebuie să le explic tuturor. Mi-ar plăcea să ţin cât mai mult timp secretul. Avea patru luni şi trei săptămâni şi se simţea enormă, după ce toată viaţa fusese slabă.

– Nu cred că poţi s-o mai amâni prea mult, spuse Valerie. Dar, în fond, nu este treaba nimănui. Nu ai de dat nici o explicaţie.

– Cred că unii dintre angajaţii mei şi-au dat deja seama.

Jean-Pierre cu siguranţă, şi era foarte atent şi săritor şi căra orice lucru mai greu pentru ea. Îi aprecia ajutorul, dar se simţea tot mai prost din cauza atenţiilor lui evidente. Oricât de rezervat şi de strict profesional se purta cu el, acesta nu se dădea bătut.

– Te sun mâine, draga mea, spuse Valerie încet.

– Ai grijă de gâtul tău. Ceai şi miere. Şi sună-l neapărat pe doctor.

– Bine. Mulţumesc pentru grijă.

Valerie închise şi se întoarse spre Jack. Acesta o sărută din nou. Rămase şi în noaptea aceea cu ea, şi, lucru care nu-i stătea deloc în fire, ea îşi luă liber şi în ziua următoare, anunţând la birou că avea infecţie în gât.

– Nu pot să continui aşa, spuse ea jenată, în timp ce îşi încropiră ceva pentru cină. Trebuie să mă duc mâine la lucru. Mă aşteaptă un morman de chestii pe birou.

– Cred c-ar trebui să demisionăm amândoi, o tachină el, dar şi el trebuia să meargă la lucru în ziua următoare.

Fusese drăguţ să-şi ia două zile liber şi să petreacă atât de mult timp unul cu celălalt discutând, dormind, făcând dragoste şi uitându-se la televizor. Fusese o premieră pentru Valerie, şi nu mai arătase şi nu se mai simţise

atât de relaxată de ani de zile, sau atât de fericită. Spera să nu fie doar o fază trecătoare pentru el, dar nu lăsa impresia că ar fi. Li se părea ceva serios amândurora. Ce-ar fi să mergem la mine în seara asta? sugeră el. Menajera mea nu vine miercuri. Încercau să nu dea încă sfară-n țară. Valerie nu voia să-i spună încă lui April sau oricui altcuiva. Momentan, era secretul lor, și încă se simțea oarecum prost din cauza diferenței de vârstă dintre ei. Iar el fusese un afemeiat notoriu, așa că avea să se comenteze orice relație a lui, mai ales dacă era vorba despre ea. Dar nu se simțea mai în vârstă ca el. Se simțea protejată și în siguranță în brațele lui. Și anii dintre ei dispăreau în pat.

Pe la zece seara, ea își împachetă o gentuță cu câteva lucruri și își atârnă hainele pentru birou pe un umeraș, apoi luară un taxi spre casa lui. El își luă geanta pe care o avusese cu el în Miami. Bagajele ei erau încă nedespachetate. Scosese doar trusa de machiaj și periuța de dinți. Le puse acum în baia lui și își agăță hainele în dulap. Se simțea ca acasă. Apoi făcură baie împreună în cada lui enormă din marmură.

– Ce-o să le spunem oamenilor? întrebă Valerie gânditoare, în timp ce mâncau înghețată în bucătărie, după baie. Sau ar trebui s-o lăsăm mai moale o vreme, până ne dăm seama ce se întâmplă?

– Eu mi-am dat deja seama, spuse el calm, și-i zâmbi. Sunt îndrăgostit de tine. Crezi că, dacă aș scrie-o pe cer, deasupra Manhattanului, ar fi prea ostentativ? Sau poate doar un anunț pe pagina a șasea, spuse el, referindu-se la rubrica de bârfe din *New York Post*.

– Nu-ți face griji. Vor ghici destul de curând, îl asigură Valerie. Mi-a plăcut întotdeauna expresia aceea, „Discreția e mai bună decât cutezanța". Dar nu știu dacă mai putem vorbi despre discreție când își vor da seama oamenii. Amândoi suntem persoane publice.

– Eu propun să strângem din dinți și să ne bucurăm de asta. N-avem nimic de ascuns. Amândoi suntem necăsătoriți. Crezi că April se va supăra?

– Nu cred, spuse Valerie gânditoare. Nu văd de ce ar face-o, şi, în plus, te place. Dar Greg?

Fiul lui Jack era mai tânăr şi era posibil să se supere, se gândi Valerie.

– Când te-a cunoscut, a zis că te place, răspunse Jack simplu. Deci totul e-n regulă. Doar copiii noştri conteaza. La naiba cu toţi ceilalţi!

Vorbea serios. În afară de asta, îi păsa doar de ea. Totul părea foarte simplu. Mult mai simplu decât sperase ea vreodată. Apoi se gândi la Alan Starr şi la prezicerea lui. În sfârşit, avusese dreptate!

Apoi se duseră la culcare şi se treziră dimineaţa devreme. Jack pregăti micul dejun. Prăji nişte ouă şi şuncă demne de restaurantul lui April. Mâncarea fu delicioasă, şi, după ce discutară o clipă, hotărâră să împartă un taxi până la muncă. Intrară în clădire împreună şi nimeni nu păru să observe sau să-i pese. Clădirea roia de oameni ca întotdeauna, şi el o sărută uşor când ieşi din lift. Nimeni nu leşină, nu ţipă şi nu îi arătă cu degetul. El îi zâmbi şi îi spuse:

– Te sun mai târziu.

Când ajunse la biroul ei, Dawn părea îngrijorată.

– Cum ţi-e gâtul?

Chiar dacă era tânără, se purta uneori foarte mămos cu Valerie. Dawn o plăcea mult şi îi plăcea la nebunie slujba ei. Şi Valerie era la fel de mulţumită de ea.

– Bine. De ce? Valerie era nedumerită. Uitase complet de scuza folosită ca să nu vină la serviciu. O, de-aia. Mult mai bine. Infecţie. Iau antibiotice.

Intră direct în biroul ei şi se apucă de lucru. În ziua următoare înregistrau emisiunea de Valentine's Day. Părea în perfect acord cu dispoziţia în care era ea.

Jack o vizită la prânz. Era foarte binedispus. Duminică avuseseră cel mai mare rating. Toţi erau încântaţi, şi ea se simţea mândră de el.

În seara aceea, ea trebuia să lucreze până târziu, dar îi promise să se oprească pe la el în drum spre casă. Ajunse acolo la opt şi jumătate şi nu mai plecă. În ziua următoare trebui să treacă pe la apartamentul ei, să se îmbrace

pentru serviciu. Menajera era acolo, și îi spuse lui Valerie că o crezuse plecată din oraș. Era singura explicație posibilă pentru faptul că nu dormise acasă. Valerie își dădu seama că toată lumea avea să afle curând. Era prea complicat să mintă. Doar zâmbi și nu spuse nimic. Alese un costum Chanel roșu, potrivit pentru emisiunea de Valentine's Day. Jack trecu pe la ea o jumătate de oră mai târziu, să o ia la serviciu. Dintr-odată deveniseră inseparabili, dar lui Valerie îi plăcea. Îi plăcea să facă parte din cuplul acesta. În drum spre lucru, îi povesti despre emisiunea din ziua aceea.

– Apropo, ce facem de Valentine's Day? De ce nu mergem la restaurantul lui April? îi sugeră el, iar Valerie încuviință, gândindu-se că ar fi trebuit să-i spună lui April înainte, dar nu știa sigur când anume.

Valerie se opri la April sâmbătă, pentru prânz, în drum spre coafor. Oportunitatea se ivi ușor, când April o întrebă despre el.

– Te vezi cam des cu el, nu-i așa, mamă? E un tip foarte ocupat. Nu vreau să te îndrăgostești de el și să suferi. Vine tot timpul aici cu fotomodele tinere.

Valerie încuviință gânditoare și o privi. Nu o minți niciodată pe fiica ei și nu voia să înceapă acum, cel puțin nu mai mult decât o făcuse deja.

– Sinceră să fiu, deja m-am îndrăgostit de el. Și poate voi suferi, nu știu. E cu zece ani mai tânăr ca mine, dar nu pare să conteze. Și el s-a îndrăgostit de mine.

April rămase tăcută o clipă lungă și o privi pe mama ei, neștiind ce să spună.

– Se poartă frumos cu tine? întrebă ea încet.

– Foarte. Se poartă minunat cu mine. E blând, respectuos, deștept, distractiv. Pare să funcționeze. Poate că nu va dura pentru totdeauna, bănuiesc că nimic nu durează. Dar momentan este frumos, spuse ea, simțindu-se vinovată că i se întâmpla ei, nu lui April, care avea și ea dreptul la așa ceva și avea mai multă nevoie de o astfel de experiență decât ea. Viața nu era deloc corectă. Ea avea șaizeci de ani și era îndrăgostită lulea, iar April era însărcinată în luna a cincea cu un bărbat care

nu voia să aibă nimic de-a face cu ea sau cu copilul ei şi era singură. Îmi pare rău, scumpo. Mă simt aiurea că s-a întâmplat fix acum. Aş prefera să ai tu un bărbat bun care să-ţi poarte de grijă.

– Mă descurc, replică April, dar părea obosită. Fusese tristă de când îl văzuse pe Mike, cu ocazia vizitei la doctor care dăduse totul peste cap. Şi mă bucur pentru tine, mamă, spuse ea sincer. O meriţi. Nu văd de ce-ar trebui să fii singură. E norocos să te aibă, şi tu încă eşti tânără. Întotdeauna am vrut să fii cu cineva care să se poarte bine cu tine. Tata e fericit cu Maddie. De ce să nu ai şi tu pe cineva? Şi poate că Jack şi-a dat seama că toate tipele alea tinere nu erau ceea ce îşi dorea cu adevărat.

Cel puţin aşa spera, pentru binele mamei ei.

– Aşa se pare. Totuşi, încă am emoţii din cauza asta. Şaizeci e şaizeci, indiferent cât de mult mă mint eu cu privire la asta. Şi douăzeci şi doi e douăzeci şi doi.

– Probabil se plictisea cu ele, spuse April cu înţelepciune. Nu se aşteptase la asta, dar era încântată că Jack şi mama ei erau împreună.

Valerie îi spuse că ea şi Jack voiau să cineze la restaurant de Valentine's Day, şi April fu încântată. O să vă pregătesc o cină specială, promise ea, apoi o îmbrăţişă pe mama ei şi îi spuse din nou cât de mult se bucura pentru ea.

– Ce-a zis? o întrebă Jack pe Valerie când se întoarse la apartamentul lui. De când se întorseseră din Miami, petrecuseră fiecare noapte împreună, fie la el acasă, fie la ea. Şi fusese puţin stresat, întrebându-se cum avea să reacţioneze April. Cu copiii nu ştiai niciodată ce se putea întâmpla, indiferent de vârstă. Îi menţionase lui Greg, când vorbiseră la telefon în săptămâna aceea, că el şi Valerie se întâlneau, şi lui Greg i se păruse în regulă. Nu era o problemă pentru el. Dar cu fetele era diferit, şi ştia că Valerie şi fiica ei erau foarte apropiate.

– S-a purtat grozav, îl linişti Valerie şi apoi îl sărută. O să ne pregătească o cină specială de Valentine's Day. I-am spus că vrei să mâncăm acolo.

– Sper că n-o să pună și arsenic în ea, nu? spuse el încă stresat, și Valerie râse de el.

– Ți-am spus, e în regulă. Are și ea problemele ei.

– Ce fel de probleme? întrebă el îngrijorat. Restaurantul merge bine?

– Restaurantul merge grozav, spuse ea fără să-i dea alte explicații. Dar el era ușurat să știe că April nu avea probleme cu idila lor. Primiseră undă verde. Start. Cu toată viteza înainte. Toată lumea la bord. Se simțea mai bine acum, că știa asta. Și, momentan, nu se prinsese nimeni, chiar dacă erau foarte apropiați și se vedeau des și la lucru. Oamenii presupuneau că erau doar amici, din moment ce așa începuse relația lor. Avea să mai dureze puțin până să înțeleagă ce se întâmpla, ceea ce le convenea, chiar dacă Valerie simțea că Dawn bănuia ceva. După cum zisese el mai devreme, pentru ei conta doar aprobarea copiilor lor, și o aveau deja.

Valerie și Jack cinară de Valentine's Day, la restaurantul lui April și aceasta le pregăti o cină superbă, după care se așeză cu ei la masă. Încă era cu ei când una dintre fotomodelele cu care ieșise Jack intră, împreună cu un tânăr foarte arătos. Aceasta se opri la masa lor, îi aminti lui Jack să o sune și o ignoră pe Valerie după ce-i aruncă o privire scurtă. Era evident pentru ea că Jack cina cu niște prietene, mai ales că era și April la masă.

– Mi-a fost dor de tine, gânguri ea, bosumflându-se și aruncându-i o privire care spunea totul. Și, o clipă mai târziu, April trebui să se ocupe de o problemă ivită la bucătărie.

Valerie fu neobișnuit de tăcută după ce plecă fiica ei, și Jack își dădu seama că era supărată.

– N-o lăsa pe fata aia idioată să te afecteze, îi spuse el direct lui Valerie. Am ieșit cu ea o singură dată. E țicnită. Mi-a furat o sută de dolari din portofel. Bănuiesc că-i place să fie plătită.

Ieșise și cu fete drăguțe, dar ea fusese una dintre cele mai rele. Se gândi că fusese un adevărat ghinion să apară la restaurantul lui April chiar în seara aceea. Și Valerie părea evident afectată.

– E evident că te-ai culcat cu ea, dacă e să mă iau după privirea pe care ţi-a aruncat-o, spuse ea, părând încordată şi rănită.

Jack oftă şi o luă de mână.

– Scumpa mea, am fost destul de prost să mă culc cu jumătate dintre fotomodelele din New York, dar asta nu înseamnă că le mai vreau acum sau vreodată. Te iubesc *pe tine*. Mă simt al naibii de prost pentru viaţa mea de până acum, şi din când în când o să apară câte o tipă de-asta, ca azi, şi-o să mă facă de râs, lucru pe care eu îl merit, dar tu nu. Nu lăsa ca asta să strice legătura dintre noi sau să te supere. Nu mi-a păsat niciodată de vreuna dintre ele, doar mă distram. Ceea ce avem noi e cu totul altceva. Nici că mi-ar putea păsa mai puţin de ele. Tu eşti frumoasă şi minunată şi te iubesc, spuse el, privind-o solemn, şi ea se simţi mai bine şi oarecum jenată pentru că făcuse atâta caz din asta. April reveni la masa lor şi se aşeză lângă ei.

– Scuze, una dintre maşinile de spălat vase se tot defectează. Posibil că trebuie să cumpăr una nouă, spuse ea, după care observă expresia de pe chipul mamei ei şi ştiu că era supărată.

Probabil din cauza tipei care se oprise să vorbească cu Jack, dar pentru ea era evident cât de îndrăgostit era acesta de mama ei. Se bucura sincer pentru ei, şi Jack îi spuse că fusese o cină minunată şi îi mulţumi.

Plecară puţin mai târziu, şi April ieşi să-şi ia rămas-bun de la ei. Mama ei arăta mai bine, dar în continuare oarecum deranjată. April îi sărută pe amândoi şi le spuse că-i aştepta din nou curând. Când îl sărută pe Jack pe obraz, acesta o privi surprins. Burta ei îl atinsese în timpul pupatului. El se uită în jos şi îşi dădu seama că era însărcinată şi că avea o burtică destul de mare ascunsă sub şorţ. O privi pe April întrebător.

– O să-ţi explice mama, spuse ea timid. Sau ţi-a spus deja?

Nu ar fi deranjat-o dacă ar fi făcut-o. Acum făcea, într-un fel, parte din familie.

– Nu, nu mi-a zis, spuse el încet. Sunt veşti bune sau proaste pentru tine? întrebă el, arătând spre burtică, şi ea ridică din umeri.

– Câte puţin din ambele. E unul din acele lucruri, o binecuvântare ascunsă. Încă nu mi-am dat seama.

Taxiul îi aştepta, şi era frig, iar April nu avea haina pe ea, aşa că se grăbi înapoi în restaurant, în vreme ce ei se urcară în taxi. Jack rămase tăcut după ce-i dădu şoferului adresa lui Valerie. În seara aceea rămâneau la ea, şi tot la câteva zile alternau apartamentele.

– De ce nu mi-ai spus? o întrebă el pe Valerie, părând într-adevăr rănit.

– Despre ce?

– Despre bebeluşul lui April. Este însărcinată. Cine-i tipul? Nu ştiam că are iubit.

– N-are. Valerie oftă. A fost un accident. L-am văzut o dată pe tip. Pare destul de drăguţ, e critic culinar. Dar nu-i vrea nici pe ea, nici pe copil. Se pare că au fost împreună o singură dată, şi săraca April a avut ghinion. Spune că s-au îmbătat, din nefericire. Şi antibioticele pe care le lua au anulat efectele anticoncepţionalelor.

Lui Jack îi păru rău pentru ea. Era o povară grea de cărat de una singură – pe lângă munca de la restaurant. Şi ce ghinion că tatăl nu-i voia nici pe ea, nici pe copil.

– Ce groaznic! Valerie, de ce nu mi-ai spus? Pentru prima dată vocea îi trăda reproşul, şi el se întrebă dacă fusese prea jenată sau o protejase pe April. Măcar aşa s-ar fi explicat lucrurile. Dar el avusese impresia că fuseseră complet sinceri unul cu celălalt, şi asta era o informaţie importantă pe care nu i-o spusese – şi probabil fusese o sursă de îngrijorare pentru ea. Voia să facă parte din viaţa ei şi să-i fie de ajutor, nu să stea pe tuşă. Îl durea că nu-i spusese.

Valerie îi răspunse cu lacrimi în ochi:

– Ai văzut-o pe fata din seara asta? Cea care te-a salutat? Câţi ani are, Jack? Douăzeci şi unu? Douăzeci şi doi? Douăzeci şi trei cel mult? Asta mă face cu treizeci şi şapte de ani mai în vârstă ca ea. Cu astfel de tipe obişnuiai să ieşi. Şi sunt cu zece ani mai în vârstă

ca tine. Am şaizeci de ani, sunt necăsătorită, mă văd cu un bărbat care obişnuia să iasă cu tipe de douăzeci de ani şi, pe deasupra, te aşteptai să-ţi spun că voi fi bunică? Aş putea să fiu bunica tipei ăleia. Scânci când o spuse. Cât de mult vrei să se agraveze situaţia, cât de bătrână vrei să par? Lacrimile îi străluceau în ochi. Ştiu că e vanitos şi prostesc din partea mea, dar mă gândeam că n-o să mă mai vrei dacă afli. Nici măcar eu nu m-am obişnuit cu ideea, şi la început categoric n-am vrut să-ţi spun. În plus, e o situaţie nefericită pentru April. Dar nu de asta nu ţi-am zis. Pur şi simplu nu vreau să fiu bunicuţa cu care te culci.

Părea atât de patetică şi de vulnerabilă când o spuse, încât el îi zâmbi şi se chinui să se abţină să nu râdă. Într-un fel, era amuzant: obişnuise să se culce cu fete ridicol de tinere, cu corpuri grozave şi nici un pic de creier, şi acum se culca cu o femeie cu zece ani mai în vârstă ca el, şi, bunică sau nu, era îndrăgostit lulea de ea. Îşi puse braţele în jurul ei şi o sărută.

– Nu-mi pasă de nici una dintre fetele alea. Nu mi-a păsat niciodată. Şi-o să te iubesc şi când vei fi bunică. Te iubesc *pe tine*, indiferent cât eşti de bătrână, sau cât de mult îmbătrâneşti, sau câţi nepoţi ai. La naiba, Valerie, nici eu nu sunt un copilandru, chiar dacă mă faci să mă simt ca unul. De multe ori arăt şi mă simt mai bătrân ca tine.

Ea zâmbi printre lacrimi. Atunci el începu să râdă şi nu se abţinu să nu o tachineze puţini.

– Şi promit să nu-ţi spun niciodată „Buni"!

– O, numa' să vezi tu! spuse ea şi îi trase una în joacă peste braţ. Să nu-mi spui *niciodată* aşa! Dacă acel copil mă strigă vreodată aşa, voi refuza să-l mai văd. Dar se cuibări mai aproape de el, ceea ce o făcu să se simtă mai bine. Îmi pare incredibil de rău pentru April. Este o situaţie groaznică, zise ea pe un ton serios. Nu ştiu cum se va descurca.

– O va face, spuse el încet, şi noi o vom ajuta. Putem sta cu copilul dacă trebuie. El îi zâmbi din nou. Ne poate

striga Jack și Valerie, nu Buna și Bunul, deși îmi cam place ideea de nepoți. Nu chiar imediat, dar într-o zi.

– Așa am zis și eu, mărturisi ea. Pe la optzeci ar fi în regulă. Am vrut să-ți spun, Jack. Chiar am vrut. Și aproape ți-am spus de câteva ori, dar pur și simplu n-am reușit să formez cuvintele: „A, apropo, o să fiu bunică în iunie". La naiba! Sună atât de groaznic când încerci să fii tânără și sexy.

– *Ești* tânără și sexy! o asigură el.

– Nu ca tipa aia din seara asta, spuse Valerie tristă. Aia înseamnă să fii tânără și sexy.

Valerie se simțise bătrână când o văzuse.

– Ba nu, o corectă el. Aia înseamnă să fii nebună. Tipa-i dusă de-acasă. Probabil se droghează. Era aeriană rău când am ieșit cu ea și abia am așteptat să scap de ea și să n-o mai văd niciodată. Exact asta *nu* vreau, și fix de asta am încercat să scap. Acum am ce-mi doresc, și le mulțumesc astrelor mele norocoase în fiecare zi că sunt cu tine, nu cu fete ca aia. Mă simțeam ca un prost, mă plictiseam și nu aveam altceva mai bun de făcut. Era vorba numai despre egoul meu. Tot ce simt pentru tine vine din inimă și din restul corpului meu, spuse el cu un zâmbet obraznic.

Și i-o dovedi imediat ce intrară în apartamentul ei. O luă în brațe și o duse în dormitor.

– Lasă-mă jos, o să te rănești la spate! Nu-i bine pentru piciorul tău! insistă ea, dar el doar râse.

– La naiba cu piciorul și cu spatele meu! Vrei să spui că sunt bătrân?

– Nu, răspunse ea când el o trânti pe pat și se lăsă peste ea. Vreau să spun că te iubesc.

– Bine, pentru că și eu te iubesc pe tine. Acum, gata cu toată porcăria asta despre cât de bătrâni suntem. E Valentine's Day, și vreau să fac dragoste cu tine. Dezbracă-te, spuse el în timp ce îi trăgea hainele de pe ea. Ea râdea, și, brusc, totul părea atât de prostesc: faptul că nu-i spusese despre copilul lui April și modul în care reacționase în restaurant. Nimic din toate astea nu conta. Contau doar ei. Făcură dragoste de parcă ar fi avut

amândoi optsprezece ani. Fuseseră destul de curajoşi să deschidă uşa bună şi destul de norocoşi să se găsească unul pe celălalt.

capitolul 16

La două săptămâni după Valentine's Day, April stătea pe trotuar lângă restaurant, semnând pentru noua maşină de spălat vase pe care fusese nevoită să o cumpere. Nu avea şorţul pe ea şi nu se mai ascundea. Toată lumea ştia că era însărcinată. Nu spusese nimănui cine era tatăl, cu excepţia lui Ellen şi a părinţilor ei. Dar era evident pentru toţi angajaţii că era singură în toate astea. Se purtau foarte frumos cu ea şi o ajutau ori de câte ori puteau. Două dintre ospătăriţele mai în vârstă o tratau foarte mămos şi îi spuseră că voiau să-i organizeze o petrecere cu cadouri pentru bebeluş. Alţii se ofereau să-i împrumute echipamentul de care avea nevoie şi Jean-Pierre o făcu să-i dea lacrimile când îi dărui un leagăn de copii, pe care îl găsise la un târg de vechituri. Încă nu i se părea real, chiar dacă bebeluşul o lovea constant. Şi nu-şi imagina cum avea să fie să îl crească de una singură. De cele mai multe ori, încerca să nu se gândească la asta şi îşi vedea de muncă şi de afacere. Era în luna a şasea de sarcină.

Se îndrepta din nou spre restaurant, cu capul plecat, urmându-i pe bărbaţii care cărau maşina de spălat vase, când cineva din spatele ei o atinse pe umăr, şi ea se întoarse şi se trezi faţă în faţă cu Mike. Părea foarte serios şi sobru şi încerca să nu se uite la burta ei, dar îl şocase mărimea acesteia. Ea îl privi de parcă era pe punctul de a naşte chiar acolo, însă el ştia că nu era cazul. Burta ei era enormă acum. În ultima lună crescuse foarte mult, aşa că nu mai încerca s-o ascundă. Nu mai încăpea nici un dubiu că era însărcinată.

Îl privi pe Mike stânjenită, neştiind ce căuta acolo. Însă nici el nu părea să ştie.

– Bună, fu tot ce-i spuse el în primul minut. Și apoi: Ce mai faci?

– Sunt bine, spuse ea sec. Ce mai faci tu?

Nu-l mai văzuse de mai bine de două luni, din ziua aceea fatală din cabinetul doctorului când o părăsise și îi spusese că pur și simplu nu era în stare. De atunci, nu mai primise nici un semn de la el, și nici ea nu-l sunase. Îi respectase dreptul de a nu se implica, dacă așa simțea. Îi dăduse această opțiune de la bun început, când îi spusese despre copil.

– Destul de bine. M-am gândit la tine. Am putea să ne plimbăm puțin?

Ea încuviință, conștientă de faptul că avea să se ocupe cineva de mașina de spălat vase. Jean-Pierre era în bucătărie și devenise mai mult decât un somelier. Făcea tot felul de munci ciudate ca să o ajute, și se încruntă în clipa în care îl văzu pe Mike, fără a-l saluta. Ea și Mike se plimbară prin zonă. Nu voia să o vadă cineva cu el sau să asculte ce discutau. Nu o vizita nici un bărbat, și nu voia să ghicească nimeni că el era tatăl copilului, deși Jean-Pierre se prinsese deja de asta. Dar nimeni altcineva nu o făcuse.

– Îmi pare rău că m-am purtat ca un nemernic la cabinetul doctorului, spuse Mike simplu.

Ea încuviință din cap, dar nu-l privi. Nu prea voia să-l vadă. Dar inima ei bătea mai repede în timp ce mergea lângă el. Și copilul dădea din picioare ca nebunul. Observase că o făcea ori de câte ori ea se supăra sau se entuziasma de ceva, bun sau rău.

– E în regulă, spuse ea încet. N-ar fi trebuit să-ți cer să vii cu mine. M-ai scos la cină o dată și, brusc, voiam ca tu să-l vezi pe... bebeluș. Nu voia să îl jignească numindu-l *al lor*. Nu era. Acum era doar al ei. Ea îl voia. El nu. Sau ea îl acceptase, conștientă că el nu avea să o facă niciodată. I-o demonstrase foarte clar prin reacția lui și prin mesajul pe care i-l trimisese după aceea, ca să nu mai pomenim despre dispariția și tăcerea lui.

– Am vrut să-l văd. De-aia am venit, spuse el când se opriră din mers și se așezară pe o lespede. Ea îl privi

atunci în ochi pentru prima dată, şi aproape că i se frânse inima. Şi când l-am văzut la ecograf, a fost atât de real, că m-a speriat de moarte, continuă el. Părea, pur şi simplu, mai mult decât puteam duce.

– Ştiu, spuse ea încet. Îmi pare rău.

– Nu, *mie* îmi pare rău, replică el, dintr-odată agitat. Asta am venit să-ţi spun azi. M-am tot gândit în ultimele două luni şi ştiu că n-am vrut să ajungem aici, nici unul dintre noi, dar uite că s-a întâmplat. Poate aşa a fost să fie. Poate e mâna destinului. În seara în care te-am cunoscut mi s-a părut că eşti incredibilă, chiar şi-aşa beat cum eram. De-aia m-am culcat cu tine. Şi cred că am început să mă îndrăgostesc de tine când te-am cunoscut mai bine şi ţi-am întâlnit familia. Şi asta m-a îngrozit de moarte. Eşti exact ce-am evitat toată viaţa. Am petrecut cinci ani cu o femeie pe care, de fapt, n-am iubit-o cu adevărat, chiar dacă ziceam că da. De-asta n-am vrut să mă căsătoresc cu ea şi să facem copii. Şi tu nu mi-ai cerut absolut nimic. Nimic. Când te-am părăsit – un lucru groaznic din partea mea –, nu m-ai sunat, nu m-ai implorat, nu te-ai milogit şi nu te-ai văitat. Nu mi-ai trimis e-mailuri urâte în care să-mi spui ce ticălos sunt. Pur şi simplu, ţi-ai văzut de viaţă şi te-ai confruntat singură cu toată situaţia asta. E al naibii de curajos din partea ta. Ai mai multă decenţă şi integritate decât oricine altcineva pe care-l cunosc. În ultimele două luni, m-am gândit constant la tine şi la copilul nostru. Şi da, e copilul *nostru*. E al meu la fel de mult pe cât e al tău, chiar dacă am dat bir cu fugiţii. Mi-era aşa de teamă că aveam să devenim ca părinţii mei într-o zi. Şi mi-a luat două luni ca să-mi dau seama că asta nu se va întâmpla niciodată. Tu nu eşti ca mama mea, nu semeni deloc cu ea. Eşti exact opusul ei, exact ceea ce ea n-ar fi putut să fie niciodată. Şi, slavă Domnului, nici eu nu sunt ca tatăl meu. Şi copilul acesta nu va fi ca fratele meu, mort la cincisprezece ani pentru că nimeni nu s-a îngrijit de el şi nu l-a iubit. E un cu totul alt joc. April, eşti o femeie minunată. Şi, nu ştiu dacă te merit, dar mi-ar plăcea să încercăm. Aş vrea să văd dacă putem face ca relaţia

noastră să funcționeze. Știu că e puțin cam sucită toată treaba, să începem cu un copil și apoi să încercăm să ne dăm seama dacă ne placem sau nu. Dar dacă da, am putea fi cândva o familie. Și, chiar dacă nu putem, orice s-ar întâmpla, sunt tatăl acestui copil. Și, cine știe, poate se va dovedi a fi cel mai bun lucru care ni s-a întâmplat vreodată. Îmi pare rău c-a durat atât de mult să înțeleg asta, dar dacă promit să nu mă mai port ca un tâmpit și să nu te mai părăsesc, ești dispusă oare să ieși cu mine și să vedem dacă relația noastră funcționează? Și poate o să ne dăm seama ce să facem în continuare...

– Nu trebuie să faci asta, spuse ea încet. Nu-mi datorezi nimic. Am fost amândoi niște proști în noaptea aia din septembrie.

– Tu ai fost mai puțin proastă ca mine. Credeai că te-ai protejat.

– Dar tot am uitat să iau o pastilă sau două.

– Atunci am fost amândoi niște proști. El zâmbi. Și, chiar dacă nu trebuie să fac asta, vreau să o fac. Vreau să vă cunosc, pe tine și pe copil.

Părea agitat, și ea nu înțelegea prea bine ce voia să spună. Între timp renunțase deja la ideea de a fi împreună, și el vedea asta în privirea ei.

– Îmi dai voie? Știu că nu merit o altă șansă, dar mi-ar plăcea să încerc. Și, dacă mă sperie de moarte și cred că nu mă descurc, o să-ți spun. N-o să te las pur și simplu baltă, ca data trecută. Am mers la un terapeut, și cred că asta s-ar putea să schimbe situația.

Era impresionată de eforturile pe care le depusese ca să încerce să-i fie alături. Faptul că mergea la terapeut i se păru un pas important, și mai că își dorea să încerce, dar nu era sigură. Se întreba dacă Mike chiar era capabil să își ia un angajament real și să rămână implicat.

– Ai venit să mă vezi pentru că așa ți-a spus terapeutul sau pentru că așa ai vrut tu?

Îl privi cu niște ochi verzi mari și răniți care îi sfâșiară inima.

– Nu știe că sunt aici. Eu m-am hotărât azi-noapte.

Ea încuviinţă şi apoi îl privi din nou. Se bucura să-l vadă, dar nu voia să se entuziasmeze prea tare. Ştia că, dacă n-ar fi fost însărcinată, probabil nu i-ar mai fi dat o şansă. Dar era însărcinată, şi, în pofida îngrijorărilor ei şi ale rezervelor pe care le avea cu privinţă la Mike, îl iubea. Copilul crease o legătură formidabilă între ei.

– Ce-ar fi să vedem cum merg lucrurile? propuse ea ezitant, nevrând să se încreadă prea repede în el.

Era tot ce putea să-i ofere. Nu era sigură că putea să aibă încredere în el – sau că voia să aibă. Dar nu voia nici să-l piardă din nou. De dragul copilului şi de dragul ei. Voia ca relaţia lor să funcţioneze. Investise mult în relaţia asta, dovada fiind chiar în pântecele ei.

– Pot să te invit la cină? Sau să te vizitez la restaurant?

Ea încuviinţă, şi el păru incredibil de uşurat când ea se ridică. Ştia că faptul că era dispusă să încerce din nou era mai mult decât merita. Arăta de parcă avea o minge de baschet sub tricou, şi el zâmbi. Fără să se gândească, întinse o mână şi îi atinse burtica de acolo unde stătea, de pe lespede, şi fu uimit când copilul îl lovi tare.

– Asta înseamnă că mă place sau că-i furios pe mine? o tachină el.

Se emoţionase când îl simţise pe copil lovind.

– Probabil amândouă, îi răspunse ea, zâmbind timid. Se bucura că se întorsese, chiar dacă se temea că avea să fugă din nou. Şi ce te face să crezi că-i băiat?

– Şi o fată e în regulă. Asta vrei?

Ea dădu din cap că da.

– Mi-ar fi mai uşor aşa dacă va trebui să mă descurc singură.

Încuviinţă şi el. Înţelegea. Nu-i promitea încă nimic, ci doar deschidea o uşă pentru amândoi. Era o uşă pe care se temuse să o atingă înainte, dar pe care, în sfârşit o deschidea încetişor. Balamalele ruginiseră cu ani în urmă.

Se întoarseră încet la restaurant şi rămaseră unul lângă celălalt în faţa lui.

– Te sun eu. Ai putea să ieşi la cină mâine-seară? Ea încuviinţă din cap.

– Mersi c-ai venit, Mike. A fost curajos din partea ta. Foarte curajos.

Știa cât de greu trebuia să-i fi fost, și totuși venise. Indiferent ce se întâmplase, făcuse ceea ce trebuia să facă, sau măcar încerca; și ea la fel, prin faptul că-i dădea o șansă.

– Ne vedem mâine, spuse el încet, și apoi, ciudat, se aplecă să o sărute pe obraz, după care o atinse pe umăr și plecă. April intră în restaurant zâmbind și ștergându-și lacrimile care i se rostogoleau pe obraji.

După cum îi spusese, Mike o sună în ziua următoare. O întrebă ce mâncare îi plăcea mai nou, și ea îi ceru ceva mai fad. În ultima vreme avea mai mereu arsuri la stomac. El îi sugeră un restaurant italian pe care îl știau amândoi și care le plăcea. Îi spuse că avea să treacă s-o ia la ora opt. Și fu punctual. Ea aștepta în restaurant și ieși când îl văzu venind.

Restaurantul la care mergeau era în zonă, așa că porniră pe jos până acolo. El o întrebă despre restaurantul ei, și ea se interesă de munca lui. Nu se mai simțeau la fel de în largul lor ca înainte. Dar, până la sfârșitul cinei, după un pahar de Chianti pentru el, începură amândoi să se relaxeze. El îi spuse niște povestiri amuzante despre restaurantele cărora le făcuse recenzia și despre unul unde putea jura că îl otrăviseră. Vorbiră despre familia ei, și ea îi zise despre Jack și mama ei. Și la sfârșit se întoarseră la apartamentul ei. Se mirau amândoi de cât de mult timp petrecuseră împreună vorbind. Era aproape miezul nopții. Dar aveau multe de acoperit într-un timp scurt. El o invită la o piesă de teatru în weekendul următor. Criticul de dramaturgie de la ziar îi dăduse biletele, și el se gândi că i-ar plăcea și ei piesa. Era o comedie muzicală de mare succes. Ea nu mai fusese la teatru de ani de zile.

În săptămâna următoare, o duse la film, apoi la un hamburger. După aceea se întâlniră în Central Park într-o după-amiază și se plimbară. Apoi ea îl invită să ia cina la restaurant, într-o duminică. El comandă din nou

clătite, şi râseră amândoi. După trei săptămâni în care se văzuseră foarte des, le făcea din nou plăcere să petreacă timp împreună, chiar dacă în reprize scurte. Încordarea dispăruse, şi el îşi pusese mâna pe burtica ei de mai multe ori, încântat să-l simtă pe copil lovind. Ea îi spuse că, dacă îi vorbea, bebeluşul îl auzea şi avea să-i recunoască vocea când se năştea. El nu prea credea, dar îşi coborî totuşi capul spre burtica ei şi-i spuse copilului că ar face bine să se poarte frumos cu mama lui şi că avea noroc să o aibă ca mamă, mai ales că era şi o bucătăreasă grozavă. Încă era convins că e băiat. Într-o după-amiază, începură să vorbească despre nume de copii. Lui îi plăcea Owen, din nu se ştie ce motiv, iar ei, Zoe. Şi apoi hotărâră că le-ar plăcea la amândoi Sam, dacă era băiat.

– Sam Wyatt sună bine, zise ea şi zâmbi. Petrecuseră o altă seară plăcută împreună şi se întorceau la apartamentul ei, după ce văzuseră un film. Restaurantul era deja închis, şi toată lumea plecase acasă.

– De fapt, mă gândeam la Sam Steinman, spuse Mike.

– Merge cu ambele, zise ea diplomatic, nevrând să-şi facă iluzii, deşi se simţeau foarte bine împreună.

Se ţineau de mână la cinema sau când se plimbau şi chiar şi când luau cina, dar el încă nu îndrăznise să o sărute.

– Ai vrea un pahar de vin? întrebă ea când ajunseră la restaurant. Sau o ceaşcă de ceai? Era o seară de martie înmiresmată, neobişnuit de caldă. Săptămâna următoare avea să intre în a şaptea lună de sarcină, şi simţea că se făcea tot mai mare pe zi ce trecea. Doctoriţa îi spusese că fătul era mare.

– Mi-ar plăcea o ceaşcă de ceai. Sunt înnebunit după ceaiul de vanilie francez decafeinizat de la restaurant.

– Şi eu, recunoscu ea zâmbind şi descuie uşa.

Aprinseră luminile din bucătărie, şi ea pregăti câte o ceaşcă de ceai de vanilie, după care se aşezară pe scaunele înalte din bucătărie să îl bea. Vorbiră despre filmul pe care îl văzuseră şi discutară în contradictoriu, dar amiabil, despre mesajul regizorului. Fusese un film polonez

cu un sfârșit foarte dramatic. Ea se foi pe scaunul înalt. Era mai greu pentru ea să stea cocoțată acolo, acum că avea ceea ce părea o minge de plajă în poală.

– Nu pari deloc să te simți prea confortabil, spuse el îngrijorat.

Dar ea nu voia să deranjeze mesele proaspăt aranjate din salon.

– Ai vrea să urci? sugeră ea.

Cumpărase două scaune vechi umplute până la refuz de la Goodwill cât timp fusese el plecat. Mama ei făcuse o criză când le văzuse și îi spusese să scape imediat de ele, că îi cumpără ea unele noi, dar lui April îi plăceau, așa cum îi plăcea și restul mobilei ei uzate. Replicase că nu avea nevoie de altceva mai bun.

Ușor ezitant, Mike o urmă pe scări. Se așezară pe câte un scaun mare și confortabil și își băură ceaiul. Îi plăcuse seara petrecută cu ea. Și apoi, fără să își dea seama sau fără să știe dacă erau pregătiți pentru asta, se aplecă spre ea și o sărută. Voise să o facă de săptămâni întregi, dar nu reușise. Se așeză în genunchi lângă ea și o luă în brațe.

– April, îmi pare atât de rău, am fost prost, șopti el.

Voia să se revanșeze față de ea în orice mod posibil. O sărută din nou, și ea se întinse spre el cu fiecare fărâmă din ființa ei.

– Vrei să te culci cu mine? îl întrebă ea, și el o privi uluit.

– Vrei s-o fac?

Ea încuviință din cap. Voia să se culce cu el și să simtă copilul între ei. Voia să o țină în brațe. De asta avea nevoie.

El o sărută din nou, apoi se dezbrăcară încet și se întinseră în patul ei mare și confortabil. Mai fusese acolo o singură dată, și atunci viețile lor se schimbaseră pentru totdeauna.

Corpul ei i se păru frumos. Era la fel de sprintenă și de suplă ca întotdeauna, și în centrul ei avea această rotunjime enormă a copilului lor. Își trecu mâinile peste burtică și simți cum îl lovește din nou, apoi o trase

aproape de el și se întinse lângă ea și în câteva minute descoperi cu groază că era excitat și că o dorea foarte tare. De data aceasta, nu era doar băutura sau pura dorință sexuală, ci mult mai mult de-atât. Era dragoste.

– Îmi pare rău, șopti el în părul ei lung și închis la culoare, pe care și-l despletise, astfel că i se revărsa acum peste umeri.

– E-n regulă, spuse ea, ghidându-l, și el se îndepărtă de ea, îngrozit să n-o rănească. Ea se întoarse spre el și îi atinse fața. E-n regulă, spuse ea din nou.

– N-o să-i facem rău copilului?

Ea dădu din cap că nu și zâmbi.

– E permis.

Era foarte atent cu ea, dar o dorea cu disperare. Toată dragostea și toate sentimentele pe care și le reținuse ani de zile se revărsară din el în ea, și făcură dragoste cu blândețe și incredibil de senzual și de erotic. La sfârșit, uitară amândoi de copil și se aruncară în adâncurile pasiunii pe care o simțeau unul pentru celălalt într-o abandonare absolută, după care el se întinse liniștit lângă ea și o ținu în brațe.

Apoi, din senin, în întunericul din cameră, el râse.

– April, te iubesc, dar cred că suntem amândoi nebuni. Am făcut dragoste de două ori în viața noastră. O dată eram beți criță, și a doua oară tu ești însărcinată în luna a șaptea. Poate că într-o zi o s-o facem și noi ca oamenii normali.

Era puțin șocat de ceea ce făcuseră, dar îi plăcuse la nebunie.

– Mie mi s-a părut normal, spuse ea și chicoti ca un copil.

Râsul ei i se păru un clinchet de clopoței în întuneric.

– Să știi că mă mulțumesc cu atât în noaptea asta, o avertiză el, altfel o să iasă copilul și-o să-mi tragă una.

De fapt, copilul nu se mișcase în timp ce făcuseră dragoste, iar ea avusese sentimentul că dormea. În timp ce Mike o mângâia, se declanșă din nou dorința în el, iar câteva minute mai târziu, ea îi demonstră că nu se putea mulțumi cu atât.

capitolul 17

Spre uimirea lor, în următoarele câteva săptămâni, viața intră pe un făgaș normal. La sfârșitul lui aprilie, Mike se mută la April, chiar dacă fusese acolo și în fiecare noapte până atunci. Dimineața mergea la serviciu și în restul timpului stătea prin restaurant. Ajuta prin bucătărie când era nevoie. April părea fericită de fiecare dată când se uita la el. Și toată lumea era ușurată să o vadă fericită. Singurul care făcea excepție era Jean-Pierre, și nu se ferea s-o arate. Îl durea inima de fiecare dată când îi vedea împreună. Părea un iubit respins, lucru care o irita pe April, pentru că nu era adevărat. Era doar un angajat căruia i se pusese pata pe ea și nimic mai mult. Încerca să îl ignore. Fusese sinceră cu el și nu-l dusese niciodată de nas. Era clar că inima ei îi aparținea lui Mike. Lui Mike i se părea că bebelușul era cât niște gemeni. Iar ea se făcea tot mai mare.

April îi mărturisi mamei ei că Mike se întorsese. Valerie îi spuse lui Pat. Jack era ușurat. Spera doar că tipul era de încredere și că de data asta avea să rămână. Jack și Valerie veniră să ia cina cu ei într-o duminică. Deși Jack fusese bănuitor, îi spuse după aceea lui Valerie că îi plăcea de Mike.

– Pare un tip deștept. Sper doar să se poarte bine cu ea și să n-o lase din nou baltă.

– Și eu, spuse Valerie îngrijorată. Tocmai cumpărase un set de mobilă pentru copii pentru nepotul ei, și Jack o tachinase pe tema asta. Dar începea să se obișnuiască tot mai mult cu ideea.

Ea și Jack plănuiseră o excursie în Europa la începutul lui mai și aveau să plece în câteva zile. Aveau să călătorească câteva săptămâni. Londra și Parisul făceau parte din itinerariu, alături de un weekend în Veneția. Jack o numea luna lor de miere. Era perioada perfectă din an pentru amândoi, din moment ce ea era în pauză, iar el avea timp liber. Încă alternau apartamentele și nu se hotărau unde să locuiască. Așa că rămăseseră în ambele locuri și stabileau unde să petreacă noaptea în funcție

de dispoziția lor și de programul din ziua următoare. Momentan, aranjamentul ăsta părea să funcționeze.

La început, Valerie ezitase în legătură cu excursia, din moment ce sarcina lui April era atât de avansată. Dar aceasta insistase ca mama ei să meargă, și, acum că Mike locuia cu ea, Valerie era mai puțin îngrijorată. April îi spuse că, dacă observa vreun semnal de avertizare timpuriu, avea s-o sune imediat pe mama ei, ca să se întoarcă acasă. În cele din urmă, Valerie fu de acord.

În noaptea dinaintea plecării, cinară din nou cu Mike și cu April. Valerie îi spuse lui April despre mobila pe care o comandase pentru ea, iar April se emoționă. Valerie o avertiză să nu cumva să nască înainte să se întoarcă. Încă era agitată din cauza plecării.

April și Mike discutară dacă să ia și el parte sau nu la nașterea copilului, însă Mike nu era prea sigur. Se temea că ar fi fost prea copleșitor pentru el, și April nu insistă, dar îi spuse că spera să fie acolo. Dacă el nu voia, Ellen se oferise să fie susținătoarea lui April.

Valerie o sună pe April în drum spre aeroport și-i spuse din nou să aibă grijă de ea și să îi dea imediat telefon dacă apărea vreo problemă. Părea atât de vulnerabilă și de însărcinată acum. Și trebuia să nască peste doar cinci săptămâni. Brusc, totul se derula extrem de repede! Valerie plănuia să se întoarcă cu două săptămâni înainte de data probabilă a nașterii.

În după-amiaza aceea, April se duse la doctorița ei, care îi spuse că totul era în ordine. April îi povesti că Mike se întorsese cu o lună înainte, și doctorița se bucură pentru ea. Îi spuse că bebelușul avea dimensiuni bune și că era poziționat corect. April mai făcu o ecografie, dar copilul era cu spatele, așa că nu își dădură seama de sex, iar April se hotărâse să nu mai încerce să afle, ci să se lase surprinsă. Oricum nu conta, atâta timp cât era sănătos. Ea încă spera să fie fetiță, iar Mike spera la fel de tare să fie băiat și să-l cheme Sam. April tot insista că avea să fie fetiță și că avea să o cheme Zoe.

În drum spre casă, în după-amiaza aceea, se opri să bea o ceașcă de ceai cu Ellen, care se afla între două

ședințe de acupunctură și se bucura să o vadă. Vorbiră despre puncte de presiune și despre ce putea face ca să inducă travaliul în caz că depășea termenul. April se simțea gata să nască și deja începuse să aibă contracții dacă muncea prea mult timp sau dacă stătea zi și noapte în picioare în bucătărie, și doctorița îi spuse că era normal, că nu avea să intre în travaliu mai devreme și că totul era în regulă. April se întreba îngrijorată cine avea să gătească în absența ei, când ea avea să fie la spital. Nu credea că bucătarii aveau să se descurce fără ea.

– Mi te imaginez născând copilul în bucătărie, încercând să te ocupi de comenzi în același timp, zise Ellen și râse.

– Tot ce se poate. Poate reușesc să-l nasc noaptea, după ce închidem, și să mă întorc la timp pentru prânz, replică April zâmbind.

– Te cred în stare, îi spuse Ellen la plecare.

April se întoarse la restaurant să se apuce de cină. Făcuse deja toate pregătirile necesare înainte să meargă la doctor.

April zâmbi când se apucă de lucru, știind că Jack și mama ei erau în Paris. Era minunat că Jack făcea parte din viața mamei ei. Mama ei spunea că nu voia să se mărite cu el, că nu avea de ce. Fuseseră de acord că se simțeau bine cu situația curentă, și nici unul dintre ei nu voia să se căsătorească. În inimile lor, erau deja căsătoriți. Fuseseră inseparabili din decembrie. Jack spunea că era cea mai lungă relație de la căsătorie, lucru valabil și pentru Valerie. Și era, de departe, cea mai bună relație.

Restaurantul era extrem de aglomerat în acea seară. Mike era plecat la o cină lungă și complicată pentru o recenzie: uneori, ei îi plăcea să meargă cu el, dar de data asta aveau prea multe rezervări ca să îl însoțească. Restaurantul mergea mai bine ca niciodată, și lumea făcea rezervări cu o lună înainte. În ritmul ăsta, avea să-i returneze mamei ei banii împrumutați mai devreme decât sperase.

Toată lumea din bucătărie muncea din greu în noaptea aceea, sala de mese era plină și unul dintre bucătari

se ocupa de tigăi. April stătea cu spatele la el, când auzi un țipăt și se răsuci ca să vadă aragazul cuprins de un zid de flăcări. Una dintre tigăi se aprinsese, și focul înghițise deja o grămadă de prosoape, pe care unul dintre bucătari le aruncă pe podea și le călcă în picioare. Între timp, focul de pe aragaz scăpă de sub control. Unul dintre ospătari, aflat în bucătărie, apucă extinctorul și îl îndreptă spre aragaz, când, panicată, April îl smulse de la el și ținti ea însăși spre aragaz. Dar focul nu se potolea, ci se înteța. Oamenii țipau, și Jean-Pierre intră în fugă și încercă să o tragă pe April de acolo. Ea îl împinse și continuă să folosească extinctorul, dar pe atunci toată bucătăria era deja cuprinsă de flăcări, și oamenii ieșeau în fugă din restaurant.

April auzea mașinile de pompieri în depărtare, dar nu veneau destul de repede. Jean-Pierre și ceilalți țipau la ea să plece de acolo, dar ea nu asculta. Restaurantul, primul ei copil și prima ei dragoste, era înghițit de flăcări și nu avea de gând să îl părăsească. Focul trecuse în sala de mese prin ușa deschisă, și sirenele se auzeau tot mai tare. Își simți brațele și dosul palmelor arzând și brusc apărură niște bărbați în bucătărie, cu furtunuri care împroșcau apă peste tot. Bucătăria era îmbâcsită cu un fum gros, și un bărbat într-o haină neagră o cără afară. Capul i se învârtea, și oamenii se holbau la ea când o așezară pe trotuar și îi puseră o mască de oxigen pe față. Se tot chinuia să se ridice și încă vedea flăcările din restaurant și apa împroșcată peste tot. Restaurantul avea să fie distrus și ea plângea în hohote, când doi dintre ospătari îngenuncheară lângă ea și o împiedicară să se ridice.

Îi auzi atunci pe pompieri chemând o ambulanță și țipând la cineva că era însărcinată. Voia doar să se ridice și să se întoarcă înăuntru. Plângea atât de tare că nu se putea opri. Ambulanța ajunse după trei minute, și, chiar pe când li se împotrivea paramedicilor, April leșină. Unul dintre ospătari îl sunase deja pe Mike. Îi spusese că restaurantul luase foc și părea că avea să fie

distrus și că pe April tocmai ce o luase o ambulanță, dar nu știau la ce spital o duceau.

Mike sună disperat la 911, și i se spuse să meargă la centrul de tratare a arsurilor Weill-Cornell. Se gândea doar la April și la copilul lor. Ospătarul îi zisese că se luptase chiar ea cu focul și că nu plecase până nu o scoaseră pompierii de acolo.

Mike țâșni efectiv pe ușa restaurantului căruia îi făcea recenzia și alergă în stradă. Chemă un taxi și ajunse la spital în mai puțin de zece minute. April era la secția de traume, și el îi spuse femeii de la recepție că era însărcinată în luna a opta.

– Da, știm, răspunse aceasta calm. Un medic obstetrician este cu ea chiar acum.

– A intrat în travaliu?

Părea panicat. Dacă murea copilul? Sau April? Nici măcar nu știa cât de grav era rănită.

– Nu, îi răspunse asistenta de la recepție.

– Vreau să o văd! exlamă el, părând disperat.

– E în salonul 19C. Arătă înspre ușile duble, și el zbură prin ele și se trezi într-o mare de oameni împușcați, cu atacuri de cord, răniți la cap, plus cei care îi însoțeau, plus personalul de la Urgențe! Și pe ea. Era inconștientă, cu o mască de oxigen pe față, cu părul încă împletit, cu burta ei enormă la vedere, și îi tratau arsurile de pe mâini și brațe. Avea o perfuzie, și doi doctori și o asistentă se ocupau de ea.

– Sunt soțul ei, spuse el, fără să se gândească, și vorbea serios. Cum se simte? April era extrem de palidă, și monitorizau copilul. Bătăile inimii păreau puternice.

– A inhalat mult fum. Arsuri de gradul doi pe brațe. Cât de însărcinată e? întrebă obstetricianul îngrijorat.

– Treizeci și cinci de săptămâni.

– Posibil să intre în travaliu. Copilul e bine momentan. Soția dumneavoastră are niște probleme de respirație. S-ar putea ca fătul să decidă să iasă mai repede dacă soția dumneavoastră suferă prea tare.

Mike nu știa dacă să țipe sau să plângă. Voia să o zgâlțâie pentru că încercase să se lupte de una singură

cu incendiul. Cum de fusese aşa proastă? Dar părea atât de bolnavă şi de fragilă cum stătea întinsă acolo, că nu putu să fie furios pe ea. Rămase pur şi simplu acolo şi plânse, privind-o neajutorat. Medicii se ocupară de ea mai bine de o oră, şi ea îşi reveni într-un sfârşit, dar tuşea şi vomita şi avea probleme cu respiraţia. Medicul obstetrician raporta contracţii regulate tot la zece minute. Nu i se rupsese apa, dar nu erau mulţumiţi de cum evoluau lucrurile. Singura veste bună era că pulsul copilului rămânea puternic.

O ţinură la secţia de traume toată noaptea, şi Mike rămase cu ea. Era prea ameţită ca să vorbească şi avea o mască de oxigen pe faţă, dar ştia că era acolo. Îi dădură ceva pentru a opri contracţiile şi până dimineaţă acestea încetară. April arăta absolut îngrozitor, şi mirosul de fum se simţea peste tot în salon. O ţinură cu mască de oxigen până seara, şi îi spuseră că era bine şi pentru copil, nu numai pentru ea.

Mike îl sunase pe tatăl lui April, ca să-i spună ce se întâmplase. El şi Maddie veniră să o vadă în după-amiaza aceea. Trecuseră pe la restaurant, şi îi şoptiră lui Mike că arăta groaznic. La fel şi April. În seara aceea, Mike o sună pe Valerie la Ritz, în Paris. April nu voise ca el să o sune mai repede. Nu voia să-i strice călătoria. Era miezul nopţii în Paris când sună Mike. Îi spuse lui Valerie ce se întâmplase şi că April nu mai era în pericol. Restaurantul era făcut praf, dar fiica ei avea să se facă bine, şi la fel şi copilul. Se gândeau că trebuia să o lase mai moale în următoarele săptămâni, ca să ajungă la termen.

– Dumnezeule, cum s-a întâmplat?

Valerie părea şocată, şi Mike îl auzea pe Jack pe fundal punând întrebări. Era supărată că nu o sunase numaidecât, dar o cunoştea pe fiica ei şi ştia cât se încăpăţâna să nu o supere şi bănuia, pe bună dreptate, că April nu îl lăsase să o sune.

– Nu ştiu. Nu eram acolo, spuse Mike extenuat. A luat foc o tigaie, cred.

Mai mulţi oameni de la restaurant veniseră să o vadă în ziua aceea. Şi spuseseră că restaurantul fusese distrus

aproape în întregime și din cauza apei împroșcate de pompieri, nu numai de la incendiu. April făcuse tot ce putuse ca să-l oprească, ba chiar își riscase viața, dar nu reușise. Aveau asigurare, dar era mult de lucru pentru a reconstrui restaurantul, și știa că April avea să sufere enorm. Dar cel mai important era că nu pierduse copilul. Mike se temuse toată noaptea că asta avea să fie pedeapsa lor pentru că nu îl doriseră și că acum chiar aveau să-l piardă, însă nu se întâmplase așa. Era recunoscător că atât April, cât și copilul trăiau și nu-i păsa de nimic altceva.

– Vin acasă, spuse Valerie cu fermitate. Iau primul zbor mâine-dimineață, îl anunță ea, și Jack încuviință din cap.

Mike o asigură că April era bine, cu arsuri ușoare, dar zguduită de cele întâmplate. Înțelegea însă că Valerie voia să vină acasă. Ea ceru i-o dea pe April, care apucă mobilul lui Mike. Tocmai îi scoseseră masca de oxigen. Abia reuși să îngâne un croncăit răgușit, dar reuși să-i spună mamei ei că era în regulă și că nu voia ca ea să se întoarcă acasă. Insistă că se simțea bine și le promise că Mike avea să-i țină la curent. Le spuse că aveau să stea în apartamentul lui și îi dădu lui Valerie numărul de telefon de acolo. April repetă că nu voia ca ei să-și scurteze călătoria și le spuse că nu aveau de ce s-o facă.

Imediat ce închise, Valerie se întoarse spre Jack și izbucni în lacrimi. Dură câteva minute până se calmă, copleșită de groază și de ușurare.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Jack ținând-o în brațe. Din ce auzise, nu suna prea bine. Dar April trăia.

– Restaurantul a ars din temelii, spuse Valerie în timp ce el o ținea în brațe. April a încercat să se lupte chiar ea cu incendiul, și s-a ars și a fost cât pe ce să nască.

– Sun la recepție și luăm primul zbor spre casă! spuse Jack, părând la fel de îngrijorat ca ea.

– April nu vrea asta, spuse Valerie, încă în brațele lui. Mike a zis că se va face bine și că ne va ține la curent. Mi s-a părut că se simte îngrozitor, dar e în afara oricărui pericol, și copilul este și el în regulă. Poate ar trebui

să aşteptăm să vedem cum se simte mâine. S-ar putea să se supere şi mai tare dacă ne întoarcem acasă.

O cunoştea pe fiica ei. Şi trebuia să admită că situaţia nu era atât de gravă încât să necesite întoarcerea lor, dar rămânea totuşi extrem de supărătoare. Şi ştia că April avea să fie devastată din cauza restaurantului. Trebuia să aibă răbdare până îl reconstruiau.

– Facem cum vrei tu, o sigură Jack. Rămânem sau ne întoarcem. O sărută, şi Valerie încuviinţă recunoscătoare. În cele din urmă, conveniră să aştepte să vadă cum se simţea April în următoarele două zile, apoi să hotărască.

Mike stătea în picioare şi se uita la April când îi scoase-ră masca de oxigen. Nu ştia dacă s-o strângă de gât sau s-o sărute, dar se simţea uşurat că ea şi copilul erau bine.

– Ce-a fost în capul tău să te lupţi singură cu focul? o întrebă el cu lacrimi în ochi.

– Îmi pare rău, Mike... M-am gândit că-l pot opri, dar s-a întins prea repede şi era prea fierbinte. Caramelizau ceva, şi le-a scăpat de sub control.

– Aproape c-ai născut noaptea trecută.

Ea îşi duse instinctiv mâna la burtă.

– Aveai contracţii din zece în zece minute. Le-au oprit, o linişti el, dar avea de gând să n-o mai scape din ochi până când năştea. Le-am spus o minciună azi-noapte, îi zise el, şi-aş vrea să faci un bărbat cinstit din mine.

– Ce le-ai spus? Încă părea ameţită, dar se simţea mult mai bine decât în noaptea precedentă. Îşi recăpătase culoarea în obraji şi susţinea că braţele şi mâinile n-o dureau prea tare. Arsurile nu erau aşa grave pe cât se temuseră când ajunsese la spital. Fusese foarte norocoasă – şi el la fel. Ar fi putut s-o piardă.

– Le-am spus că sunt soţul tău. Vreau să facem un adevăr din asta, zise el încet şi apoi o sărută. Părul îi mirosea a fum, dar lui nu-i păsa. Vrei să te căsătoreşti cu mine, April? S-o facem înainte să naşti. Ar fi frumos pentru el.

– Pentru ea, îl corectă April rânjind, apoi îl privi serioasă. Nu trebuie să te căsătorești cu mine pentru că sunt însărcinată.

– Vreau să mă căsătoresc cu tine pentru că ești un pericol public și vreau să te țin sub supraveghere. Data viitoare când mai încerci să stingi singură un foc, o să-ți tăbăcesc fundul, April Wyatt. Deci accepți?

– Ce?

Îi zâmbea. Avea dreptate. Erau nebuni. Dar mereu fuseseră așa, chiar din prima noapte.

– Mda, de fapt, sună chiar bine. Putem aștepta până sunt iarăși slabă, ca să pot purta o rochie drăguță? Intenționez să mă mărit o singură dată.

– Și eu. Dar nu-mi pasă dacă vii în lenjeria de pat. Hai să ne căsătorim înainte să naști, dacă ești de acord.

– Tot timpul am vrut să fiu mireasă în iunie.

Zâmbea cu gura până la urechi, dar încă nu-i venea să creadă că o ceruse în căsătorie. Părea un vis.

– Ești țicnită. Poate de-asta te iubesc. Dar să-ți spun ceva: ai tupeu cu carul, comentă Mike referindu-se la încercarea ei de a stinge focul.

O parte din el o admira pentru ceea ce făcuse și o altă parte din el voia să țipe la ea.

– Pot s-o sun pe mama? întrebă ea la fel de răgușită, dar radia toată.

El formă din nou numărul de la Ritz și îi pasă telefonul. Era ușurat că părea atât de fericită. În noaptea precedentă fusese pe jumătate moartă. Și copilul lor ar fi putut să moară.

April ceru să i se facă legătura în camera mamei ei, și Valerie răspunse imediat, temându-se să nu primească alte vești rele. Fu ușurată să audă vocea lui April.

– Bună, mamă, spuse ea răgușit. M-am logodit.

– Ce medicamente ți-au dat, pentru numele lui Dumnezeu? o întrebă Valerie, încă supărată din cauza incendiului.

– Nu știu, spuse April. Nimeni nu-i spusese ce-i administrau și se simțea cam ametită. Ne căsătorim.

– Când?

– În iunie, înainte să nasc.

Îl ţinea de mână pe Mike, iar acesta zâmbea.

– Ai putea să te calmezi până ajungem acasă? spuse Valerie, cu nervii la pământ. Mai întâi încerci să stingi un incendiu de una singură, apoi te logodeşti. Stai locului şi nu mai face nimic până nu ne întoarcem. Dormi şi tu sau ceva de genul ăsta.

Apoi zâmbi. Măcar de data asta erau veşti bune. Şi considera că era decizia corectă. Îi plăcea de Mike, chiar dacă începuse cu stângul. Sperase întotdeauna că avea să o scoată la capăt, şi aşa fusese.

– Pot să organizez eu nunta? întrebă mama ei şi April râse.

– Bineînţeles.

Jack îi făcea semne când Valerie o întrebă pe April despre nuntă, iar Valerie încuviinţă.

– Jack spune că o putem ţine la apartamentul lui; e mai mare, îi spuse mama ei, radiind.

– Cum vrei, spuse April vag, fiindu-i greu să vorbească. O să fie doar câteva persoane. Putem organiza ceva mai mare mai târziu, după ce se naşte copilul. Când pot purta şi eu o rochie acceptabilă. Apoi îşi şterse lacrimile. Trecuse prin ceva înfricoşător, şi era îngrijorată şi din cauza copilului. Te iubesc, mami. Îmi pare rău c-am făcut ceva atât de prostesc. Nu se mai repetă.

Părea o fetiţă când o spuse, şi privi în sus spre Mike din pat.

– Ştiu că nu se va repeta, draga mea, spuse mama ei cu lacrimi în ochi, în timp ce Jack o ţinea de mână. Sper să nu se mai întâmple aşa ceva. Ştia cât de îndurerată avea să fie April când avea să îşi dea seama în ce stare era restaurantul. Încă era destul de ameţită. Fusese un şoc incredibil pentru ea. Fii cuminte şi las-o mai moale. Trebuie să te pregăteşti de nuntă şi de naştere. Odihneşte-te puţin.

– Aşa voi face, spuse ea şi închise, apoi îi înapoie telefonul lui Mike.

Şi, după ce acesta o sărută din nou, ea zâmbi uşor şi se culcă.

capitolul 18

April fu externată în ziua următoare. Copilul era bine, și ea nu mai avea contracții. Și nivelul de oxigenare revenise la normal. Încă vorbea răgușit din cauza fumului, dar, în afară de bandajele de pe brațe, era bine. Toată lumea îi spunea ce norocoasă fusese – și o știa și ea, dacă făcea abstracție de restaurant.

Se duseră la apartamentul lui Mike, și acesta refuză să o lase să treacă pe la restaurant să vadă daunele. Dar, două zile mai târziu, nu mai reuși să o țină departe. Stătea în picioare și plângea uitându-se la dărâmături. Peste tot erau numai sticlă spartă și apă. Spărseseră geamurile pentru furtunuri. Apa provocase mai multe daune ca focul. Nici nu știa de unde să înceapă cu reparațiile. Dar soțul lui Ellen, Larry, veni să evalueze daunele și îi promise să se ocupe el de subcontractori. Se oferi să supravegheze lucrările, și era sigur că aveau să le finalizeze în trei sau patru luni. Asta însemna în 1 august sau de Ziua Muncii, în cel mai rău caz. Ea îi spuse că putea îndura atâta și că asigurarea avea să acopere totul. Fusese un foc accidental, nici nu se punea problema de incendiere premeditată. Acum trebuia doar să stea pe tușă următoarele trei sau patru luni, în cel mai rău caz.

Se întoarse la apartamentul lui Mike deprimată, dar el îi amintea constant că s-ar fi putut termina mult mai rău. Și acum, că Larry se ocupa de tot, știa că restaurantul ei era pe mâini bune. Nu știa cum să procedeze cu angajații, dar se oferi să-i păstreze pe toți. Singurul care hotărâse să se întoarcă la fostul loc de muncă era Jean-Pierre, dar ea considera că fusese alegerea corectă și îi acceptă ușurată demisia. Era prea dificil pentru el, și pentru ea, din cauza sentimentelor pe care le nutrea pentru ea. Ea era îndrăgostită de Mike, nu de Jean-Pierre, indiferent de speranțele pe care și le făcuse acesta din urmă. Era un somelier grozav, și îi părea rău să-l piardă, însă așa era cel mai bine. Îl simțise privind-o tot timpul cu patimă și îi sesizase ostilitatea ori de câte ori Mike era prin preajmă.

Mike stătea cât mai mult acasă cu ea. Medicul ei obstetrician îi spusese să o lase mai moale pentru o săptămână, să evite reînceperea contracţiilor. Şi ea oricum n-avea nimic de făcut. Ştia că Larry se întâlnea cu subcontractorii în locul ei. Şi restaurantul trebuia eliberat de tot molozul. Nu erau siguri, dar se părea că nu puteau salva nimic.

Stătea întinsă în pat, gândindu-se la asta într-o după-amiază, ştiind că Larry se întâlnea cu un electrician la restaurant la ora trei. Mike era la ziar, şi ea se simţea bine. Părea o prostie să stea pur şi simplu şi să nu facă nimic. Îşi trase o pereche de blugi şi un tricou, îşi împleti părul şi plecă din apartamentul lui Mike. Acesta o sună, şi ea îi spuse că era în pat. Se opri pe Third Avenue la Walgreens să cumpere nişte cizme de cauciuc, şi zece minute mai târziu ajunse la restaurant, în acelaşi timp cu Larry şi cu electricianul. Stătea afară, părând îndoliată. Îşi adusese cheile, şi descuie uşa. Îi dăduse un al doilea rând de chei lui Larry, şi acesta se arătă surprins să o vadă acolo. Ştia că ar fi trebuit să se odihnească.

– Credeam că eşti acasă, în pat, spuse el bănuitor, apoi o prezentă electricianului.

Cei trei intrară împreună şi se înecară de la mirosul acru. Stăteau în douăzeci de centimetri de apă.

– Trebuie să uscăm locul ăsta, spuse Larry. Demisolul, cu toate vinurile ei, era şi el inundat. Nici una dintre sticle nu se afla pe pământ, ci pe rafturi, aşa că, teoretic, erau în regulă. April coborî scările spre subsol să verifice, în timp ce Larry îi făcu turul electricianului. April răsuflă uşurată când văzu că vinurile erau în siguranţă şi urcă înapoi scările, greoi.

Erau în bucătărie, când îi sună telefonul. Era Mike.

– Ce faci? întrebă el degajat.

– Nimic, spuse ea inocent.

Şi exact atunci se prăbuşi ceva în bucătărie, când electricianul trase de nişte scânduri.

– Ce-a fost aia? întrebă Mike îngrijorat.

– Televizorul, spuse ea rapid, îndepărtându-se de ceilalţi, ca Mike să nu îi audă.

– Am ceva de făcut. Ajung acasă puțin mai târziu, spuse el misterios.

– E-n regulă. Eu mă relaxez pe aici, spuse ea, trecând peste o grămăjoară de moloz.

– De ce am impresia că mă minți? întrebă el când se mai prăbuși o scândură.

Aceasta se auzi puțintel mai încet ca prima. Ea dădu să-i spună adevărul, dar nu îndrăzni.

– Nu-ți face atâtea griji. Sincer, Mike, sunt bine.

– N-am încredere în tine, îi spuse el și ea râse.

Avea dreptate.

– Te iubesc. Ne vedem diseară, îi răspunse ea.

Se purtase minunat cu ea de la incendiu, dar nu putea să fie în permanență lângă ea. Trebuia să meargă la serviciu, și îi spusese că avea de scris o recenzie în seara aceea. Trebuia să se întoarcă la restaurantul din care plecase în fugă în noaptea incendiului, dar nu avusese timp să stabilească o dată și nu-i plăcea s-o lase singură toată seara.

– Ne vedem mai târziu. Ai grijă de tine. Vrei ceva?

Voia să fie de ajutor și se purtase foarte frumos cu ea. Acum că se hotărâse să se implice, se agita tot timpul. Incendiul îl speriase de moarte. Înțelesese într-o clipă cât de mult însemnau pentru el atât ea, cât și copilul. Acum, fiecare minut petrecut cu ea i se părea un dar prețios.

– Mda, vreau ca restaurantul meu să funcționeze din nou, spuse ea sumbru, privind în jur.

– Așa va fi. Ai auzit ce-a spus Larry. În cel mai rău caz, de Ziua Muncii. Cu puțin noroc, poate în trei luni.

Știa cât de nerăbdătoare era și ce devastată fusese de tot ce se întâmplase. Dar ar fi putut fi mult mai rău. Ea și copilul ar fi putut muri.

– Pare prea distrus, spuse ea.

– Tu de unde știi? întrebă Mike, din nou bănuitor, dar ea se scoase rapid.

– Ăă... așa a spus Larry. El și electricianul tocmai m-au sunat.

El nu o crezu şi intui brusc pe unde umbla. Nu putea sta nici cinci minute locului sau departe de restaurantul pe care îl iubea aşa mult.

– Deci au modificat data redeschiderii? întrebă el îngrijorat.

– Nu. Doar că nu-mi dau seama cum vor reuşi să-l reconstruiască în trei luni. El încă susţine că o pot face, poate în patru. Dar mi-a promis că vom deschide de Ziua Muncii.

Ea oftă. I se părea o eternitate. Patru luni nesfârşite.

– De ce nu le iei ca pe-un concediu de maternitate? Aşa o să poţi petrece vreo două sau trei luni cu copilul, până îl pun ei la loc pe Humpty Dumpty. Se va termina cât ai zice peşte. Şi vara oricum merg mai greu lucrurile.

– Nu-i adevărat. Părea insultată. Vin toţi cei care nu pleacă în weekenduri. Şi chiar şi clienţii fideli vin în timpul săptămânii.

– Bine, scuze. Păi, va trebui pur şi simplu să-ţi iei liber vara asta – sau cea mai mare parte din ea. O să te ţină copilul ocupată. Poate mergem la Long Island vreo două săptămâni, în iulie.

Încerca să-i dea sugestii ca să o liniştească, dar ea nu le accepta. Voia ca „April in New York" să se redeschidă cât mai repede posibil.

– Nu prea cred, spuse ea cu precauţie, nevrând să-i rănească sentimentele, dar hotărâtă să-şi urmeze planul. Ar trebui să fiu pe-aici, să supraveghez lucrările.

– Mda, pun pariu că vei fi. El râse. Încearcă să nu exagerezi momentan. Uită-te, dar nu ridica nimic. N-aş vrea să te răneşti, April.

Amândoi ştiau că era pe ultima sută de metri, ca să spunem aşa. Trebuia să nască în patru săptămâni şi un pic. Acum, că erau împreună, timpul trecea repede. Trecuseră două luni, şi Mike nu s-ar fi purtat mai iubitor cu ea nici în cazul în care copilul ar fi fost plănuit. Încă era un pic stresat, dar mai puţin ca înainte. Şi încă mergea la terapeut, ceea ce îl ajuta. Mike era implicat total. Vorbea des despre asta cu prietenul lui, Jim, care îi spusese că era mândru de el.

– Ne vedem diseară, spuse el și închise.

Mike își sunase părinții să le spună despre copil. Era prima dată când îi suna de ani de zile, și, după cum se așteptase, fusese un dezastru. Mama lui fusese prea beată ca să îi recunoască vocea, și nu-i păsa de copil. Nici măcar nu-l întrebă dacă se căsătorise. Tatăl lui nu era acasă, și le lăsase numărul de mobil, dar nu-l mai sunaseră. Mike vorbi cu terapeutul lui despre asta și hotărî să închidă definitiv ușa spre partea aceea din viața lui. Nu se schimbaseră, și acum îi avea pe April și pe copil și oportunitatea să ducă o viață fericită alături de ei.

April se întoarse la Larry și la electrician, care îi spuse că putea veni cu ceva îmbunătățiri. Îi explică unde și cum. Avea să coste puțin mai mult, dar ea consideră că merita. Voia să introducă mai multe caracteristici de siguranță integrate și o capacitate electrică mai mare decât a vechiului sistem. Îi spuse că avea să dureze două luni să facă totul și că putea începe în două săptămâni, după ce termina o lucrare de care se ocupa momentan. Larry îl presă să o ajute. Îi spuse că era necăsătorită, însărcinată și că restaurantul era singurul ei mijloc de trai. Era gata să cânte și la vioară, dacă astfel o ajuta, și ea îi mulțumi cu căldură după plecarea electricianului.

– Ce crezi? întrebă ea cu sinceritate. Chiar crezi că o să-l punem din nou pe picioare? El nu se îndoia nici măcar o clipă, la cum o cunoștea. Era o femeie care, atunci când își punea ceva în gând, nu se dădea în lături de la nimic și trecea peste orice obstacol.

– Va fi chiar mai bine ca înainte, îi promise el și o asigură din nou că se putea face în termenul pe care i-l dăduse. Te știu eu, o tachină el, o să naști copilul, o să repari restaurantul, o să candidezi la postul de primar și o să deschizi altul în Hamptons în iulie. Poate c-ar fi un moment bun să te gândești la cel de-al doilea restaurant pe care tot vrei să-l deschizi, April. Poți verifica locații, să vezi ce oferte sunt.

– Momentan, vreau doar să-l repun pe picioare pe ăsta, spuse ea nerăbdătoare.

Mama ei o sună în timp ce vorbea cu Larry, şi ea-i spuse unde era.

– N-ar fi trebuit să fii acasă, în pat?

Era supărată să afle ce făcea April.

– Mda. Cam aşa ceva, recunoscu ea, dar mă scoate din sărite. Avem atâta treabă de făcut, şi voiam să aud ce-are de spus electricianul. Zice că va fi bine.

– Da, dar tu şi copilul nu veţi fi, dacă nu te odihneşti.

Zici că era Mike, şi April ştia că aveau amândoi dreptate. Dar îi cereau prea multe: să stea deoparte, în ciuda a tot ce se întâmpla acolo.

– Nu voi face nimic prostesc, mamă. Promit. Şi mă simt bine.

Era puţin răguşită de la fumul pe care îl inhalase, dar altfel era în regulă şi se simţea în puteri. Şi copilul dădea din nou din picioare. În pofida traumei prin care trecuse, burta îi crescuse în continuare. Acum chiar că ziceai că are o minge de baschet sub cămaşă. Restul corpului ei arăta ca înainte. Faptul că fusese mereu în mişcare şi că muncise pe brânci la restaurant o ajutase să se menţină în formă.

Când April întrebă, Valerie îi spuse că se simţea bine în Europa cu Jack. Câteva minute mai târziu, April se duse să îl caute pe Larry, care studia daunele din bucătărie. Nimic din echipament nu putea fi salvat. Apa distrusese orice mai scăpase de foc.

– Trebuie să scot tot de-aici până săptămâna viitoare, îi spuse el. Analizase scena şi avea deja un plan. Apoi trebuie să-l uscăm. Ar trebui să începi să-ţi cauţi echipament nou. Va dura până vei găsi tot ce-ţi trebuie.

Ea încuviinţă. Mai trecuse prin etapele astea când deschisese „April in New York". De data asta avea să fie mai greu, pentru că trebuiau să repare mai întâi toate daunele. Dar Larry îi promise că aveau să se mişte rapid. Se întâlnea cu alţi câţiva contractori în ziua următoare. April îi promise să vină şi ea. Nu o lăsase să mute nimic greu, dar simplul fapt că mersese acolo, unde mirosea greu a fum, o făcuse să se simtă puţin rău.

Îi mulțumi lui Larry și încuie, apoi luă un taxi înapoi spre apartamentul lui Mike. Stătea întinsă cuminte în pat când acesta ajunse acasă, la ora opt. Se spălase pe păr și se frecase bine ca să scape de mirosul de fum și își mai dăduse și cu un strop din aftershave-ul lui. Nu avea aproape nimic la apartamentul lui, toate lucrurile ei aflându-se în continuare în apartamentul de deasupra restaurantului – și majoritatea aveau să fie aruncate oricum. Miroseau toate a fum. Știa că mama ei avea să fie încântată să scape de toată mobila aia veche.

Mike îi zâmbi când intră în dormitor și se aplecă să o sărute. Se strâmbă instant.

– Puți!

– Poftim? spuse ea insultată. Să știi că m-am dat cu aftershave-ul tău.

– Miroși ca Ursulețul Fumuliță. Să nu-mi spui c-ai stat toată ziua în pat, zise el cu o ușoară indignare.

Dar ghicise oricum. Ar fi trebuit să o lege ca să o țină departe de restaurant.

– Îmi pare rău. Îl privi oarecum vinovată. Nu pot să nu fiu acolo, Mike. Sunt atâtea decizii care trebuiesc luate.

– Deci ce-a spus Larry? întrebă el, așezându-se pe un scaun de lângă pat.

– Încă mai crede că putem redeschide de Ziua Muncii, și ne-am întâlnit cu electricianul. O să-mi instaleze tablouri noi într-o zonă mai potrivită, cu o putere mai mare. Spune că e mai sigur. Nu a fost un incendiu provocat de o defecțiune a sistemului electric, dar s-ar fi putut întâmpla așa, și atunci lucrurile ar fi stat chiar mai rău.

April îi povesti tot ce se întâmplase și îi spuse că își verificase vinurile și erau în siguranță. Când termină, el îi aruncă niște foi. Ea le prinse din zbor.

– Ce-i asta?

– Citește. Să-mi zici ce crezi. Este pentru numărul de duminică.

Ea știa că era ziua cea mai importantă pentru publicarea recenziilor pe care le scria el. Erau trei pagini tipărite de pe calculatorul lui și știa că ar fi ocupat toată pagina. Uneori, în rubrică discuta despre două

restaurante în acelaşi timp, dar, când îi plăcea foarte mult localul sau când considera că merita, scria despre unul singur.

– I-am spus editorului meu despre relaţia noastră. A primit aprobarea editorului-şef. E totul pe faţă.

„Acesta este atât un articol, cât şi o recenzie", începea rubrica.

„Pentru cei care nu ştiţi, săptămâna aceasta a avut loc un incendiu la «April in New York». Nu a fost nimeni rănit, deşi localul a fost distrus. S-au început deja lucrările de reparaţie la restaurant, care se va redeschide, să sperăm, în august sau, cel târziu, în weekendul de Ziua Muncii. Pentru cei dependenţi de mâncarea pe care le-o serveşte bucătarul-şef şi, totodată, proprietara restaurantului, April Wyatt, chiar şi o pauză de trei luni reprezintă o veste extrem de tristă.

Anul trecut, în septembrie, am scris o recenzie pentru «April in New York», care a fost oricum, numai măgulitoare nu. Cunoscând calificările domnişoarei Wyatt, m-a deranjat mâncarea ei, pe care am considerat-o ordinară. Totul, de la piureul de cartofi care ţi se topeşte în gură la tradiţionalele macaroane cu brânză, la fripturile de vită pe gustul unor vedete Super Bowl din Hall of Fame ca Jack Adams, la clătite pentru adulţi şi copii.Am strâmbat din nas la sucurile Root Beer Float din meniu, şi mi s-a spus că burgerii şi cartofii prăjiţi sunt foarte buni. Dacă îmi amintesc bine, cred că am făcut un comentariu cum că era ca un Alain Ducasse – cu care, apropo, s-a pregătit timp de doi ani şi al cărui ajutor de bucătar a fost în timpul şederii în Paris – care gătea pentru McDonald's. Ce fel de restaurant mai era şi ăsta? Pizza? Banana split? Ciorbă de perişoare? Bine, mai servea şi biftec tartar, *gigot* şi *escargots* cum mai vezi doar prin Paris. Ei bine, m-am înşelat. Cum ştiţi toţi cei care practic locuiţi acolo, nu înţelesesem ideea din spatele restaurantului. «April in New York» nu e doar un loc unde să te bucuri de o cină splendidă – homar gătit la perfecţie, cel mai bun *sole meunière, osso bucco*

cum numai un italian ar ști să-l facă (s-a pregătit și în Italia – în total, a petrecut șase ani în Europa înainte să se întoarcă în State –), ci e și un cămin departe de casă, unde clienții mai norocoși găsesc toate preparatele lor preferate cu care au crescut, dar și mâncare tradițională, numai bună într-o zi proastă, așa cum ar fi trebuit să ți-o pregătească mama, dar n-a făcut-o – sau, cel puțin, a mea nu. E locul în care cerul gurii va fi ispitit, tachinat și încântat, iar sufletul tău alinat, în funcție de nevoile tale din ziua respectivă. Peștele nu e doar proaspăt, ci și splendid pregătit. E *perfect*. Puiul, la rotisor sau fript, ți se topește în gură, la fel și garnitura de piure de cartofi. Pastele sau risotto cu trufe albe, în sezon, au fost cele mai bune pe care le-am încercat. Colecția de vinuri cuprinde cele mai bune și mai neobișnuite sortimente la prețuri moderate, sortimente ce provin din Chile, Australia, California și Europa. April Wyatt a creat un tărâm magic unde bolta palatină deține supremația. Dar, dincolo de toate acestea, oferă o atmosferă și un confort ce răspund și altor nevoi. Adulții așteaptă o lună după rezervări, și copiii voștri vă vor implora să mergeți acolo. Și nu rataţi sufleul Grand Marnier. Sunt mai mult decât dispus să recunosc că am dat-o în bară data trecută. Dar de atunci am mers de șeori pe acolo și mi-am dat seama ce greșeală am făcut. În timp ce alții se ospătau din gâscă, fazan, carne de căprioară, homar, curcan, friptură de vacă și budincă Yorkshire de Crăciun, urmate de ruladă tradițională și de budincă cu prune sau de sufleu de ciocolată, știți ce înfulecam eu? Două porții din cele mai bune clătite cu zer pe care le-am mâncat vreodată, cu sirop de arțar. De ce? Pentru că nu-mi luasem micul dejun? Nu, pentru că *urăsc* sărbătorile, și domnișoara Wyatt le-a făcut mai suportabile oferindu-mi mâncarea tradițională de care aveam atâta nevoie, urmată de o înghețată Hot Fudge Sundae, fursecuri și trufe de casă, pe care Ducasse însuși a învățat-o să le facă. Nu le rataţi! Va trebui să așteptați până la sfârșitul verii, și cei care deja suferiți de abstinență gravă, nu vă descurajați, «April in New York» se va redeschide cel târziu de Ziua Muncii!"

*

Lacrimile i se prelingeau pe obraji când termină de citit şi-i înapoie paginile. Nu ştia ce să spună. Nu numai că recunoscuse nedreptatea pe care i-o făcuse iniţial, dar scrisese cea mai incredibilă recenzie pe care o văzuse vreodată. Şi el credea fiecare cuvânt, şi amândoi ştiau că era adevărat. Şi acum, oricine citea despre restaurant avea să ştie acelaşi lucru. Când o scrisese, Mike se întrebase îngrijorat ce avea să zică editorul lui când avea să afle că era logodit cu April, aşa că le-o spusese direct. Şi totuşi le plăcuse articolul. Mike îşi argumenta fiecare cuvânt pe care îl scrisese. Chiar credea că restaurantul ei era unul dintre cele mai bune din oraş, din toate motivele pe care le menţionase. Ea nu îşi folosise insuficient abilităţile, ci, dimpotrivă, făcuse uz de ele în modul cel mai sofisticat şi totodată nepretenţios, servind preparate elegante celor care şi le doreau şi mâncăruri simple şi hrănitoare celor care nu le voiau pe primele. Unde altundeva mai găseai sportivi, vedete de cinema, gurmanzi şi chiar şi copii de şase ani încântaţi de ceea ce mănâncă, toţi sub acelaşi acoperiş? Doar la „April in New York". Şi, chiar dacă n-ar fi iubit-o, tot credea că mâncarea de acolo era grozavă şi îi admira tupeul cu care îşi văzuse de treabă, în ciuda criticilor dure şi a snobilor culinari ca el.

– Mulţumesc, mulţumesc! şopti ea şi îşi azvârli braţele în jurul gâtului lui.

Făcuse exact ceea ce sperase ea la început că avea să facă. Dar acum era chiar mai bine. Nu era o simplă trecere în revistă a meniului şi a listei de vinuri, ci o recenzie scrisă din inimă, care explica filosofia din spatele restaurantului. În plus, anunţase publicului şi când plănuia să redeschidă. Era cel mai bine aşa. Apoi se îngrijoră brusc, în timp ce-l îmbrăţişa, şi se trase de lângă el.

– N-ai dat de necaz când le-ai spus despre noi, nu?

Mike clătină din cap, zâmbindu-i, fericit că era atât de încântată de ce scrisese. Sperase să fie aşa. I-o datora. Recenzia lui iniţială fusese inutil de răutăcioasă, dar meniul îl enervase la culme, chiar dacă o considerase

cea mai sexy femeie de pe pământ. I se păruse că alesese calea mai ușoară. Dar nu era așa. April o apuca întotdeauna pe drumul principal – în tot ce făcea. Așa era ea. În loc să aleagă doar mâncare ușoară sau doar mâncare dificilă, le servea oamenilor din ambele, fără teamă. Credea fiecare cuvânt pe care îl scrisese.

– Tot ce-am scris e adevărat, spuse el simplu. Adevărul e cea mai bună apărare pentru orice. April, toți oamenii din New York vorbesc despre restaurantul tău. Chiar ai de ce să fii mândră, și, când vei redeschide, va fi și mai bine. Acum ai ceva timp la dispoziție să încerci feluri de mâncare noi, să adaugi lucruri noi la meniu. Ia-o ca pe un concediu de maternitate. Alte femei își iau liber trei luni când nasc – sau chiar șase. Bucură-te de perioada asta, joacă-te cu meniul, privește-ți visul renăscând. N-ai de ce să te îngrijorezi. Iar eu n-am avut pentru ce să-mi cer scuze de la editor, exceptând recenzia mea inițială prostească, ignorantă și complet înfumurată. Îți datoram asta.

Ea stătea cu picioarele încrucișate pe pat, radiind.

– Este cel mai frumos cadou pe care mi l-ai fi putut face, spuse ea, adânc mișcată de generozitatea lui și de elocvența recenziei lui.

– Nu, ăla e, spuse el, arătând spre burta ei, și e și cel mai frumos dar pe care mi l-ai fi putut face tu mie, chiar dacă m-am purtat ca un prost și în legătură cu asta. Apropo, când ne căsătorim? întrebă el.

– Ce zici de weekendul de Ziua Eroilor? Așa, mama o să aibă la dispoziție două săptămâni să pună totul la punct după ce se întoarce. Deși, la cum o știu eu, ar putea să rezolve și în cinci minute. Și e cu o săptămână înainte de termen.

Era puțin cam la limită, dar avea sens.

– Și dacă vine mai repede? întrebă el îngrijorat.

Chiar voia să se căsătorească înainte de a naște copilul. I se părea important să o facă.

– O să-l luăm la nuntă, spuse April simplu, și el râse.

Era o femeie pe cinste. Își dăduse seama de asta când o cunoscuse, dar undeva, pe parcurs, scăpase frâiele.

Din fericire, ea nu. April nu scăpa niciodată frâiele din mână. Le apuca şi ţinea bine de ele, în tot ce făcea. Chiar şi acum, după incendiu.

– Câţi oameni vrei să chemi la nuntă?

Uitase să-l întrebe, şi mama ei îi trimisese un e-mail în care îi cerea asemenea detalii.

– Doar noi doi. Nu vreau să-mi chem părinţii. Nu i-am văzut de zece ani, şi sunt prea beţi ca să le pese.

Nu mai primise nici un semn de la ei de când îi sunase. Era pregătit să renunţe complet la ei, şi terapeutul lui era de acord că erau o cauză pierdută. Voia să privească spre viitor, nu spre trecut, la viaţa pe care avea să şi-o petreacă alături de April.

– Mi-ar plăcea să vină prietenul meu, Jim, şi soţia lui. A fost un fan al relaţiei noastre şi al copilului nostru chiar mai înainte ca mine.

Aceştia fuseseră de două ori la restaurant înainte de incendiu, şi April îi plăcea foarte mult pe amândoi.

– Putem merge într-o lună de miere? întrebă ea, părând o fetişcană, iar el râse.

– Da, la spital. Nu poţi pleca acum, prostuţo. Ce-ar fi să stăm la un hotel în weekend şi să ne prefacem că nu suntem în New York? Sau să ne prefacem că suntem şi că ne simţim bine.

– Chiar mi-ar plăcea să merg în Italia cu tine, spuse ea dezamăgită.

Ar fi putut merge la toate restaurantele pe care le cunoşteau, care le plăceau amândurora şi despre care vorbiseră atât de mult.

– De ce nu plecăm în august, înainte să redeschizi restaurantul?

– Şi ce facem cu copilul?

Plănuia să alăpteze, şi, din moment ce-l putea ţine la restaurant cu ea în primele luni, n-ar fi fost o problemă.

– Îl luăm cu noi. Îl putem obişnui cu mâncare de calitate de la bun început, o tachină el. Mi se pare că deja avem un plan. Nu ne mai rămâne decât să ne căsătorim, să naşti şi să redeschidem restaurantul. O făcuse să pară

floare la ureche. Numeri până la trei și gata, iar April începu să râdă.

– Am impresia că nu va fi chiar așa ușor, spuse ea îngrijorată. Poate cu nunta da, mulțumită mamei. Redeschiderea restaurantului e un proiect de anvergură, și încep să mă stresez când mă gândesc că trebuie să scot chestia asta din mine, spuse ea, arătând spre mingea de baschet din poala ei, și el încuviință.

Li se părea uriașă. Era o femeie înaltă, dar cu bazinul îngust și i se părea imposibil să scoată cu ușurință o chestie atât de mare.

– Ai în continuare de gând să fii de față? întrebă ea neliniștită.

Îi zisese că da, dar ea știa că-i era frică. Dacă el nu putea să stea cu ea, știa că Ellen avea să fie acolo.

Mike încuviință gânditor.

– Așa cred. Vreau să fiu, deși i se părea înfricoșător și avea să se întristeze s-o vadă pe April în agonie.

Ea nu vorbea despre asta, dar el știa că, pe măsură ce se apropia sorocul, se îngrijora la fel de tare ca el. I se părea o treabă imposibilă, și ei la fel.

Vorbiră despre călătoria lor în Italia, în timp ce April îi pregăti cina. Încropi niște paste primavera din ceea ce avea el prin frigider și o salată cu șuncă și ouă fierte. Până să se culce, în noaptea aceea, se puseseră de acord că aveau să vadă Florența, Siena, Veneția, Roma, Bologna și Arezzo, unde April știa un restaurant pe care nu-l putea rata. Căzură de acord să amâne Parisul pentru o altă călătorie, din moment ce totul era închis în august. Și, în timp ce se îngrămădeau în pat, după ce ea mai făcuse un duș, să scape de mirosul de fum, April își puse brațele în jurul lui și îi mulțumi din nou pentru recenzia grozavă. El se simțea ușurat. Își dorise de multă vreme să o scrie, ca un cadou pentru ea. Și acesta păruse momentul potrivit.

– Larry crede c-ar trebui să mă gândesc dacă vreau să deschid un al doilea restaurant, spuse ea în timp ce stinse lumina și căscă, iar Mike o privi îngrozit.

– O femeie, un restaurant şi un copil – nu mă descurc cu mai mult de-atât momentan, răspunse el cu sinceritate – şi oricum era deja prea mult pentru el. Progresase enorm în ultimele patru luni, mai mult decât ar fi crezut vreodată. Am putea să ne limităm la atât, momentan?

Ea încuviinţă, zâmbindu-i, recunoscătoare pentru tot ce aveau. Şi nici ea nu era gata să deschidă un al doilea restaurant. Avea destule pe cap cu reconstrucţia celui distrus de foc.

– Crezi că vom avea şi alţi copii? întrebă ea, întinzându-se lângă el.

Nu-şi imagina cum se descurca Ellen cu trei, iar ea fusese singură la părinţi, dar îi plăcea relaţia dintre cele două surori vitrege ale ei şi uneori le invidia pentru asta.

– Nu ştiu, spuse el sincer. Să ne ocupăm de ăsta mai întâi.

I se părea un proiect de amploare. Îşi puse un braţ pe după umerii ei şi o trase spre el. Era o femeie care urca munţi şi era gata să cucerească lumea. Mike se intimida mult mai uşor, dar îi urma exemplul şi învăţa mult de la ea. În timp ce o ţinea în braţe, îl simţi pe copil lovind puternic. Era greu de crezut că într-o lună aveau să fie părinţi. Îl entuziasma ideea, dar, dacă se gândea prea mult la asta, încă îl îngrozea de moarte. April era mult mai calmă. Şi, în timp ce o ţinea în braţe, gândindu-se la tot ce-i aştepta, adormi, iar April îl privi şi zâmbi. Până la urmă, aventura lor nebunească de-o noapte se dovedise un lucru foarte bun.

capitolul 19

După şocul iniţial provocat de vestea incendiului de la restaurantul lui April şi după ce se asigurară că nu era nevoie de ei acasă, Jack şi Valerie petrecură de minune în Paris. Amândurora le plăcea să se cazeze la Ritz, şi nu era prima dată când stăteau acolo. Le plăceau aceleaşi

restaurante, chiar dacă Valerie îi arătă câteva noi, și April le spuse despre altele mai intime și necunoscute. Ocazional, paparazzi le făceau poze când intrau și ieșeau din hotel. Nici unul dintre ei nu era un subiect important în Europa, dar erau bine-cunoscuți. Și lor le plăcea să-și petreacă timpul împreună.

Jack fu incredibil de generos cu ea și îi cumpără o brățară de aur și o haină de blană pe care o văzuse ea și de care se îndrăgostise. O surprinse cu ea la hotel, după ce-i spusese că trebuia să iasă puțin să ia o gură de aer. Viața cu el era o serie constantă de gesturi atente, drăgăstoase, și Valerie descoperea o latură a ei despre care nici măcar nu știa că există. Pentru prima dată în viața ei, nu se gândea la muncă, ci doar la bărbatul de lângă ea.

Uneori, în timpul cinei, jucau jocuri de tipul „Ce-ar fi dacă", inventate de Jack. Ce-ar fi dacă rețeaua i-ar cere să aleagă între el și slujba ei, oare cât de mult îl iubea de fapt și ce-ar fi făcut?

– Asta-i ușor, zise ea. Mi-aș păstra slujba și m-aș întâlni cu tine pe furiș, în moteluri ieftine din New Jersey.

Dar dacă el ar trebui să renunțe pentru ea la emisiunile sportive sau la locul lui din Hall of Fame, ar face-o?

– La slujba de prezentator, da. La Hall of Fame, mai greu. Am muncit pe brânci să ajung acolo, spuse el.

Și, în anumite momente, vorbeau amândoi foarte serios despre ceea ce voiau să facă în privința slujbelor lor pe măsură ce îmbătrâneau. Lucrau într-o industrie care aprecia tinerețea.

– Barbara Walters a fost întotdeauna modelul meu, îi spuse Valerie. A rămas în vârf pe toată durata carierei ei și n-a alunecat nici măcar o clipă. A trebuit să concureze cu bărbați și cu colege mai tinere, dar tot e cea mai bună și cea mai tare din domeniu – și, în plus, chiar îmi place de ea.

– Asta vrei? Să rămâi în domeniu pentru totdeauna? Trebuie să te zbați al naibii de tare ca să te menții în vârf, ca ea, și nu sunt sigur că merită, spuse Jack, în timp

ce terminau cina într-un restaurant intim recomandat de April.

Preferatul lor era în continuare Voltaire, de pe chei, dar în seara aceea nu reuşiseră să obţină o masă. Toată lumea din Paris voia să meargă acolo şi doar spuma din *le tout Paris* reuşea.

– Aşa credeam, îi răspunse Valerie. Ce altceva mai există în afară de asta? Apoi se corectă: Sau ce exista înainte de tine? April a crescut şi are propria ei viaţă, acum mai mult ca niciodată, cu un restaurant, cu soţ şi cu copil. Ce-ar trebui să fac în următorii treizeci de ani, dacă sunt aşa norocoasă? Sau chiar şi în următorii zece? Întotdeauna am crezut că munca e răspunsul. Dar asta gândeam şi la treizeci de ani. Bănuiesc că sunt un cal de povară. Însă trebuie să recunosc că acum, uneori, nu mai sunt atât de sigură.

Era fericită cu el, mai fericită decât fusese vreodată, dar nu putea să renunţe la cariera ei de dragul lui şi nici nu voia s-o facă. Dacă vreunul dintre ei se hotăra să meargă mai departe sau dacă lucrurile nu ieşeau bine? Se putea întâmpla oricând. Uneori, lucrurile se schimbau, chiar şi la cele mai bune relaţii, iar ei erau abia la început. Nu era gata să renunţe la cariera ei, şi el o ştia. Muncise prea mult ca să ajungă acolo ca să rişte totul pentru un bărbat şi nu credea că ar trebui să o facă. Dar era dispusă să îşi ajusteze stilul de a munci şi de a trăi, pentru a se adapta nevoilor lui Jack.

Atunci, el îi puse o întrebare-surpriză. Îi trecuse şi ei prin minte o dată sau de două ori, dar încă nu avea răspunsul.

– Crezi c-ar trebui să ne gândim să ne căsătorim la un moment dat?

Erau amândoi destul de în vârstă ca să ştie ce îşi doresc şi pe cine. Ea întotdeauna se gândise că ar vrea să se recăsătorească, dar acum nu mai era la fel de sigură. Îl iubea, fără îndoială, dar oare aveau nevoie şi de hârtiile aferente? Nu aveau de gând să mai facă copii. Ambii aveau cariere interesante. Se iubeau. Dar oare cât de mult trebuiau să o dovedească? Şi cui?

– Nu știu. Tu ce zici? replică, și-i zâmbi timid.

Era un subiect important, și nu aveau cum să nu țină cont și de faptul că ea era mai în vârstă ca el. Dacă el se îndrăgostea la un moment dat de o femeie mai tânără? Nu voia să treacă prin suferința provocată de un alt divorț, mai ales la vârsta ei. Ar fi fost devastată.

– Sunt cam indecisă când vine vorba despre asta. Practic, cred în această instituție și în ceea ce reprezintă ea. Întotdeauna am crezut. Dar, în momentul de față, mă gândesc uneori că ar fi prea multă bătaie de cap. Chiar avem nevoie de hârtii ca să spunem altora ce simțim? Și oricum e ca orice alt contract: când unul dintre parteneri vrea să pună punct, nu poți face nimic să-l oprești. Oamenii care vor să pună punct unei căsnicii o fac pur și simplu, și atunci totul e o harababură.

El nu o contrazise.

– M-aș căsători dacă ar fi important pentru tine, spuse el cu generozitate, și poate că într-o zi avea să fie, dar momentan nu era, și ea îi explicase asta foarte clar. Sunt deschis la idee. Dar n-am nevoie de asta. Și sunt de acord cu tine în ceea ce privește divorțul. Al meu a fost destul de urât. Însă acum suntem prieteni buni. La momentul respectiv, ne-am luptat cu înverșunare pentru orele de vizită, pentru proprietatea pe care a trebuit s-o împărțim, din moment ce aveam deja succes pe atunci și câștigam bine, și m-a înfuriat faptul că voia să se recăsătorească și că mă înșelase cu medicul echipei. Și ea era furioasă pe toate fetele cu care o înșelasem eu. A fost o perioadă destul de urâtă, și mă surprinde faptul că am rămas prieteni.

– A fost mai ușor pentru mine și pentru Pat, recunoscu Valerie. Nici unul dintre noi nu avea bani, eram mai mult decât dispuși să o împărțim pe April și încă nu o cunoscuse pe Maddie. A fost destul de devastat. Voia să rămână căsătorit, în mare parte pentru că nu voia să admită că mariajul nostru fusese un eșec, iar eu voiam să se termine totul. Știam că era o situație greșită pentru mine. Viața lui academică și toate chestiile aferente mă plictiseau de moarte. Lucrurile care cu opt ani

în urmă avuseseră o logică, sau cel puţin aşa crezuserăm noi, acum nu mai aveau. Devenisem o persoană complet diferită de femeia cu care se căsătorise. Ne aflam la poli opuşi. Simţeam că mă trage în jos cu planurile mele profesionale şi el simţea că eu îl târam după mine. Eram nefericiţi. Nu-şi imagina că s-ar putea întâmpla acelaşi lucru cu Jack, căci erau amândoi maturi şi aveau cariere stabile. Ba, din contră, amândoi încetineau puţin acum sau se arătau dispuşi să o facă, deşi ea nu era prea sigură că putea face asta. Amândoi fuseseră în viteza a cincea prea mult timp şi erau obişnuiţi cu ritmul ăsta. Nu avea să fie uşor să schimbe ceva în vieţile lor publice, şi momentan nici nu erau nevoiţi s-o facă. Nu existau conflicte din pricina carierei lor.

– Poate că deocamdată ar trebui să lăsăm lucrurile aşa cum sunt, spuse Jack cu înţelepciune. Nimeni nu ne presează să ne căsătorim. Nu are termen de prescripţie. Putem s-o facem oricând, dacă vrem, atâta timp cât nu te grăbeşti. Eu, unul, nu mă grăbesc. Nu vrem copii.

El îi zâmbi. Relaţia lor prezentă funcţiona perfect pentru amândoi, iar diferenţa de vârstă dintre ei nu mai era un motiv de îngrijorare pentru Valerie şi nu fusese niciodată o problemă pentru el. Diferenţa dintre cincizeci şi şaizeci li se părea acum neglijabilă amândurora şi tuturor celorlalţi. Cui îi păsa? Se simţeau egali din toate punctele de vedere.

– N-ai de ce să repari ceva ce nu-i stricat, spuse el, zâmbindu-i.

Şi ei îi plăcea că era deschis faţă de căsătorie, dar că nu avea nevoie de asta, cum nici ea nu avea. Iar copiilor lor nu părea să le pese. Presa îi surprinsese împreună de câteva ori, dar nimeni nu păruse supărat, entuziasmat sau măcar şocat de o posibilă relaţie între ei. Erau opţiuni rezonabile unul pentru celălalt: lucrau în acelaşi loc, erau amândoi importanţi în domeniul lor şi se simţeau grozav împreună. De ce altceva mai aveau nevoie?

– Ce zici de mutatul împreună? întrebă Jack dacă tot discutau despre aranjamente viitoare. Crezi că vei vrea să o facem vreodată?

În ultimele câteva luni, petrecuseră fiecare noapte împreună, când la apartamentul ei, când la al lui, dar nici unul dintre ei nu prea voia să renunțe la al său, și stabiliseră că era mult prea devreme să ia o astfel de decizie. Era drăguț să se gândească la viitorul lor și la ce voiau să facă, să descopere ce anume era tabu și ce anume ar fi fost un plan bun de viitor. El își iubea apartamentul, și ea îl iubea pe al ei. Nu i-ar fi displăcut ca ea să se mute cu el, ba chiar i-ar fi făcut plăcere, dar nu voia să renunțe la apartamentul lui, și, momentan, nici ea nu voia să renunțe la al ei. Nu voia să depindă chiar atât de mult de el, așa că era posibil să nu se ajungă niciodată acolo.

– Nu știu, spuse ea gânditoare. Nu sunt îndrăgostită de apartamentul meu, dar îmi convine. Bănuiesc c-aș putea să-l vând la un moment dat.

Dar, până una-alta, îi plăcea să stea cu el, și rămâneau la ea de câteva ori pe săptămână, când îi era ei mai convenabil. Erau amândoi surprinzător de dispuși să se adapteze unul la nevoile celuilalt și incredibil de rezonabili.

– Poate dacă apare ceva în clădirea ta, aș putea să cumpăr acolo, să îl vând pe al meu și să mă mut lângă tine. S-ar putea să fie fix ce ne trebuie.

Lui îi plăcu ideea. Se părea că exista o soluție pentru tot. Nu se confruntaseră deocamdată cu provocări sau cu obstacole majore, și călătoria lor fusese absolut perfectă și continua așa. Nu-i presa nimic, nici unul dintre ei nu îl forța pe celălalt, nu existau certuri sau discuții între ei. Aveau destul spațiu în care să se miște. Și deocamdată își îmbunătățiseră reciproc viețile fără a pierde ceva în tranzacție. Părea ideal. Ea era meticulos de ordonată, spre deosebire de el, dar, în afară de asta, nu existau probleme, și pe ea nu o deranja să strângă după el. Uneori el se mai jena, dar îi spusese că era absolut incapabil să fie ordonat, că pur și simplu nu avea asta în gene. Așa că ea îi strângea hainele noaptea și le agăța pe umerașe, îi punea rufele murdare la locul lor și îi făcea constant curat prin hârtii. Nu o deranja, și lui nu-i păsa. Îl făcea să se simtă iubit și îngrijit.

Se plimbară de-a lungul Senei, în Paris, merseră la o expoziţie de artă de la Grand Palais, luară ceaiul la Plaza Athénée şi îşi vârâră nasurile în toate magazinele de antichităţi de pe Malul Stâng. Băură cafea la Deux Magots în St. Germain des Prés şi străbătură tot Parisul la braţ, oprindu-se şi sărutându-se cu fiecare ocazie. Era un oraş unde oamenii se sărutau constant. În Paris, nimeni nu se încrunta dacă îţi manifestai public afecţiunea, ci erai chiar încurajat. Era cea mai romantică săptămână petrecută de Valerie cu un bărbat, şi nici unul dintre ei nu voia să plece la Londra.

În cele cinci zile de vacanţă londoneză merseră la teatru şi la o expoziţie de antichităţi. El o duse la cumpărături pe New Bond Street şi îi cumpără o pereche de turturele de argint de la Asprey. Odată ajunşi în Londra, Valerie o sună pe Dawn şi începu să organizeze nunta lui April. Dawn era entuziasmată să o ajute. April insistă că voia să invite doar personalul de la restaurant, pe Ellen şi pe Larry, iar Mike se gândea să îşi invite editorul, pe prietenul lui Jim şi pe soţia acestuia, şi pe un alt scriitor pe care April nu-l cunoştea. Şi, bineînţeles, aveau să vină şi Pat, Maddie, Annie şi Heather. Chiar şi cu cei trei băieţi ai lui Ellen, tot erau mai puţin de patruzeci de oameni. Ar fi fost uşor pentru Valerie să o organizeze la apartamentul ei, deşi Jack îl oferise cu generozitate pe al lui, dar ea nu voia să-i provoace vreun inconvenient.

Valerie îi spuse lui Dawn că voia cea mai bună firmă de catering posibilă, pentru ca April să nu se plângă din cauza mâncării, şi o puse pe Dawn să îl sune pe un judecător pe care îl cunoştea şi pe florăreasa pe care o folosea întotdeauna. Valerie voia să pună cinci mese rotunde de câte opt persoane în salonul ei şi muzică de cameră, nu dansantă, din moment ce April îi spusese că voiau o nuntă în timpul zilei, invitaţii având să ajungă pe la prânz. Era o nuntă jenant de simplă. Reuşiră să facă şi invitaţii, care aveau să fie înmânate personal cu două săptămâni înainte de nuntă. Până să plece ea şi Jack spre Veneţia, totul fusese aranjat. Jack sublinie

faptul că voia să organizeze mai târziu o petrecere mare pentru ei, poate după ce aveau să redeschidă restaurantul și după nașterea copilului, într-un cadru mai festiv. Valerie și April se arătară impresionate de oferta lui. Dar, momentan, ceremonia simplă și prânzul servit în apartamentul mamei ei erau tot ce-și dorea April și, probabil, tot ce putea îndura Mike. Chiar dacă era stresat, susținea că abia aștepta. Și April era în culmea fericirii. Glumi cu Ellen în timpul unei ședințe de acupunctură că, din câte se părea, avea să fie căsătorită, să aibă un copil și o afacere de succes la treizeci de ani, așa cum crezuse întotdeauna că ar trebui să stea lucrurile. Dar nu mai era vorba despre cum „ar trebui" să fie, ci despre faptul că era îndrăgostită lulea de bărbatul cu care se căsătorea și acum era entuziasmată să aibă un copil cu el. Ellen se bucura enorm pentru ei.

Zilele pe care Jack și Valerie le petrecură în Veneția se dovediră cele mai frumoase din toată excursia. Lumina era încântătoare acolo în mai, vremea, perfectă și mâncarea – mult prea bună. Valerie spuse că va trebui să se înfometeze când ajungea acasă. Se plimbară cu gondola și intrară în biserici, se sărutară pe sub poduri și merseră peste tot la pas. Traversară laguna și luară prânzul la Hotel Cipriani într-o zi și merseră să vadă fabrica de sticlă din Murano în ziua următoare. Aleseră împreună un candelabru pentru bucătăria lui. Valerie insistă că avea să arate grozav cu tablourile Ellsworth Kelly și reuși să îl convingă.

Ultimul prânz îl serviră la Harry's Bar, se plimbară pentru ultima dată cu gondola pe sub Puntea Suspinelor și își petrecură ultima noapte la Gritti Palace în pat, făcând dragoste, apoi ieșiră pe balcon și admirară Veneția în lumina lunii.

– Ar putea, oare, să fie mai frumos de-atât? întrebă el, punându-și mâna în jurul lui Valerie și ținând-o strâns lângă el. Fusese excursia perfectă. Cred că asta a fost luna noastră de miere, spuse el zâmbindu-i, și ea încuviință din cap.

Nu trebuiau să se căsătorească, deja aveau totul, şi cel mai grozav era că ştiau că se aveau unul pe celălalt.

capitolul 20

April mergea la restaurant în fiecare zi, întâlnindu-se cu contractorii şi supraveghindu-i pe oamenii angajaţi de Larry în timp ce aceştia curăţau molozul şi îndepărtau tot ce fusese distrus de apă sau de foc. Subsolul era acum uscat, şi duseseră acolo puţinele lucruri pe care reuşiseră să le salveze. Reconstrucţia restaurantului părea în continuare un proiect de amploare. Larry angajase toţi oamenii de care avea nevoie şi venea chiar el de câteva ori pe zi să supravegheze tot, printre celelalte lucrări de care se ocupa. April era acolo de la răsăritul soarelui până la lăsarea nopţii, făcând orice putea şi luând în permanenţă decizii. Mike se îngrijora că muncea prea din greu şi făcea prea multe lucruri, dar nu avea cum s-o oprească.

Apăru într-o zi la prânz cu mâncare pentru ea şi fu îngrozit când o găsi scoţând scânduri din perete cu o rangă. Purta cizmele de cauciuc pe care şi le cumpărase şi o cască pe care o împrumutase de la o echipă de muncitori. Era o privelişte pe cinste, cu burta ei enormă ieşindu-i din blugi, cu faţa murdară şi cu mănuşi de muncitor, luptându-se cu scândurile, pe care le arunca apoi într-o grămadă lângă ea.

– Ce naiba faci? ţipă el când April lăsă ranga la o parte. Abia de-l auzi prin zgomotul scos de pickhammerele din bucătărie. O să naşti chiar aici, dacă nu te opreşti!

– Scuze, îşi ceru ea iertare, deşi nu părea să aibă remuşcări.

Abia aştepta să plece ca să se reapuce de treabă.

– Ştii, s-ar putea să te şocheze, dar se descurcă foarte bine şi fără tine. Femeile însărcinate în luna a noua nu sunt considerate, de obicei, ca făcând parte din forţa de muncă dintr-un astfel de proiect. Poate ar trebui să intri în sindicat.

Ea își dădu jos casca de protecție și se șterse pe față, zâmbindu-i cu gura până la urechi. Adevărul era că îi plăcea să ajute, și el o știa. Nimic nu avea să o facă să se liniștească sau să o țină departe de șantier. April era fericită doar când lucra. Se așeză pe o grămadă de cărămizi, și el se trânti lângă ea și îi dădu sendvișul pe care i-l cumpărase.

– Mersi, eram lihnită, spuse ea, în vreme ce șoferul unui camion ce tocmai oprise se îndreptă spre ei.

Trebuiau să vină și alte accesorii electrice, și April spera că asta adusese camionagiul.

– Am niște mobilă de copii pentru April Wyatt, spuse șoferul, arătând spre camion. De la Valerie Wyatt.

April uitase cu desăvârșire de mobilă. Mama ei îi menționase ceva înainte să plece.

– Nu mai locuiesc aici, spuse ea, arătând spre dărâmăturile din jurul ei. Ați putea s-o livrați în altă parte?

– În oraș?

Șoferul nu părea deloc încântat.

– Mda. În centru.

El încuviință. Își dădea seama că nu avea cum să o descarce acolo.

– Ar fi trebuit să ne anunțe cineva, mârâi el, dar notă adresa lui Mike. E cineva acolo, să primească marfa?

Și bineînțeles că nu era. Mike se întorcea la lucru, iar ea era ocupată aici.

– Ce ziceți de ora patru? întrebă ea, și el acceptă fără nici o tragere de inimă, apoi se întoarse rapid la camion și plecă.

April știa că putea să ajungă la apartament până atunci, ba probabil că avea să fie extenuată și gata de plecare înainte de patru. Era la restaurant de la ora opt dimineața.

– Câtă mobilă e acolo? o întrebă Mike în timp ce ea termina de mâncat sendvișul.

Avea un salon mic și un dormitor, un birouaș și o bucătărie de mărimea unui dulap. Nu prea mai era loc pentru mobilă în plus – de fapt, chiar deloc. Dar ea nu voia să o supere pe mama ei. Și copilul avea nevoie

de un loc în care să doarmă. Știa că mama ei îi cumpărase un pătuț și „alte câteva lucrușoare" înainte să plece în Europa. April împrumutase aproape tot ce-i trebuia de la prieteni, și mama ei cumpărase restul, chiar și un trusou elegant, care avea să fie și el livrat cât de curând. Avea tot ce-i trebuia acum. Și, în apartamentul ei gol, aproape nemobilat, de deasupra restaurantului, ar fi încăput toată mobila pe care i-o cumpărase mama ei. În apartamentul lui Mike era posibil să nu încapă.

– Nu știu sigur, dar o aducem aici imediat ce ne putem muta înapoi.

El hotărâse să renunțe la apartamentul lui, ținând cont că altfel n-ar mai fi văzut-o deloc. April era în permanență la restaurant și voia să-l țină pe copil cu ea. Nu prea avea sens să păstreze și apartamentul lui. Imediat ce apartamentul de deasupra restaurantului avea să fie curățat și renovat, plănuiau să se mute înapoi.

– Nu-ți face griji. Îi găsesc eu loc, promise ea. Cât spațiu pot să ocupe niște lucrușoare pentru un copil?

Dar nu era pregătită pentru setul întreg de mobilă pentru o cameră de copii pe care îl comandase mama ei. Când șoferul apăru la apartamentul lui Mike la ora patru, aduse un pătuț, o comodă, un fel de măsuță pentru schimbat scutece, o cutie pentru jucării, un balansoar pentru ea și șase tablouri înrămate cu Winnie the Pooh. Valerie se gândise la tot și știa că April n-avea să le cumpere. Se temea că avea să ia niște vechituri.

– La naiba, șopti April, când șoferul aduse ultimele lucruri.

Pătuțul trebuia montat. Îl întrebă pe șofer dacă putea să o facă el, dar acesta refuză. Transpirase la greu cât târâse totul pe scări, și acum lucrurile ocupau fiecare centimetru liber din apartamentul lui Mike. Fusese nevoit să pună balansoarul și cutia pentru jucării în bucătărie. Mike avea s-o ucidă. Habar n-avea unde să le pună pe toate sau cum să le înghesuie în apartament, dar nu voia nici să o supere pe mama ei returnându-le. În apartamentul ei ar fi fost în regulă. În al lui, era un dezastru.

Reuși să târască toate componentele pătuțului în dormitor, după plecarea șoferului, apoi târî și balansoarul tot acolo. Dacă înghesuia pătuțul lângă pat, era posibil să încapă. Celelalte obiecte reprezentau o problemă.

Bägă comoda albă cu margini în zigzag într-un colț al sufrageriei și masa de schimbat scutece, lângă. Mike nu avea măsuță de cafea, așa că puse cutia pentru jucării în fața canapelei și vârî desenele cu Winnie the Pooh în spatele ei, din lipsă de spațiu. Nu credea că Mike era gata să înlocuiască fotografiile de Ansel Adams cu imaginile cu Winnie the Pooh. După aceea, se uită prin cameră și constată că sufrageria arăta îngrozitor. Mobila pentru copii albă era drăguță – sau cel puțin ar fi fost, într-o cameră pentru copii –, dar aici sărea în ochi de la o poștă, și trebuiau să treacă peste balansoar ca să se urce în pat. Era o cursă cu obstacole ruptă din iad, dar nu avea ce să facă.

Mike nu fusese pregătit pentru asta când ajunse acasă în seara aceea, așa că părea pe punctul de a face infarct. Își imaginase un coșuleț undeva într-un colț, sau poate un pătuț micuț. În schimb, erau cutii în tot dormitorul, pătuțul trebuia montat și mobila pentru copil umpluse casa. Părea că avea să intre în hiperventilație, și fu cât pe ce să se întâmple așa.

– Cum de are un copil nevoie de atâtea lucruri?

Ea nu-i spuse că prietenii ei aveau să aducă și restul lucrurilor necesare în următoarele câteva săptămâni: un sterilizator, pijamale, scutece, un cărucior pe care i-l împrumuta Ellen, un scaun de masă de la una dintre ospătărițe, un scaun de mașină de care nu mai avea nevoie unul dintre picoli și lucruri de care încă n-avea habar și pe care nici măcar nu știa cum să le folosească. Și Ellen îi spusese că avea nevoie de o cădiță de plastic ca să-l îmbăieze pe copil. April nu se gândise la asta. Mike se așeză pe canapea uitându-se ametit la cutia pentru jucării.

– Îmi pare rău. Știu că e un dezastru. O să ne mutăm curând înapoi în apartamentul meu. Într-o singură după-amiază, copilul se mutase cu ei. Pentru prima dată,

se simţea ca atunci când fusese cu ea la ecograf şi i se citea asta pe chip, ceea ce o îngrijoră mult pe April.

– Nu putem trăi aşa. Pentru numele lui Dumnezeu, April, copilul o să aibă două kile jumate, hai trei. De ce are nevoie de atâta mobilă?

Mama ei cumpărase tot ce-ar fi cumpărat pentru o poză de revistă, şi erau toate încântătoare, dar ocupaseră tot apartamentul de mărimea unui timbru al lui Mike, şi ăsta era un avertisment pentru el că fiinţa aceea aparent micuţă avea să pună stăpânire pe viaţa lui în moduri pe care nu le înţelesese până atunci.

– Ce-ar fi să montăm pătuţul?

Atunci dormitorul nu va mai părea atât de înghesuit, sugeră April. De fapt, nici nu puteau ajunge la pat până nu montau pătuţul, pentru că pe pat erau nişte bare de protecţie, o saltea şi un baldachin alb.

– Te ajut eu.

– Îţi dai seama că nu mă pricep deloc la aşa ceva? spuse el trist. Nu ştiu diferenţa dintre o şurubelniţă şi un ciocan şi n-am reuşit niciodată să urmez instrucţiuni. Ori de câte ori îmi cumpăr ceva ce trebuie montat, sfârşesc prin a-l arunca la gunoi. Nu reuşesc niciodată să-mi dau seama ce să fac cu toate piuliţele şi şuruburile. Ai nevoie de o diplomă de inginer ca să asamblezi tot rahatul ăsta.

– O să ne dăm noi seama cum e, îl linişti ea. O facem împreună.

– Trebuie să beau ceva, spuse el şi se duse în bucătărie să-şi toarne un pahar de vin. Aia ce-i? întrebă el, arătând spre masa de schimbat scutece, când se întoarse în cameră.

Părea foarte ursuz şi complet panicat.

– E ca să-l schimbi pe copil, răspunse ea jenată.

– De ce nu-l poţi schimba în poală sau pe podea sau ceva? Îţi dai seama că echipa olimpică de echitaţie n-are nevoie de atâta echipament?

Chiar şi April se descurca doar cu ce vârâse într-o valiză mică şi avea trei rochii în dulapul lui. Acum purta numai blugi, tricouri şi cizme de cauciuc.

April se duse în dormitor să se apuce de montat pătuțul. Rupse cartonul, căută instrucțiunile, dar își dădu seama că Mike avea dreptate. Era mai complicat decât părea. Mike intră după câteva minute și își puse jos paharul de vin. Nu spuse nimic despre balansoar sau despre dezordinea din cameră. Se duse doar spre ea și o cuprinse în brațe, în timp ce ea se lupta cu toate cutiile.

– Îmi pare rău. Nu eram pregătit pentru asta. Și nici tu. Ai destule pe cap cu restaurantul. Nu trebuie să mai înrăutățesc și eu lucrurile. Știa că se întâlnise în ziua precedentă cu niște inspectori de asigurări care îi puseseră bețe-n roate. Dă-mi instrucțiunile, spuse el, apoi aruncă un ochi pe ele și se duse după unelte.

Le luă două ore de bâjbâit și de montat la nimereală, dar într-un sfârșit reușiră să-l asambleze. Băgară salteaua, puseră barele de protecție cu mielușei pe ele, și chiar și baldachinul peste pătuț. Amândoi arătau de parcă alergaseră un maraton și se prăbușiră unul lângă celălalt pe pat.

– Să naști trebuie să fie floare la ureche în comparație cu asta, spuse el, dar regretă imediat. O privi trist, și i se făcu dor de restaurant exact din motivul pe care îl menționase în recenzia lui. Am nevoie de ceva bun de mâncare, spuse el nefericit.

April îi zâmbi și se ridică din pat.

– Asta-i partea ușoară, spuse ea sărutându-l și plecă.

Mike rămase întins în pat, uitându-se la televizor, și un sfert de oră mai târziu, apăru și ea în cadrul ușii.

– Nu avem deocamdată restaurantul, dar mă ai pe mine. *Monsieur est servi*, spuse ea, făcând o plecăciune pe cât de adâncă îi permitea mingea din pântec.

El o urmă în sufragerie, unde ea aranjase măsuța rotundă pe care mâncau de obicei și pusese pe ea o farfurie cu clătite delicioase și sirop de arțar cald lângă ele. Ba pregătise o farfurie de clătite și pentru ea – meniul i se păruse prea tentant.

– Dumnezeule, spuse el, ca un bărbat mort de sete în deșert. Exact asta îmi trebuia. Se așeză fără să mai spună ceva și le devoră pe toate, după care se lăsă pe spate

cu o expresie satisfăcută pe chip. Mulţumesc, zise el, părând în sfârşit liniştit. Poate că totul va fi bine până la urmă. Apoi privi în jur şi clătină din cap. Nu ştiam că bebeluşii au nevoie de atâtea lucruri.

– Nici eu, spuse ea sincer.

Nici unul dintre ei nu se gândise la asta, prea ocupaţi să se ocupe de toate celelalte lucruri.

– Mă gândesc că nu contează, spuse Mike cu înţelepciune. Oricum ne mutăm de aici şi, slavă Domnului, locuinţa ta e mai mare decât a mea.

Şi ea era uşurată din cauza asta. Dacă ar fi trăit aşa înghesuiţi pe termen lung, ar fi fost cu toţii nefericiţi. Spera să se întoarcă în apartamentul ei până în iulie, când aveau să fie gata lucrările de reconstrucţie majore, ca să nu respire var zi şi noapte, lucru care n-ar fi fost deloc bine pentru copil. Prea multă mobilă înghesuită într-un apartament strâmt nu făcuse niciodată rău vreunui copil, chiar dacă îl băga în sperieţi pe Mike.

El o ajută să spele vasele, după care se întoarseră în dormitor. Se spălară pe dinţi şi se băgară la culcare, uitându-se la balansoarul de la capătul patului şi la pătuţul complicat de lângă el. Valerie le cumpărase lucruri frumoase, doar că prea multe.

– O să fie ciudat când o să doarmă cineva în pătuţul ăla, spuse el încet şi o privi în lumina lunii care pătrundea în cameră.

Nu mai puteau ajunge la fereastră ca să tragă jaluzelele, doar dacă se urcau în pătuţ.

– Da, aşa-i, încuviinţă ea din cap, dar copilul lor era foarte real pentru ea chiar şi acum.

În clipa de faţă se agita zdravăn, probabil de la clătite şi de la zahărul din sirop. Observase că, de câte ori mânca dulciuri, copilul ţopăia ore întregi.

Apoi, fără să spună ceva, el se întinse spre ea, şocat că o dorea atât de mult chiar dacă sarcina era aşa avansată. Dar avea acum ceva atât de blând, atât de feminin, că nu-şi putea dezlipi mâinile de pe ea. Nu era sigur dacă era normal sau nu şi se temea să nu o facă să se simtă inconfortabil, dar pe ea o emoţiona, şi îi răspundea

întotdeauna. Făcură dragoste în lumina lunii și uitară pentru o vreme de copil, apoi se agățară unul de celălalt, purtați de pasiunea lor.

capitolul 21

La întoarcerea din Europa, Valerie și Jack aveau o grămadă de lucruri de făcut. Ea trebuia să ia decizii cu privire la contractele de licență, să planifice emisiunile și să răspundă ofertei editorului ei de a scrie o altă carte. În plus, trebuia să se ocupe de ultimele detalii ale nunții lui April și să aleagă tortul de nuntă. Și Jack era la fel de ocupat.

Valerie vorbi cu April în noaptea în care se întoarseră și află că reconstrucția restaurantului începuse bine, deși totul părea o harababură. Dar April părea fericită. Aștepta cu emoție nunta. Valerie îi spuse că Dawn se descurcase de minune cu toate detaliile. O ghidase telefonic în vreme ce străbătea Europa.

În săptămâna aceea, orarele lor erau necruțătoare, dar, până vineri seara, Valerie simți că apucase din nou frâiele și că lucrurile erau iarăși sub control. Primele zile după o călătorie erau tot timpul un coșmar. Reuși să comande tortul lui April vineri după-amiaza, căci April îi explicase exact ce-și dorea. Voia o glazură delicată de migdale și cremă de ciocolată, cu o ușoară aromă de portocale. Patisierul nu se arătă prea încântat, dar acceptă să îl facă după specificațiile lui April. L-ar fi făcut chiar ea dacă ar fi avut timp, dar nici măcar nu avea spațiul necesar. Valerie o asigură că avea să iasă bine.

Când plecă de la birou vineri, Valerie se duse la apartamentul lui Jack. Aveau să își petreacă weekendul acolo. Alternarea apartamentelor părea să funcționeze în continuare, chiar dacă aveau niște vieți haotice. Apăruse o fotografie cu ei în Paris, și revista *People* sunase la biroul ei în după-amiaza aceea să afle ce se întâmplă. Dawn se comportase de parcă nu era mare lucru și nu le dădu vreo explicație. Aveau să afle și fără ajutorul ei.

Valerie ajunse la apartamentul lui Jack înaintea lui. Când intră şi el în casă, i se păru îngândurat. Ea făcea o baie, iar el se aşeză pe marginea căzii, cu o expresie sumbră. La început nu-i spuse nimic, apoi o sărută. Era deprimat, ceea ce nu-i stătea în fire.

– O zi proastă? întrebă ea înţelegătoare şi îl atinse încet pe mână.

– Mda. Cam aşa. Frecuşurile normale după o călătorie. Trebuie să plăteşti pentru toată distracţia, bănuiesc.

Îi zâmbi, însă era un surâs rece. Ea nu insistă şi se gândi că avea să-i spună el, într-un final, ce-l deranja.

Abia sâmbătă după-amiaza, în timp ce se plimbau prin Central Park, într-o zi frumoasă şi călduroasă de mai, el îi spuse ce-l deranja. Nu vorbise multă vreme în timpul plimbării, după care se aşezară pe o bancă, şi el o privi şi îi mărturisi tot.

– Reţeaua vrea să mă mut la Miami.

Părea devastat, şi ştiau amândoi ce însemna asta pentru ei. Emisiunea ei era aici, şi nu se putea muta cu el. Ar fi putut să facă naveta în weekenduri dacă chiar voiau, dar nu avea să fie la fel.

– De ce?

– Dumnezeu ştie. Li se pare mai logic aşa. E o chestie mai complexă. Aş comenta şi alte lucruri, nu doar fotbal. Îmi place mult ce fac şi presupun c-ar trebui să fiu flatat. Mai mulţi bani, mai mult prestigiu. Apoi ezită. Dar nu vreau să plec de lângă tine. Îmi place relaţia noastră şi te iubesc. Relaţiile la distanţă sunt dificile şi de cele mai multe ori nu funcţionează. Nu vreau să mai fac naveta la vârsta mea. Şi nu vreau să locuiesc în Miami.

Părea îngrozitor de nefericit.

– Ai refuzat? întrebă Valerie încet, sperând că o făcuse. Nu avea nici un drept să îl influenţeze sau să se amestece în cariera lui, şi nici nu avea de gând s-o facă, dar ştia că nu ar fi fost bine pentru ei dacă el se muta. Şi ea nu se putea muta cu el, pentru că nu avea să renunţe la emisiune de dragul lui. Nici nu se aştepta ca el să se retragă din televiziune pentru ea sau să îi afecteze negativ slujba. Nu-i putea face una ca asta. Era o veste

importantă și foarte tristă pentru ei, și ea nu vedea cum ar putea el să refuze sau de ce ar fi refuzat, chiar dacă nu-i plăcea în Miami.

– Le-am spus c-o să mă gândesc, răspunse el. Și-o s-o fac. Se pare că jocurile noastre „Ce-ar fi dacă" din Paris, când ne gândeam ce-am face dacă unul dintre noi ar primi o ofertă ce presupunea să renunțe la celălalt sau să-l rănească, nu erau chiar atât de imaginare până la urmă. Presupun că astfel de lucruri se întâmplă tot timpul. Mi-au dat de înțeles că se așteaptă să accept. Aș putea refuza, dar cu siguranță nu-mi vor mulțumi. Valerie, spuse el încet, tu ce simți în legătură cu asta? Ce-ai face tu?

Chiar voia să știe părerea ei, să-l ajute să se hotărască.

– Sunt două întrebări diferite, spuse ea încet. Ce simt? Tristețe. Nu vreau să te muți. Îmi place viața pe care o avem împreună. Poate a fost prea ușor și am fost prea norocoși ca să dureze. Poate că viața nu e chiar atât de simplă. Ce-aș face? Sincer, nu știu. N-aș vrea să-mi distrug cariera, dar n-aș vrea nici să te părăsesc. Mă bucur că nu trebuie să iau eu această hotărâre. Și nici mie nu-mi place în Miami. E distractiv pentru un weekend, dar nu mi-ar plăcea să locuiesc acolo. Însă trebuie să mergi unde te poartă slujba ta și unde te așteaptă banii grei și promovările importante. Ești prea tânăr ca să te retragi. Și credea la fel și despre ea. Vreau doar să știi că, orice vei alege, voi înțelege și vom face tot ce putem în situația dată. Aș putea să vin la Miami vineri noaptea și să zbor înapoi luni devreme. O fac și alții. Politicienii fac tot timpul naveta din Washington D.C. spre casele lor din California sau din Vest. Directorii executivi muncesc într-un oraș, după care se duc în altul la familiile lor. Nu e ușor, dar, dacă vrem, o putem face. Vorbea serios, și el părea profund emoționat. Fă ceea ce e bine pentru tine. Ne ocupăm de noi mai târziu.

Dar se temea că, dacă avea să locuiască în Miami, Jack avea să se întoarcă la puicuțele alea tinere. Ar fi fost singur o mare parte din timp, și poate că, în cele din urmă, tentațiile vechi aveau să-l recucerească. Se simțea foarte nesigură, dar nu-i mărturisi. Se gândi că n-ar

fi fost corect din partea ei. Oricum şefii îl presau destul de tare. Asta era clar. Refuzul nu i-ar fi pus în pericol cariera, dar nici nu l-ar fi ajutat prea mult. Indiferent cine erai, conducerea reţelei se aştepta să te duci unde te trimitea. Chiar şi în cazul unei vedete de talia lui. O simţi ca pe o lovitură fizică. Totul mersese atât de bine pentru ei, şi acum asta.

Se întoarseră încet la apartamentul lui, fără a scoate o vorbă. Amândoi aveau multe pe cap. El fusese cam retras cea mai mare parte din weekend, şi ea se oferi să se ducă acasă, dar el îi spuse că nu voia să plece. O voia cu el, deşi ea simţea că îl pierduse deja. De data aceasta, jocul „Ce-ar fi dacă" era cât se poate de real.

În noaptea aceea nu făcuseră dragoste, lucru neobişnuit pentru ei. Pur şi simplu, stătură în pat şi se ţinură în braţe. El părea singur şi speriat. Duminică vorbi despre asta cu managerul şi cu avocatul lui. Managerul îi spuse că era decizia lui şi că nu credea că aveau să-l penalizeze dacă nu se ducea, iar avocatul îl sfătui să se mute la Miami. În definitiv, era alegerea lui.

Valerie se întâlni cu April duminică după-amiaza, la restaurant. Aceasta lucra acolo singură, făcând curat şi aruncând din lucruri. Se opri câteva minute să stea de vorbă cu mama ei, mai mult despre nuntă. Mai rămăsese doar o săptămână, şi era nerăbdătoare, deşi îi spuse că Mike părea din nou foarte stresat din cauza copilului. Devenea tot mai real, mai ales cu toată mobila de copii din apartament – şi îi mai adusese şi Ellen cădiţa şi căruciorul.

– Ar face bine să apară la nuntă, o avertiză Valerie, şi April încuviinţă.

– O s-apară. E doar speriat. Şi cred că şi eu sunt. Este o schimbare mare.

Asta însemna să te căsătoreşti. Totul era de proporţii. Viaţa, incendiul, relaţiile, copiii, căsnicia. Toate erau lucruri mari de înghiţit. Şi Valerie avea porţia ei. Nu-i spuse nimic lui April despre posibila mutare a lui Jack la Miami. Nu voia să o supere. Avea destule pe cap

cu Mike, incendiul și copilul. Trebuia să nască peste două săptămâni. Erau aproape de finiș.

Duminică noaptea, ea și Jack merseră la un film. Căzuseră de acord că era mai bine pentru ei să iasă și să își distragă atenția. Mâncară pizza la un restaurant numit John's, dar amândoi se simțeau triști și nu reușeau să găsească subiecte de discuție. În noaptea aceea, ea se întoarse la apartamentul ei singură. Era prima noapte pe care o petreceau despărțiți, de luni de zile. Valerie se gândi că el avea nevoie de spațiu și i-o spuse. Și, dacă se muta, trebuiau să se reobișnuiască să petreacă nopțile separat, deși nu-i spuse și asta. Relația lor făcuse un pas în spate din cauza ofertei rețelei, și era dureros pentru amândoi. Se temeau de ce ar fi însemnat asta pentru ei. Și nici unuia nu-i plăcea situația. Valerie făcea tot posibilul să nu-l forțeze în nici un fel. Dar era tristă, și el își dădea seama de asta. Și el era trist. Așa era viața. Tot timpul se întâmplă ceva, chiar și atunci când găsești o femeie sau un tip grozav. Putea oricând să apară ceva de genul ăsta, și totul să se ducă pe apa sâmbetei. Ea sperase să nu li se întâmple și lor, dar amândoi știau că era posibil și deja deplângeau situația.

În săptămâna următoare, se văzură foarte puțin, chiar dacă ea dormi la el. Nu voia să creadă că se izola de el. Nu făcea asta, doar că era extrem de ocupată și ajungea atât de târziu în fiecare noapte, că îl găsea pe jumătate adormit. Se băga în pat, el o lua în brațe, după care adormea. Tot voiau să facă dragoste, dar nu reușeau. Tot timpul erau pe fugă sau se grăbeau la o întâlnire. Și Valerie nu știa ce hotărâse el și nici nu-l întreba. Era destul de sigură că avea să plece. Se gândi că, dacă ar fi fost ea în locul lui, probabil ar fi făcut-o, deși nu era chiar sigură. Nu puteai să-ți construiești ani de zile o carieră și o imagine, după care să le dai cu piciorul pentru că nu voiai să te muți în alt oraș. Trebuia să faci anumite sacrificii. Și, uneori, în momentele cele mai dificile, asta însemna să renunți la oameni. Poate că ăsta era unul dintre acele momente. Știa că ea își riscase căsnicia pentru carieră, cu ani în urmă, chiar dacă era mai tânără

pe-atunci și în plină ascensiune. Oare ar fi făcut aceeași alegere astăzi? Nu știa. Se bucura că nu trebuia să ia ea această decizie. Nu-l invidia deloc pe Jack în momentul de față. Trebuia să ghicească dacă plecarea în Miami i-ar fi îmbunătățit cariera și dacă decizia de a rămâne aici i-ar fi dăunat. Nimeni nu știa. Și nu era vorba doar despre bani. Rețeaua trăgea sforile. L-ar fi vrut și alte rețele, dar avea un istoric solid în aceasta, de doisprezece ani. Valerie îi oferea lui Jack toată libertatea de care avea nevoie ca să ia această decizie și toată compasiunea și sprijinul, pentru că era o alegere dificilă. Știa că se iubesc, dar rămânea de văzut cum anume se transpunea acest lucru în viața reală, când miza era atât de mare. Încerca să fie matură. Era singurul avantaj al vârstei: capacitatea de a fi dezamăgit și de-a supraviețui, pentru că ai mai trecut prin așa ceva.

În săptămâna nunții, April merse pe șantierul de construcții al restaurantului în fiecare zi. Mike era ocupat la ziar. Totul era gata pentru copil la apartament, care părea gata să explodeze, la fel ca April. Arăta de parcă era efectiv pe punctul de a sări în aer, și o simțea și ea. Abia de mai putea dormi noaptea, așa că tot cotrobăia prin apartament, împachetând lucruri pentru copil, body-uri și pijamale micuțe și căciulițe, pături, botoșei și pulovere. Trecuse printr-o frenezie a spălatului cu câteva zile în urmă, când spălase totul. Și trebuise să urce și să coboare trei etaje ca să o facă, dar nu o deranjase. Mike îi spuse lui Jim că April o cam lua razna și Jim îl asigură că era de așteptat. Îl asigură că toate femeile păteau asta la finalul sarcinii. Era modul lor de a se pregăti pentru copil, clădindu-și cu frenezie cuibul. În unele zile, Mike încerca să se poarte de parcă nu se întâmpla nimic, doar ca să se poată relaxa. Și îl ajuta faptul că putea vorbi cu Jim, care avea experiență în asta. Trecuse deja pe acolo de trei ori, și soția lui tocmai rămăsese din nou însărcinată, așa că aveau și asta în comun, deși Mike abia de-și putea imagina cum e să ai un copil, darămite patru.

Mike făcu o rezervare la Carlyle pentru luna lor de miere. Stăteau doar o noapte. Doar atât își putea permite, dar voia ca totul să fie perfect pentru ea. Se dusese chiar el să vadă camera. Și nu menționase faptul că mireasa era însărcinată în luna a noua. Spera doar că nu aveau să-și petreacă noaptea la spital. Tot ce se putea. Doctorița îi spusese că era pregătită și avea multe contracții. El o tot implora să o lase mai moale cu munca, dar, ca de obicei, ea nu îl asculta. Cără scânduri, folosea ranga, ducea lucruri la pubelă. Ba chiar mută și niște cărămizi de ici-colo. April era ca un cal de povară care nu știe să fie altfel. Mike acceptase deja acest lucru.

În ziua dinaintea nunții, April vorbi cu mama ei și își dădu seama că Valerie era tristă.

– Te simți bine, mamă? întrebă ea îngrijorată.

– Sunt bine, dragă, doar ocupată.

Părea mai degrabă deprimată decât ocupată. April vorbi după aceea cu Mike despre asta.

– Mă întreb dacă e totul în regulă între ea și Jack.

– De ce n-ar fi?

Ultima dată când îi văzuse el, arătau ca niște proaspăt căsătoriți.

– Nu se știe niciodată, spuse April înțelept.

Ca printr-un miracol, April găsi o rochie care o încăpea pentru nuntă. Ea și Ellen merseseră la cumpărături și o găsiseră la Barney's. Era o rochie de mătase albă, evazată, cu spatele gol, care îi scotea în evidență umerii. Era singura parte din trupul ei care nu părea gata să explodeze. Rochia era scurtă, și avea să poarte niște sandale cu toc înalt și un buchet de lăcrămioare pe care mama ei îl comandase din Paris. Nu era o rochie de mireasă tradițională, dar era perfectă pentru ea. Pat o conducea spre altar. Ellen era doamnă de onoare, iar surorile ei – domnișoare de onoare. Maddie le găsise niște rochii albastre, ca să o scutească pe April de deranj, și aceasta îi era foarte recunoscătoare mamei ei vitrege pentru tot ajutorul. Mama ei decora tot apartamentul cu flori albe, orhidee, trandafiri și mai multe lăcrimioare.

Până vineri seara, totul era pregătit în apartamentul lui Valerie, iar ea stătea la Jack, cum făcuse toată săptămâna. În al ei era prea mare agitație, și Dawn rămânea acolo să ajute cu aranjamentele de nuntă. Toți oaspeții acceptaseră invitația, mai puțin două ospătărițe care trebuiau să participe la niște evenimente din familie. Toți ceilalți veneau, inclusiv editorul lui Mike, Jim cu soția și copiii și celălalt prieten al lui Mike de la ziar. Mike îi ceruse lui Jack să fie cavalerul lui de onoare și acesta fu emoționat, pentru că Mike nu invitase pe nimeni din familie.

În noaptea dinaintea nunții, Valerie observă că Jack părea liniștit și avu un sentiment straniu că acesta hotărâse deja să renunțe la ea și să meargă mai departe pe cont propriu. Felul în care o privea avea ceva dulce-amărui, și se simți înghițită de valuri de panică, dar nu-i spuse nimic. Îi datora măcar atât, pentru că îl iubea. Trebuia să fie curajoasă dacă o părăsea, așa își promisese sieși. Poate hotărâse să nu încerce o relație la distanță, ci doar să pună capăt relației lor și să se mute. Nu-i spuse nimic, dar în noaptea aceea plânse singură în baie, după care se prefăcu că totul era în regulă și se băgă lângă el în pat și făcură dragoste. De fiecare dată se îngrijora că avea să fie ultima oară. Avea să-i fie greu să piardă pe cineva pe care-l iubea atât de mult, dar continuă să își spună că avea să supraviețuiască. Nu avea de ales.

Și, în patul lor, lângă pătuțul de copii, în noaptea aceea, Mike și April vorbeau despre nunta lor. Ea știa că, potrivit tradiției, n-ar fi trebuit să se vadă în dimineața nunții, dar nu aveau unde altundeva să se ducă. Mama ei stătea la Jack, apartamentul ei era pregătit pentru nuntă, la tatăl ei nu mai avea loc, și Mike voise să stea cu ea și refuzase să se ducă singur la un hotel. Așa că erau acasă la el, în pat, vorbind în lumina lunii, în ajunul nunții lor.

– Ți-e teamă? șopti ea.

Erau ca doi copii chicotind în întuneric.

– Puțin, recunoscu el.

Îi era mai ușor s-o spună în întuneric, deși era oricând dispus s-o recunoască.

– Și mie. Mi-e mai frică de naștere decât de ceea ce se întâmplă după aceea. Dacă mă doare prea tare și nu suport?

O îngrozea gândul. Dacă o lua razna sau își ieșea complet din pepeni în fața lui Mike din cauza durerii? Ar fi fost jenant să dea ochii cu el după aceea.

– O să pompăm medicamente în tine, promise el. Se pare că femeile reușesc să treacă prin asta.

Spera să nu fie greu pentru ea. Fusese îngrozit când ajunsese în spital după incendiu, și se temea de durerea pe care avea să o înfrunte acum. Amândoi se temeau.

– Mama a muncit din greu pentru nuntă, spuse April cuibărindu-se lângă el, cu brațul lui pe după umerii ei.

Nu-l surprindea deloc. Femeile Wyatt păreau să lucreze cu dăruire la orice și nu se dădeau în lături de la nimic. Le admira pentru asta. April era la fel de conștiincioasă ca mama ei. La restaurant lucra cât zece bărbați, chiar așa însărcinată în luna a noua, și totuși nu părea să-i dăuneze.

– Sunt sigur că va fi frumos, spuse el încet.

Se obișnuise deja cu pătuțul cu baldachin de lângă patul lor, care nu-l mai lua prin surprindere. Se întreba cum urma să fie când avea să fie cineva în el. Sau când ea avea să stea în balansoar alăptându-l pe copilul lor. Se gândi că avea să fie o priveliște frumoasă.

Când se întoarse în sfârșit pe partea cealaltă, cu spatele la ea, și ea se cuibări lângă el, îl simți pe copil dând din picioare. Era neînduplecat, și adormi pe ritmul dulce al loviturilor, întrebându-se cum de reușea ea să doarmă.

capitolul 22

În dimineața nunții, și April, și Mike erau extrem de agitați. Tensiunea zilei, cu toate implicațiile ei, îi afectase pe amândoi. El se pregătea la apartamentul lui, și April avea să se îmbrace în apartamentul mamei ei.

Ellen veni şi o luă cu taxiul şi merseră în centru. April ştia că mama ei chemase o coafeză şi o manichiuristă, şi rochia era deja acolo.

– Ne vedem mai târziu, spuse ea şi îl sărută pe Mike înainte să plece.

Acesta tocmai se tăiase bărbierindu-se şi avea bucăţele de hârtie igienică peste tot pe faţă, lipite cu sânge.

– Încearcă să nu te sinucizi înainte de nuntă, îl tachină ea, şi el se holbă în prima fază, după care izbucni în râs.

– Bine, sunt agitat. Du-te, până nu mă răzgândesc.

Nunta lor era o nuntă forţată clasică, ea fiind însărcinată în luna a noua după o aventură de-o noapte. Nu putea să nu râdă când se gândea la asta şi râse şi cu Ellen în drum spre centrul oraşului.

– E un tip bun, îi spuse Ellen în drum spre apartamentul lui Valerie.

Dawn le aştepta. Se obişnuiseră cu toţii cu înfăţişarea ei şi cu ţinutele punk, cu toate piercingurile şi tatuajele. Pentru nuntă, îşi vopsise şuviţa în albastru-deschis. Faptul că lucra cu Valerie nu o făcuse mai conservatoare. Lui Valerie nu-i păsa, fiindcă Dawn era impresionant de eficientă şi o ajutase enorm cu nunta.

Ellen îşi căra rochia, de acelaşi albastru pal ca rochiile surorilor lui April. Dar a ei era scurtă, ca a lui April, în timp ce ale surorilor acesteia erau lungi. Valerie hotărâse să poarte mov, în nuanţe vag înrudite. Găsise o rochie de seară din organdi de culoarea levănţicii, pe care o consideră potrivită pentru mama miresei.

În vreme ce April ajungea la apartamentul mamei ei, Valerie pleca de la Jack. Acesta încă dormea buştean, şi ea îi lăsă un bileţel în care îi spunea că îl iubea şi că se întâlneau la nuntă. Nu ştia de ce, probabil din cauza deciziei în legătură cu Miami pe care trebuia să o ia, dar simţea că fiecare zi petrecută împreună era ultima. Era un sentiment deprimant, dar încerca să nu pară îngrijorată în timp ce se grăbea să ajungă la apartamentul ei. Le găsi pe April şi pe Ellen făcându-şi unghiile în bucătărie. Dacă nu te uitai la burta lui April, nici măcar n-ai fi zis că-i însărcinată – toate kilogramele acumulate

erau concentrate în zona burții. Și luase mai puțin în greutate decât îi era permis.

– Deci, doamnelor, ce mai facem? le întrebă Valerie, în timp ce asistenta ei îi înmână o ceașcă de cafea.

Purta blugi, un tricou și sandale și arăta aproape la fel de tânără ca fiica ei. Îl sunase pe Alan Starr cu o zi în urmă pentru predicții legate de nuntă, și acesta îi spusese că totul avea să fie bine. Nu-l întrebase despre decizia lui Jack cu privire la Miami. Nu voia să știe și să audă veștile proaste. Putea să ghicească și singură, fără să fie medium. Jack chiar nu avea de ales și era sigură că o știa și el.

April optase pentru un lac transparent și avea să își împletească părul într-o cosiță presărată cu lăcrimioare. Valerie se uită în frigidere și văzu că toate florile pentru petrecerea de nuntă erau acolo. Pe celelalte le adusese florăreasa în dimineața aceea, și salonul ei era plin de orhidee și de trandafiri albi. Vesela de cristal și de argint de pe cele cinci mese strălucea. Și salonul era străbătut de un culoar pe unde aveau să treacă April și tatăl ei, ca să ajungă la judecător, lângă Mike. Era o nuntă micuță tradițională, în pofida circumstanțelor neobișnuite și a faptului că Valerie avusese doar două săptămâni ca să o organizeze. Dar Valerie se pricepea la asta, și Dawn învăța rapid. Tortul ajunse jumătate de oră mai târziu, urmat de Heather și de Annie, care își cărau rochiile. Valerie le duse în camera pentru oaspeți, de unde ieșiră după cinci minute, căutând-o pe sora lor. Aceasta făcea un duș în baia din marmură roz a mamei ei, și ieși din cadă ca o Venus foarte însărcinată, în timp ce surorile ei se holbau la burta ei.

– Dumnezeule, ești enormă! spuse Heather uimită.

– Știu deja. April râse. Sper doar să trec de nuntă.

Avusese contracții toată dimineața, dar era sigură că fuseseră de la emoții. Copilul știa că se întâmpla ceva important. Părinții lui se căsătoreau. April îi spuse mamei ei, iar Valerie zâmbi.

– Încearcă să nu naști înainte să tăiem tortul, o sfătui Valerie, și râseră amândouă.

Până la unsprezece, toate femeile erau în camerele lor, pregătindu-se, şi ieşiră exact la timp. Ellen şi surorile vitrege ale lui April arătau încântător în rochiile lor şi aveau coafuri simple. Valerie se foia de ici-colo în rochia ei din organdi de culoarea levănţicii, punându-şi perlele, şi Maddie, îmbrăcată într-o rochie de un bleumarin sobru, veni să vadă dacă le putea ajuta cu ceva. Dawn stătea mai în spate, într-o rochie scurtă de un albastru electric şi cu platforme cu toc înalt.

După care se duseră toate în dormitorul lui Valerie să o vadă pe April. Arăta absolut superb în rochia de mătase albă. În cosiţă avea flori, exact cum îi sugerase Valerie. La ora douăsprezece fără zece, Dawn le dădu tuturor buchetele.

Sosise şi judecătorul, care aştepta în salon sorbind dintr-un pahar de şampanie. Era un vechi prieten de-al lui Valerie, fericit să o poată ajuta. Cinci minute mai târziu, sosiră şi bărbaţii. Jack, Pat, Mike, Jim şi Ed de la ziar. Dawn le prinse câte un trandafir micuţ de guler, mai puţin lui Mike, care primi lăcrămioare, ca acelea din buchetul şi părul miresei. Părea speriat de moarte.

– Rezistă, omule, se termină cât ai zice peşte, îl tachină Pat, şi acceptară toţi un pahar de şampanie şi pălăvrăgiră cu judecătorul. Mike părea să aibă nevoie urgentă de unul. Pat se duse să o vadă pe fiica lui.

Musafirii începură să sosească la prânz şi pe la douăsprezece şi jumătate erau toţi acolo. April şi tatăl ei vorbeau în dormitor.

– Arăţi superb, îi spuse el fiicei sale. Arăta ca o mireasă, chiar şi în starea ei, şi radia toată.

Până la urmă, totul se terminase cu bine.

Valerie nici măcar nu mai apucă să stea de vorbă cu el odată ce începură să sosească musafirii. Îi zâmbi din partea cealaltă a camerei, şi pentru o clipă îşi dori să fi fost nunta lor. Atunci ar fi fost sigură că nu avea să-l piardă. Dar nici măcar jurămintele de nuntă nu garantau asta, după cum bine o ştiau cu toţii.

La douăsprezece şi treizeci şi cinci, micul grup de cameră începu să cânte *Muzica apelor* de Händel, şi April

ieși la brațul tatălui ei, precedată de surorile ei. Lui Mike i se tăie respirația când o văzu. April era atât de frumoasă și radia toată când se întoarse spre el.

Pat, Maddie și Valerie stăteau împreună pe primul rând, și Jack fix în spatele lor. Valerie se întoarse spre el de câteva ori, și el o strânse ușor de umăr. Se aplecă la un moment dat și îi șopti:

– Totul va fi bine.

Ea nu știa dacă se referise la April sau la ei, dar fiind în primul rând, nu putu întreba în timpul ceremoniei. Ea încuviință din cap și îi șopti ceva lui Pat despre cât de frumoasă era fiica lor. Și apoi, după câteva cuvinte, judecătorul îi declară soț și soție, și se sărutară. Își întâmpinară toți prietenii cu zâmbete și cu îmbrățișări, și April și Mike lăcrimau amândoi. Fusese o ceremonie restrânsă perfectă.

– Te-ai descurcat de minune, o complimentă Jack pe Valerie când aceasta se întoarse spre el după ceremonie.

– Mulțumesc, spuse ea, și privirea ei trăda apăsarea întregii săptămâni trecute.

El își dădu seama și se simți emoționat.

– Nu mă duc la Miami, spuse el simplu, nevrând să o mai țină în suspans.

Se hotărâse în ziua precedentă, dar voise să se mai gândească. Își sunase managerul și avocatul în dimineața aceea, înainte de nuntă.

– Nu? Îi zâmbi larg. Vorbești serios? Și cum rămâne cu cariera ta?

Era îngrijorată pentru el și nu îndrăznea să-l întrebe cum de luase această hotărâre. Pentru că nu voia să locuiască în Miami sau pentru relația lor? Nu conta. Nu pleca. Îi venea să plângă de ușurare în timp ce-și puse brațele în jurul lui și îl sărută.

– Cariera mea va supraviețui. Nu vreau să-mi întorc viața pe dos acum. Cred că se rezumă la ceea ce am discutat. Vine o vreme când trebuie să faci sacrificii. Am renunțat *mereu* la viața mea personală pentru carieră. Momentan nu vreau s-o mai fac. E timpul să fac ceva diferit.

Ea îl privea uimită. Îi spunea că o făcuse pentru ea, că renunțase la o promovare și un salariu mai mare pentru ea. Și cel mai rău era că nu știa dacă ea ar fi avut curajul să procedeze la fel dacă ar fi fost în locul lui. Dar Jack o făcuse. Și poate că data viitoare, dacă ea va fi pusă în fața unei asemenea alegeri, va proceda la fel. Așa cum spusese și el, vine o vreme când viața înseamnă mai mult decât carieră și ambiție oarbă. Și Jack știa, în timp ce o privea, că orice s-ar fi întâmplat între ei în viitor, făcuse alegerea corectă pentru el. Și pentru ea.

– Eram așa sigură că vei pleca, îi șopti ea. Simțeam că te-am pierdut deja.

El scutură ferm din cap.

– Nu m-ai pierdut. Și nu știu dacă ai putea să mă pierzi vreodată. Am supraviețuit împreună atacului de la rețea. N-am trecut prin toate alea ca să te găsesc, după care să renunț la tot.

Și, privind-o, era aproape sigur că nici ea n-ar fi făcut-o. Se maturizaseră amândoi, și ceva în ei se schimbase foarte subtil. Nu mai conta vârsta lor, ci țelurile și valorile lor. Jack era încântat că nu se ducea la Miami și că rămânea în New York cu ea, iar rețeaua trebuia să accepte, și gata. Nu ar fi putut recompensa în vreun fel faptul că ar fi pierdut-o pe ea.

– Mulțumesc, spuse ea, lipită de el. Mulțumesc.

Și atunci li se alăturară ceilalți, și își petrecură restul după-amiezei vorbind cu prietenii lui April și ai lui Mike și cu personalul de la restaurant.

Ultimii invitați plecară pe la ora patru, după un prânz excelent și câteva discursuri foarte emoționante, mai ales cel al tatălui lui April, care spuse cât era de mândru de ea și că era cea mai frumoasă căsătorie forțată de împrejurări la care participase. Toată lumea râsese tare. Nu avea nici un sens să se prefacă.

April aruncă buchetul chiar înainte să plece. Și, cu o mână fermă și un ochi antrenat, i-l aruncă direct mamei ei, care îl prinse speriată.

– Și ce-o să fac eu cu *el*? îl întrebă ea pe Jack, care stătea lângă ea și râdea de expresia ei jenată.

Părea gata să i-l arunce înapoi fiicei ei. Nu era pregătită pentru asta.

– Păstrează-l, spuse el vesel. Nu știi niciodată când vom avea nevoie de el. Data viitoare când mi se mai cere să mă mut la Miami, s-ar putea să te forțez să te căsătorești cu mine și să mă însoțești.

El nu o întrebă „Ce-ar fi dacă", și ea nu-i spuse că n-ar fi făcut-o. Era extrem de mișcată de faptul că refuzase oferta rețelei pentru ea. O făcuse și pentru el.

Apoi April și Mike plecară spre camera lor de la Carlyle. După ce plecă și ultimul invitat, Valerie își dădu jos pantofii și îi zâmbi lui Jack. Fusese o nuntă frumoasă într-o zi magică, nu doar pentru mire și mireasă, ci și pentru ei. El își puse brațele în jurul ei și o sărută, și ea se sprijini de el extrem de ușurată. Fusese îngrozită că avea să-l piardă și foarte curajoasă în același timp. Se simțea de parcă ar fi câștigat un Super Bowl și foarte, foarte norocoasă și binecuvântată.

În noaptea aceea, în camera lor de proaspăt căsătoriți de la Carlyle, April și Mike comandaseră ceva de mâncare și se uitau la film. April era fericită, dar extenuată, și pălăvrăgeau despre detaliile nunții lor și despre ce zi minunată fusese. Căzuseră amândoi de acord că mama lor le oferise o nuntă perfectă, și April își privi soțul zâmbind cu gura până la urechi.

– Și eu am reușit să nu nasc! spuse ea cu mândrie, de parcă ar fi ținut de ea.

Și, ca niciodată, copilul abia de se mișca, de parcă ar fi fost și el extenuat. Fusese o zi memorabilă, dar foarte lungă pentru amândoi.

– Încearcă să nu naști nici în noaptea asta. Dacă tot am închiriat camera asta, am putea să ne bucurăm de ea.

– O să fac tot ce pot, dar nu promit nimic. Rochia ei era aruncată peste un scaun, și încă avea lăcrămioarele în păr. Continua să fie mireasă, și nu era încă pregătită să devină mamă. Cel puțin nu în noaptea aia. Voia să se bucure de scurta lor lună de miere.

– Ai contracții? întrebă el, îngrijorat.

– Nu mai mult ca de obicei. Cred că suntem în siguranţă în noaptea asta.

El se relaxă, şi i-ar fi plăcut să facă dragoste cu ea în noaptea nunţii lor, dar nu îndrăznea. Era aşa aproape de soroc, că se temea să nu declanşeze ceva dacă făcea dragoste cu ea, şi o naştere ar fi fost prea mult pentru ei după o asemenea zi. Erau extenuaţi. Se bucurară, în schimb, să mănânce omletă şi să se uite la filme. O sună pe mama ei să îi mulţumească din nou înainte de culcare, şi Valerie părea fericită.

– Cred că se simte din nou bine, îi spuse April lui Mike în timp ce acesta începuse să moţăie. April ştia că mama ei avusese ceva pe suflet, dar se părea că trecuse. Se bucura, pentru că voia ca mama ei să fie fericită.

– Mă întreb dacă se vor căsători vreodată, zise ea, dar Mike nu-i răspunse.

Deja dormea buştean şi sforăia încet.

capitolul 23

April se întoarse la restaurant în marţea de după weekendul de Ziua Eroilor, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. Era la fel de ocupată şi de plină de energie, deşi părea să fi încetinit puţin ritmul, nu că ar fi observat cineva. Dar Mike sesizase – o cunoştea mai bine. Părea puţin mai obosită şi se trezea mai greu dimineaţa, dar tot continua. Până vineri, o tachina că era evident că nu mai avea să nască şi că fusese clar un truc pentru a o lua de soţie. Erau căsătoriţi de şase zile şi foarte fericiţi.

Vineri după-amiaza, când ieşi de la serviciu, veni să o vadă şi o găsi lucrând cu instalatorul şi cu electricianul în bucătărie. Tocmai cumpărase un aragaz nou-nouţ pentru bucătăria renovată şi se uita entuziasmată peste broşuri. Mike veni pe la spate şi o luă în braţe.

– Ce mai faci? întrebă el vesel.

Abia aştepta să petreacă weekendul cu ea şi, cine ştie, poate şi cu copilul. Termenul era în ziua următoare, deşi bebeluşii nu erau niciodată punctuali. Ar fi putut

să mai dureze chiar și două săptămâni, după spusele doctorului ei, dar April nu se supăra. Avea o grămadă de lucruri de făcut.

El observă că se ținea de spate în timp ce vorbea cu electricianul. Mike o întrebă despre asta când plecară de la restaurant, și ea îi spuse că făcuse o întindere sau ceva în dimineața aceea, dar că nu era nimic grav. Plecară de la restaurant să facă o plimbare, dar ea își freca întruna burta și se chinuia mai mult decât de obicei să țină pasul cu el. Apoi se opri și îl prinse tare de braț, în timp ce el o privea atent. Se întâmpla ceva. Nu arăta deloc bine, deși insista că se simțea în regulă.

– Atunci ce-a fost aia? întrebă el bănuitor când ea se opri din nou.

– O crampă. Am cărat niște scânduri.

El își dădu ochii peste cap și scutură din cap, dar, la o adică, era OK dacă năștea acum.

– Le-am avut toată ziua, adăugă ea, și el o privi și râse.

– Cred că treci prin faza de negare. Te-ai gândit că s-ar putea să fii în travaliu? Nu sunt expert, dar mi se pare că ai toate simptomele.

Citise despre asta în ultima vreme, ca să fie pregătit. Avea dureri de spate, „crampe" care erau probabil contracții și nu putea umbla în momentele alea. Îi sugeră să ia un taxi spre casă, și, când chemă unul, ea se îndoi de spate. De data aceasta, *fusese* o contracție, fără îndoială. Și nu putea merge sau vorbi.

– Le-ai cronometrat? întrebă el când se urcară în taxi.

– N-am ceasul la mine. L-am uitat pe chiuvetă azi de dimineață.

– April, spuse el, încercând să pară mai calm decât era de fapt.

Brusc, se panică. Dacă năștea în taxi sau singură acasă, cu el? Ce-ar fi făcut? Inspiră și încercă să-i vorbească pe un ton calm:

– Cred că naști. Să mergem la spital să te consulte.

– Nu te prosti, spuse ea privindu-i expresia întipărită pe chip, după care avu un alt junghi și nu mai putu

să vorbească, iar sugestia lui nu i se mai păru chiar aşa o prostie.

Dacă se gândea mai bine, avusese crampe toată ziua, şi spatele o durea foarte tare acum. Simţea presiunea apăsând-o şi îl privi cu ochi mari.

– Poate ai dreptate, spuse ea încet, ţinându-l tare de braţ, în timp ce el schimbă adresa pe care i-o dăduse şoferului şi-i ceru să îi ducă la spital. Şi de data asta cronometră el contracţiile. Erau regulate, tot la trei minute. Ea părea îngrozită.

– Nu cred că sunt pregătită, spuse ea agitată.

– Ba da, îi spuse el liniştitor, în timp ce ea îl privea cu ochi mari, îngrijorată brusc şi din cauza lui.

– Dar tu? Eşti bine? Dacă nasc acum, te bagi sau vrei s-o sun pe Ellen?

El nu ezită. Era soţia lui, şi acesta era copilul lor.

– Nu-ţi face griji. Mă bag. Sunt bine. Şi tu la fel.

O ţinu strâns de mână şi continuă să îi cronometreze contracţiile. Deveniseră mai lungi şi mai dureroase de când urcaseră în taxi.

– Bine c-am venit, altfel ai fi născut pe podeaua restaurantului. Nu te-ai gândit la ce se întâmpla?

Ea clătină din cap că nu.

– Eram prea ocupată. M-am gândit că am făcut o întindere de muşchi sau ceva.

– Ce mai muşchi, spuse el, părând distras. Rămaseră blocaţi în traficul de vineri după-amiaza, şi îi spuse şoferului să se grăbească. Cred că soţia mea naşte.

– Vă rog, nu în taxiul meu, domnule.

Şoferul îl privea implorator în oglindă, şi Mike îi spuse să se grăbească. April nu mai vorbea deloc, ci doar se strâmba de durere în timp ce se agăţa de el.

– Vrei s-o sun pe mama ta? întrebă el, şi ea dădu din cap că da.

Nu se mai îndoia nici unul: April năştea. Contracţiile erau rapide şi intense şi probabil fusese în travaliu încă de dimineaţă. Mike o sună pe Valerie, şi aceasta-i spuse că-i telefona lui Pat şi că aveau să vină la spital

să aștepte veștile bune. Mike spera doar să nu primească veștile bune din taxi.

Șoferul trase în fața camerei de gardă și opri, în timp ce ochii lui April se măriră cu groază.

– Cred c-o să vărs, spuse ea, părând speriată și slăbită și Mike scuturâ din cap.

Știa ce însemna asta. Își făcuse temele. Mai avea puțin și năștea.

– Cheamă o asistentă! îi strigă el șoferului. Sau un doctor!

Taximetristul dădu fuga în spital, și o asistentă îl urmă după un minut, împingând un scaun cu rotile. Era o femeie afro-americană mare, cu părul împletit în multe codițe și o întâmpină pe April cu un zâmbet larg.

– Haide, spuse ea ferm, să te scoatem din taxi. Tati, dă-ne o mână de ajutor, zise ea privindu-l pe Mike, și el încuviință din cap.

– Cred că nasc, spuse April, complet panicată.

– Ba nu, ripostă asistenta ferm. Mai întâi te ducem în spital. Nu vrei să naști într-un taxi. Se lasă cu mizerie! spuse ea, și April râse în ciuda durerii, în timp ce asistenta și Mike o ridicară și o puseră în scaunul cu rotile.

Mike îi plăti dublu șoferului și îi mulțumi, apoi fugi după asistenta care o împingea pe April. Aceasta începu să plângă când o ridicară pe o masă dintr-o sală de consultație. Asistenta o întrebă pe April cum îl chema pe medicul ei, apoi îi spuse altei asistente să-l contacteze pe obstetricianul de gardă, după care să-l sune pe doctorul lui April. Asistenta îi spuse lui April că avea să o consulte, și ea și Mike o ajutară să își scoată blugii și tricoul și să își pună pe ea un halat, după care o întinseră din nou pe masă.

– Să nu împingi! o avertiză asistenta, încă zâmbind.

Avea o aură de competență și de căldură care îl liniști pe Mike. Lucrurile se mișcau foarte repede.

– Nu împing, spuse April încleștând dinții, dar vreau s-o fac. Se împinge tare. Puteți să-mi dați medicamente acum? Mă doare îngrozitor.

Îl privi implorator pe Mike, iar acesta se uită la asistentă. Aceasta o consultă pe April, apoi le zâmbi amândurora.

– Copilul o să apară în vreo două minute. Anestezistul n-o să aibă timp nici să ajungă până aici. Eşti la zece, şi ceva-mi spune că-i aşa de ceva vreme. Primul copil?

April dădu din cap că da.

– Şi ce-ai făcut de n-ai observat semnele?

Îndepărtă capătul mesei şi instală suporturile pentru picioare, apoi îi puse încet picioarele lui April pe ele, în timp ce aceasta o privea îngrozită.

– Căram nişte scânduri vechi. Nu pot să nasc acum. Nu sunt *pregătită!* ţipă ea, brusc mânioasă şi speriată.

Îşi pierdea controlul, dar Mike rămase lângă ea neclintit ca o stâncă.

– Ba da, eşti, spuse asistenta. Nu prea avem parte de multe mame care nu observă semnele travaliului pentru că sunt prea ocupate să care scânduri. Lucrezi în construcţii? întrebă ea zâmbind cu gura până la urechi.

Scotea rapid diverse instrumente şi o supraveghea pe April în acelaşi timp.

– Nu, am un restaurant, spuse ea, strâmbându-se de durere, dar nu ţipa.

Mike era uimit de întregul proces şi de cât de repede se derula totul.

Asistenta se întoarse atunci spre Mike. Doctorul nu ajunsese încă, dar păreau să se descurce bine şi fără el.

– Tati, vrei să vezi capul copilului?

– Se vede deja? întrebă April zâmbind, apoi avu o altă durere, cea mai rea dintre toate, în timp ce Mike o ţinea de umeri, după care trase cu ochiul şi văzu capul copilului lor.

Avea păr brunet, scurt şi creţ. Se retrase puţin, şi durerea încetă.

– Bine, tati, tu ţii de un picior, eu de celălalt şi, mami, când începe următoarea durere, împingi cât poţi de tare, ţinându-ţi respiraţia, şi în vreo două minute o să-ţi ţii copilul în braţe. Haide, acum, o îndemnă ea. Durerea începuse deja, şi April împingea, şi în tot acest timp

copilul înainta constant și ieși direct în mâinile asistentei, iar April scoase un țipăt jos și prelung, la care Mike nu se așteptase. O privi pe April cu groază, dar aceasta zâmbea și plângea în același timp, iar asistenta îl ținea pe copilul lor. I-l dădu lui Mike imediat ce-l șterse și-l înfășură într-o păturică.

– Aveți un băiat, spuse asistenta în vreme ce doctorul intra pe ușă.

Doctorița lui April nu ajunsese încă, și medicul de gardă apăruse chiar la timp pentru a tăia cordonul ombilical. Mike fu îngrozit când își dădu seama că plecaseră de la restaurant cu doar douăzeci de minute în urmă. April născuse la șapte minute după ce ajunseseră la spital. Șoferul de taxi n-avea idee ce norocos fusese.

Mike se aplecă peste April, cu copilul în brațe, și i-l așeză pe piept. Ea îl atinse și îl privi pe Mike, amândoi plângând și zâmbind în același timp.

– Sam, spuse April, șoptindu-i numele.

– Știam c-o să fie băiat, replică Mike, privindu-l mândru, printre lacrimi de bucurie.

Nu-l cântăriseră încă, dar era un bebeluș mare. Cam patru kilograme, după estimările asistentei, și aproape se născuse singur. April spunea că nu fusese deloc rău, iar Mike își dădu ochii peste cap. Lui nu i se păruse prea ușor, dar nici atât de îngrozitor pe cât se temuse, și miracolul unei ființe umane ieșind din alta îl uimise cu desăvârșire în timp ce-l urmărise pe fiul lor născându-se.

Asistenta ieși pentru o clipă din cameră, în timp ce doctorul scoase placenta și tăie cordonul ombilical. Când reveni în încăpere, femeia i se adresă lui April.

– Sunt o grămadă de oameni afară care întreabă de April Wyatt. Tu ești?

Afișă din nou zâmbetul ei mare, mămos, care îi liniștise pe amândoi.

– Eram, răspunse April fericită, ținându-și copilul, în timp ce Mike îi privea cu mândrie pe amândoi. Acum mă cheamă April Steinman. M-am căsătorit sâmbăta trecută, îi spuse ea asistentei, și aceasta râse călduros.

– E bine. După ce te curățăm puțin, vrei să intre?

Ea îl privi pe Mike, să vadă dacă era de acord, şi aceasta încuviinţă, ştiind că era cea mai fericită zi din viaţa lui – chiar dacă în trecut fusese îngrozit de ea – şi că nu o iubise niciodată pe April mai mult ca în acea clipă. Familia ei putea intra liniştită. Acum era şi familia lui. La fel şi Sam. Pentru totdeauna.

– Bine, spuse April.

Începuse să tremure, aşa că o acoperiră cu o pătură termică. O ajutaseră să se întindă, iar acum asistenta îi asigură că totul era normal şi că tremurul avea să înceteze curând.

Un minut mai târziu, toată familia ei intră în sală. Tatăl ei şi Maddie, Annie şi Heather, şi mama ei cu Jack. Camera era plină de oameni care vorbeau despre bebeluş, discutau cu April şi cu Mike şi voiau să-l vadă pe Sam. April părea în culmea fericirii în timp ce-l ţinea pe bebeluş, şi Mike stătea aproape de ea, spunându-i cât de mult o iubea, în vreme ce toată lumea îi felicita. Valerie se uita la bebeluş cu lacrimi în ochi şi îl ţinea strâns de mână pe Jack. Şi dintr-odată Mike îşi dădu seama că totul era în ordine. Era o cu totul altă viaţă decât cea de care avusese el parte în copilărie. Acum se afla în mijlocul unor oameni care se iubeau unul pe celălalt, pe copil şi chiar şi pe el. Şi micuţul Sam era cel mai aşteptat bebeluş din lume.

Ceilalţi plecară după câteva minute, iar el şi April se sărutară; apoi ea se aplecă şi îl sărută pe copilul lor, şoptind:

– La mulţi ani, Sam.

N-ar fi avut de unde să ştie asta cu luni în urmă, dar cea mai urâtă aniversare pentru unii se dovedise a fi, de fapt, cea mai frumoasă.